

TORSDAGEN DEN 17 DECEMBER 2009

ORDFÖRANDESKAP: SCHMITT

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Ömsesidigt erkännande av yrkeskvalifikationer (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Malcolm Harbour, Andreas Schwab, Evelyne Gebhardt, Cristian Silviu Buşoi, Heide Rühle, Adam Bielan och Kyriacos Triantaphyllides, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om genomförande av direktiv 2005/36/EG om ömsesidigt erkännande av yrkeskvalifikationer (O-0108/2009/rev.2 – B7-0217/2009).

Malcolm Harbour, författare. – (EN) Herr talman! Om ni tillåter det skulle jag vilja att vi avvaktar med att inleda sammanträdet en liten stund eftersom det här är en fråga till kommissionen, och vi hoppades att Charlie McCreevy skulle vara här, men jag ser att Paweł Samecki ska tala. Jag har inte träffat Paweł Samecki tidigare, så det intresserar mig att han är här för att svara på en fråga som Charlie McCreevy och hans grupp har arbetat med. Tack så mycket.

Jag skulle ha välkomnat Charlie McCreevy hit och tackat honom för hans tidigare arbete, så ni kanske kan framföra våra lyckönskningar till vad som kunde ha blivit hans sista framträdande här. Jag är emellertid särskilt glad över att Michel Barnier har anslutit sig till oss som en mycket aktiv ledamot i mitt utskott för att lyssna på detta, eftersom det är ett ärende som i mycket hög grad kommer att hamna på hans bord, naturligtvis under förutsättning att parlamentet godkänner hans utnämning och att kommissionen godkänns. Det är hur som helst mycket bra att han är här.

Fri rörlighet för yrkesutövare och direktivet om ömsesidigt erkännande av yrkeskvalifikationer hör till de viktigaste frågorna för mitt utskott inom ramen för inrättandet av den gemensamma marknaden. Det är mycket lämpligt att vi diskuterar denna fråga till rådet den här förmiddagen, vilket i grunden innebär att vi begär en uppdatering om vilka framsteg som har gjorts med genomförandet av det reviderade direktiv som mitt utskott arbetade med under 2004–2005, och om medlemsstaternas faktiska genomförande av direktivet. Det är också mycket lägligt eftersom professor Mario Monti besökte vårt utskott i måndags för att tala om sitt uppdrag för kommissionens ordförande om den inre marknaden framtidens inriktning. Han betonade mycket tydligt att en del av problemet med den inre marknaden faktiskt inte är bristen på lagstiftning, utan bristen på ett konsekvent genomförande och en konsekvent effektivitet hos de befintliga instrument som vi har infört för att inrätta den inre marknaden.

I fallet med ömsesidigt erkännande av yrkeskvalifikationer vet vi redan, liksom tydligt framgår av vår fråga, att EU-medborgarna möter ett stort antal problem i fråga om yrkeskvalifikationer. Detta område är en av de frågor som leder till flest klagomål inom Solvit-mekanismen, som vi verkligen stöder på regeringsnivå i medlemsstaterna. Många människor är frustrerade över bristen på tydliga beslut och över bristen på kontakt mellan godkännandeorganen i de olika medlemsstaterna. Något som våra egna undersökningar har lett till, och mitt utskott har beställt undersökningar i denna fråga, är att de har visat att inget är bättre än tillräckligt samordnade åtgärder för att informera personer om deras rättigheter när det gäller ömsesidigt erkännande. Den andra aspekten är att det också framgår tydligt av vårt och andras arbete att man inom för alltför få yrken faktiskt överväger möjligheten att ingå i en europeisk ram för kvalifikationer. Vi måste ställa seriösa frågor om mekanismen, om hur lättillgänglig den är och hur effektiv den är i praktiken. Vi vet av statistiken och informationen – och jag är säker på att kommissionsledamoten kommer att uttala sig om det inom kort – att införlivandet av detta instrument har fördröjts i stort sett i varenda medlemsstat. Det har tagit mycket längre tid än förväntat att genomföra det i praktiken, och det i sig väcker frågor om själva instrumentets komplexitet.

När det gäller alla dessa frågor och med tanke på arbetet i utskottet för den inre marknaden under de kommande fem åren, gläder det mig sammanfattningsvis att alla utskottets samordnare verkar vara här i dag, och jag vill tacka dem för det arbete de utfört tillsammans med mig för att utforma den kommande dagordningen för vårt utskott. Frågan om ömsesidigt erkännande av yrkeskvalifikationer är inte en isolerad

fråga. Den ingår i vår uppfattning att vårt utskotts uppgift är att fortsätta att undersöka, främja och göra rekommendationer om den framtida utvecklingen av viktiga rättsakter som utgör de centrala byggstenarna för den gemensamma marknaden.

Vi vet att kommissionen ska se över direktivet om ömsesidigt erkännande under 2011. Vi planerar att hålla ett möte med de nationella parlamenten och deras ledamöter för att diskutera detta förslag. Vi har redan haft en utfrågning om detta och vi har vår undersökningsrapport. Det är dessa instrument som mitt utskott kan använda, och om samordnarna samtycker är jag säker på att vi kommer att lägga fram ett initiativbetänkande någon gång under 2010 för att bidra till den diskussion som kommer att föras i kommissionen.

Det är bakgrunden till frågan. Vi ser fram emot att få höra kommissionens svar om att fastställa ramen för detta, men det här är bara början av processen och jag är säker på att den nya kommissionsledamoten kommer att kunna föra frågan framåt och samarbeta med oss för att verkligen utveckla denna mycket viktiga rättsakt och få den gemensamma marknaden att fungera bättre.

Paweł Samecki, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka ledamöterna i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd för att de tagit upp dessa viktiga frågor.

Innan jag besvarar de enskilda frågorna vill jag börja med en översikt. Syftet med direktivet om yrkeskvalifikationer är att underlätta medborgarnas fria rörlighet på den inre marknaden. Två år efter slutet av genomförandeperioden har genomförandet avslutats i 22 medlemsstater, och fyra medlemsstater kommer förhoppningsvis att ha genomfört direktivet i slutet av året. I detta skede oroar jag mig dock över Grekland, som ännu inte har anmält några genomförandeåtgärder till oss.

Låt mig nu gå över till den första frågan. Genomförandet har inneburit en utmaning för medlemsstaterna främst eftersom det rör över 800 olika yrken. Dessa yrken har ofta reglerats genom federala eller regionala lagar. Detta kan dock inte användas som ursäkt för eventuella fördröjningar, och EG-domstolen har hittills inte godkänt några sådana fördröjningar i sex domar.

Angående den andra frågan rör de huvudsakliga problemen hälso- och sjukvårdsyrken och arkitekter, där en högre harmoniseringsnivå för utbildningskrav inom EU råder. Problem uppstår också i yrken med högre gränsoverskridande rörlighet för arbetstagare, som exempelvis lärare eller turistguider.

När det gäller den tredje frågan är kommissionens prioritering att garantera ett korrekt och konsekvent genomförande av direktivet. I detta syfte har vi tagit fram en uppförandekod för administrativa förfaranden och en användarvägledning för medborgarna, som också kommer att främja ökad konsekvens.

Beträffande de hinder som Solvit har påtalat är vi fullt medvetna om de faktiska problemen, som exempelvis förseningar vid erkännandeförfarandet, bristande respons från de nationella behöriga myndigheterna, ogrundade beslut, borttappade dokument etc. Ibland lämnas till och med felaktig information till migranter och de uppmanas att följa fel förfaranden. Solvit-nätverket har dock visat sig vara effektivt när det gäller att lösa många av dessa problem.

Men det finns fler resurser än Solvit. Nationella kontaktpunkter har nu inrättats i alla medlemsstater för att informera och hjälpa medborgarna, och kommissionen förväntar sig att de ska bli ännu mer aktiva i framtiden. Dessutom har informationssystemet för den inre marknaden också visat sig vara till nytta för att stödja över 1 200 informationsutbyten för många av de reglerade yrkena i år. Detta har förbättrat det dagliga administrativa samarbetet mellan medlemsstaterna.

Angående den sista frågan kan kommissionen slutligen inte bedöma om det finns ett behov av en reform för tillfället. En sådan bedömning kommer att göras vid en utvärdering i efterhand i enlighet med direktivet. Vår avsikt är naturligtvis att följa tidsplanen i direktivet. Det blir upp till nästa kommission att besluta hur frågan ska föras vidare.

Kurt Lechner, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! År 2005 antog vi detta direktiv efter flera års arbete och debatt i parlamentet, och det trädde i kraft. Direktivet genomfördes 2007. Nu är det 2009 och det är svårt att godta att direktivet inte har genomförts överallt, särskilt eftersom det inte var helt nytt och förslag redan hade genomförts. Jag kan bara uppmana kommissionen att utöva mer påtryckningar på medlemsstaterna.

Jag hade förväntat mig att problem skulle uppstå i samband med den praktiska hanteringen av direktivet. Det är det huvudsakliga syftet med de kommande utredningarna: att ta reda på var det finns specifika lokala problem och fastställa vad som faktiskt sker. Det har redan nämnts att 20 procent av klagomålen till Solvit

rör denna fråga. Det är mycket allvarligt. Malcolm Harbour framhöll med rätta betydelsen av detta problem för den inre marknaden ur ekonomisk synvinkel, och jag vill inte upprepa vad han sade.

Men bortsett från de ekonomiska frågorna är det också en av medborgarnas grundläggande friheter att kunna utöva sitt yrke och utnyttja sina möjligheter i en annan stat, till exempel när de gifter sig eller flyttar till ett annat land av andra skäl. Detta är ett verkligt problem för EU-medborgarna.

Det är viktigt att vi erkänner att det oundvikligen kommer att uppstå problem. Det här är en komplicerad fråga som tar tid att genomföra och som rör olika kulturer och traditioner, särskilt när det gäller yrken och begreppen kvalitet och kvalifikationer inom dessa yrken. Det går därför inte att utan omsvep erkänna alla kvalifikationer från ett land i ett annat. För mig och oss handlar detta mindre om att ta itu med enskilda problematiska fall som oundvikligen kommer att uppstå, och mer om att utreda – och det är här Solvit kommer in i bilden – om det finns strukturella eller systemiska brister och om och hur förbättringar kan göras.

Jag vill påpeka att det aldrig kommer att bli möjligt att slutföra denna fråga. Den är långsiktig eftersom nya yrken och nya arbetsbeskrivningar naturligtvis hela tiden tillkommer. Därför är detta en pågående uppgift för kommissionen och parlamentet, och även för medlemsstaterna, och jag vill passa på att uppmana dem att visa god vilja i den här frågan.

Evelyne Gebhardt, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag vill börja med att säga att det är fullkomligt skandalöst att inga kommissionsledamöter är närvarande i parlamentet, eftersom detta är en direkt fråga till Europeiska kommissionen. Det visar på ett förakt för parlamentet. Det är helt enkelt skandalöst och jag tycker att det är helt oacceptabelt.

(Häcklande)

Jaså? Jaha, han tog sig inte hit. Jag är ledsen, men det kan jag inte godta.

Om vi går över till den aktuella frågan, mina damer och herrar, handlar den helt om unionsmedborgarskapet, om att personer har rätt att röra sig fritt inom EU och utöva sitt yrke där de bor och där de väljer att arbeta. Vi måste införa denna lagstiftning så att detta blir lättare och så att processen med att erkänna yrkeskvalifikationer verkligen kan moderniseras. Det är helt enkelt förfärligt att medlemsstaterna i många fall inte har vidtagit de nödvändiga åtgärderna för att genomföra lagstiftningen och se till att medborgarna verkligen har denna fria rörlighet. Kommissionen har fortfarande mycket kvar att göra i det hänseendet.

Jag vill gärna uppmärksamma en fråga som är mycket viktig för mig och som vi flera gånger har tagit upp i parlamentet. Vi måste se till att vårt förslag om det europeiska yrkeskortet införs. Det kommer att vara ett verktyg för att skapa fri rörlighet för medborgarna inom hela EU. Det finns organisationer som försöker genomföra detta. Jag tycker dock att det är viktigt att fråga kommissionen om detta är ett område där den skulle kunna ingripa för att påskynda processen.

Cristian Silviu Buşoi, för ALDE-gruppen. – (RO) Fri rörlighet för personer är en av de grundläggande rättigheterna för Europeiska unionens medborgare. Detta omfattar också fri rörlighet för yrkesutövare, vilket är en grundläggande förutsättning för att se till att den inre marknaden fungerar så effektivt som möjligt.

Liksom har nämnts i alla anföranden hittills stöter yrkesutövare som vill utöva sin rätt till fri rörlighet fortfarande på många problem, trots att direktivet om erkännande av yrkeskvalifikationer antogs 2005. Jag har personligen stött på flera sådana fall som rör ett flertal olika yrken, vilka jag har uppmärksammat på inte bara av rumänska medborgare, utan även av EU-medborgare.

Mina kolleger från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd hedrade mig genom att utnämna mig till föredragande för EU:s Solvit-nätverk. Precis som det har sagts här rör en betydande andel av de fall som Solvit får i uppgift att lösa brister i systemet för ömsesidigt erkännande av yrkeskvalifikationer.

Jag anser att vi i detalj måste analysera de problem som har lagts fram för Solvit-centrumen så att vi ser vad som kan förbättras.

Bättre kommunikation behövs också mellan kontaktpunkterna för att främja en ömsesidig förståelse mellan medlemsstaterna. De måste förstå hur de andra systemen fungerar inom EU, så att direktivet kan tillämpas så flexibelt som möjligt, och så att man kan undvika de administrativa hindren för yrkesutövare.

Till sist vore det önskvärt att de fem medlemsstater som ännu inte har slutfört genomförandet av direktivet, eller att någon av de 22 stater som har genomfört direktivet men som fortfarande har problem med

genomförandet eller vars genomförande är inkorrekt, snabbt åtgärdar denna situation. Det slutgiltiga målet är att underlätta ett smidigt tillhandahållande av tjänster på den inre marknaden, ett område som direkt påverkas av problemen med erkännande av yrkeskvalifikationer.

Heide Rühle, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag tror att vi alla är eniga om syftet här. Vi vill naturligtvis alla att EU-medborgarna ska kunna röra sig fritt och utöva sina yrken. Frågan är varför detta direktiv ännu inte har genomförts ordenligt efter fyra, nu nästan fem år. Jag anser att det vore förnuftigt om utskottet deltog inte bara i att utarbeta och genomföra lagstiftningen, utan om den också utförde en analys i efterhand av skälen till att genomförandet fördröjts på detta sätt.

Direktivet om erkännande av yrkeskvalifikationer är inte det enda direktiv som orsakar problem. Att så många mål dragits inför EG-domstolen, att så många klagomålsförfaranden inletts och att Solvit är så djupt engagerat på området borde vara en väckarklocka för oss. Vi måste titta noggrannare på skälen till detta. Det finns ett antal orsaker. Å ena sidan är det alltid mycket lätt att säga att medlemsstaterna är ansvariga för förseningen. Protektionism är tveklöst en annan anledning. De olika kulturerna och rättssystemen spelar naturligtvis också en roll. Hur påverkar EU-lagstiftningen dessa olika rättssystem? Det är en annan fråga som vi kommer att behöva ta upp.

Dessutom måste vi fundera över om direktivet har haft avsedd verkan eller om det inte kunnat leda till vissa resultat redan från början. Jag anser att det är mycket viktigt att vi ser över denna fråga igen. Denna typ av förhandsanalys är ett av de viktiga ämnen som detta utskott kommer att behöva ta sig an och föra framåt.

Jag har dock även frågor till kommissionen. Det förvånar mig att dessa riktlinjer inte läggs fram förrän efter över fyra år. De hade kunnat läggas fram mycket tidigare. Jag välkomnar dock riktlinjerna. Jag har läst dem och de är till stor hjälp. Det hade dock varit bra om vi hade fått dem för ett tag sedan. Jag vill sälla mig till Evelyn Gebhardt och fråga vad som sker med det europeiska yrkeskortet. Det blir det andra viktiga steget.

Adam Bielan, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Den kris som drabbat EU under de senaste månaderna har obestriddligen visat hur viktig den inre marknaden är för hela unionens funktionssätt. Vi kommer inte att kunna slutföra byggandet av Europa utan att införa en viss frihet för människor att migrera, vilket bland annat garanteras genom direktivet om ömsesidigt erkännande av yrkeskvalifikationer. Därför är det tråkigt och oroande att direktivet, fyra år efter antagandet, fortfarande inte har trätt i kraft i fyra länder och att inga av medlemsstaterna antog det före tidsfristen i direktivet, den 20 oktober 2007.

Min första fråga är följande: har kommissionen inte varit alltför passiv under de senaste fyra åren, och exakt vad gjorde kommissionen så att alla länder kunde genomföra direktivet i tid? För det andra vill jag fråga när kommissionen kommer att offentliggöra en rapport med en utvärdering om direktivets genomförande och vad som kommer att utgöra grunden för slutsatserna i rapporten? Tjänstedirektivet borde genomföras i slutet av året. Här i parlamentet vet vi redan i dag att många länder inte kommer att lyckas anta lagstiftning om detta i tid. Jag vill fråga vilket samband kommissionen ser mellan dessa båda dokument?

Slutligen är frågan om sjuksköterskors migration en mycket viktig fråga för det land som jag företräder. I direktivet införs en harmonisering av utbildningskraven för sjuksköterskor. Jag vill gärna veta vilka särskilda åtgärder kommissionen har vidtagit för att hjälpa sjuksköterskor från länderna i Central- och Östeuropa, däribland från Polen?

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Först vill jag framföra mitt innerliga tack till kommissionen för att den lagt fram sin ståndpunkt för oss. Jag vill dock också påpeka att efter det interinstitutionella avtalet mellan kommissionen och parlamentet, och jag har sett detta ske med tjänstedirektivet som vi diskuterade i Bryssel för flera månader sedan, har parlamentet rätt att kräva att den ansvariga kommissionsledamoten ska närvara i parlamentet för att besvara komplicerade frågor. Jag tror inte att vi kan lösa denna fråga med den här kommissionen och det finns ingen anledning att försöka göra det.

På parlamentets vägnar vill jag förklara för den närvarande företrädaren för kommissionen att vi anser att denna del av det interinstitutionella avtalet är oerhört viktig. Vad beror det på? Det beror inte på rent formella skäl, utan på att detta är en mycket viktig politisk fråga för EU-medborgarna. Adam Bielan nämnde just tjänstedirektivet, som endast kan fungera om yrkeskvalifikationer erkänns av båda sidor. Det är av stor betydelse, men många människor kopplar också samman detta med en känsla av hjälplöshet, om de uppfattar det som om deras arbetsgivare utnyttjar skillnaderna i det gränsöverskridande ömsesidiga erkännandet av yrkeskvalifikationer enbart för att sänka deras löner.

Dessa personer känner sig övergivna och hjälplösa. Jag har sett detta själv i ett antal fall här vid gränsen mellan Tyskland och Frankrike. Men detta är naturligtvis inte det enda problemområdet. Det stämmer att vi inte kan lösa alla svårigheter över en natt och att denna process kommer att fortsätta i framtiden, precis som föredraganden Kurt Lechner sade. Det är dock vår uppgift att visa medborgarna att vi tar deras farhågor på allvar, och det innebär enligt min åsikt att även kommissionen måste fästa tillräcklig vikt vid denna fråga.

Jag hoppas att vi kan samarbeta med den nya kommissionen angående denna fråga för att göra framsteg. Jag vill be er att ordna detta med det ansvariga generaldirektoratet på detta område.

Bernadette Vergnaud (S&D). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har redan diskuterat farhågorna i samband med genomförandet av tjänstedirektivet. I det sammanhanget är exemplet med direktivet om erkännande av yrkeskvalifikationer symboliskt. Vissa stater har underlåtit att respektera genomförandetsfristen och har problem på grund av luckorna i texten. Även om detta direktiv utgör en stabil grund för ömsesidigt erkännande har de specifika särdragen hos vissa yrken inte beaktats. Faktum är att erkännande av kvalifikationer utan fastställande av faktiska gemensamma nivåer för kvalifikationer och utbildning, däribland högre utbildning, endast kan orsaka komplikationer och skapa bristande förtroende hos medlemsstaterna, yrkesutövarna och medborgarna.

Det tydligaste exemplet rör sjukvårdsyrken. Franska barnmorskor har till exempel tillstånd att skriva ut recept och har utbildning för det, vilket inte är fallet i de övriga länderna. Vad händer när en barnmorska utan ett sådant tillstånd kommer till Frankrike utan vidareutbildning och måste skriva ut ett läkemedelsrecept? På samma sätt finns vissa specialiseringar inte i alla medlemsstater.

Detta direktiv är avgörande för arbetstagarnas fria rörlighet, som utgör grunden för EU-projektet, men det måste förbättras och stärkas, och de svårigheter som uppstår måste analyseras för att fastställa för vilka yrken språkutbildning och harmoniserad utbildning krävs.

Jag vill nämna det anmärkningsvärda initiativet att inrätta ett EU-kort, som stöds av alla verksamma inom hälso- och sjukvården. Detta är en verklig garanti för såväl innehavaren som för kunden eller patienten, och jag uppmanar kommissionen att utvidga detta till att även omfatta andra yrken, eftersom det kommer att göra det möjligt att förbättra det ömsesidiga erkännandet och vinna medborgarnas förtroende.

Antonya Parvanova (ALDE). – (EN) Herr talman! När vi diskuterar ömsesidigt erkännande av yrkeskvalifikationer och ett bra funktionssätt för den inre marknaden måste vi titta på den nuvarande situationen inom hälsovårdssektorn, för vilken direktivet och dess tillämpning kan behöva diskuteras vidare.

Utöver det fullständiga genomförandet av detta direktiv är det mycket viktigt att införa ytterligare åtgärder för ömsesidigt erkännande, inte bara av diplom, utan även av kvalifikationer för yrkesverksamma inom hälso- och sjukvården. Tillhandahållandet av hälsovårdstjänster kräver lämpliga språkkunskaper, registrering hos nationella tillsynsmyndigheter och framför allt en förmåga att tillhandahålla en säker och högkvalitativ vård.

Jag anser att det behövs ett bättre informationsutbyte mellan medlemsstaterna när det gäller registrering av sjukvårdspersonal, till exempel genom en gemensam EU-databas. Ett system för kompetenssäkring är också en viktig del av tillhandahållandet av säkra hälso- och sjukvårdstjänster, och vi borde överväga att införa gemensamma standarder för bedömning av kompetens och kunskaper.

Sjukvårdspersonalens rörlighet är också en fråga om folkhälsa och allmän säkerhet. På dessa grunder har EG-domstolen redan godkänt kompletterande nationella garantier för rörlighet för varor. Det är också berättigat att anta sådana åtgärder för tillhandahållande av hälso- och sjukvårdstjänster, särskilt eftersom den nya kommunikationstekniken möjliggör kontroversiella förfaranden som e-läkarkonsultationer. Vi måste möta utmaningen med en åldrande befolkning, som kommer att innebära ett ännu större tryck på hälso- och sjukvårdspersonalen inom EU.

Samtidigt som vi garanterar rörligheten för hälso- och sjukvårdspersonal måste vi också kunna garantera att alla EU-medborgare har tillgång till hälso- och sjukvårdstjänster som utförs i rätt tid enligt standarder av högsta kvalitet. Det är allas vårt ansvar. Jag hoppas att EU-institutionerna och medlemsstaterna allvarligt kommer att överväga detta, med tanke på att vissa nationella hälso- och sjukvårdssystem har en mycket begränsad tillgång till personal, vilket kommer att göra det oerhört svårt för oss att tillhandahålla grundläggande hälso- och sjukvårdstjänster.

Małgorzata Handzlik (PPE). – (PL) Herr talman! Om vi vill att våra medborgare ska vara rörliga – och det är vad EU:s ekonomi behöver – måste de vara säkra på att de när de får sina kvalifikationer, i Polen till exempel,

inte kommer att få problem med erkännandet av dessa kvalifikationer i någon medlemsstat. Jag förstår precis hur omfattande problemet är. De 800 reglerade yrken som Paweł Samecki talade om, tillsammans med flera regleringar av dessa yrken på nationell och regional nivå, utgör en avsevärd utmaning för medlemsstaternas förvaltningar. Utmaningen för våra medborgare som har problem med att få sina kvalifikationer erkända är dock i grunden hur de ska finna sig till rätta i hela systemets komplexitet. Detta bekräftas genom uppgifter från Solvit, och det är därför som problemet med att genomföra direktivet i tid endast är en aspekt av vår diskussion.

Vi får dock inte glömma att många problem uppstår på grund av ett bristande förtroende hos medlemsstaterna för utbildningssystemen i andra medlemsstater. Det finns slutligen brister i fråga om samarbete, resurser och de nationella förvaltningarnas åtaganden. Införandet av ett europeiskt yrkeskort är en bra idé som vi diskuterat under Europaparlamentets förra mandatperiod. Ett sådant kort måste dock underlätta flödet av personer och inte försvåra det. Införandet av detta kort, och det vill jag verkligen betona, får inte bli ytterligare ett hinder på den inre marknaden.

Tidsfristen för genomförandet av tjänstedirektivet löper ut om knappt tio dagar. Jag nämner detta eftersom det också är viktigt i sammanhanget med dagens debatt. Dessa båda direktiv kompletterar varandra i vissa hänseenden. Genomförandet av direktivet om erkännande av yrkeskvalifikationer kan inte kallas en framgång, och därför kommer jag återigen att ta mig friheten att här i parlamentet vädja om mer intensiva åtgärder i fråga om båda direktiven, för utan dessa direktiv kan vi inte göra framsteg med den inre marknaden.

António Fernando Correia De Campos (S&D). – (PT) Herr talman! Som vi alla känner till konsoliderades 15 direktiv i en enda rättsakt om ömsesidigt erkännande av yrkeskvalifikationer. Detta har orsakat ett antal praktiska problem med genomförandet i de olika medlemsstaterna. Svårigheterna är välkända och kommissionen borde redogöra för hindren och analysera problemområdena för genomförandet av denna viktiga bestämmelse för den inre marknaden.

Den protektionism som visar sig på olika nivåer är inte bara ett hinder för den fria rörligheten för personer, utan även för den inre marknaden. Vi måste försöka identifiera de oklara områdena, så att direktivet inte blir mindre effektivt på grund av bristande förtroende. Vi begär inte att unionen ska göra medlemsstaternas arbete, men det krävs en insats för att underlätta saker och ting genom att hjälpa till att radera den yrkesmässiga korporatismen.

För att förbättra genomförandet av detta direktiv krävs att erkännandet av kvalifikationer sprids genom Solvit- och Eures-nätverken, att man främjar gemensamma plattformar, att effektiva kontaktpunkter inrättas och inte minst att detta direktiv kopplas till tjänstedirektivet.

Louis Grech (S&D). – (MT) Den viktigaste fråga som påverkar det korrekta genomförandet av detta direktiv är medlemsstaternas bristande förtroende för de andra ländernas system. Medlemsstaternas bristande intresse för att samarbeta med varandra återspeglas också i deras osammanhängande syn på informationssystemet för den inre marknaden. Alla medlemsstater säger sig använda systemet, men användningstätheten varierar beroende på syftet för användningen. Det är omöjligt att få ett informationsutbytessystem att fungera ordentligt om medlemsstaterna inte använder det på samma sätt. Det är nödvändigt att göra en fullständig uppgiftssammanställning som uppdateras regelbundet och det är också nödvändigt att skapa en referenspunkt för alla medlemsstater, till vilken alla medlemsstater lämnar alla nödvändiga uppgifter som kan möjliggöra en konkret tillämpning av direktivet.

Jag vill be kommissionen att informera oss om de handlingsplaner som den har för avsikt att anta för det korrekta genomförandet av detta direktiv, om vi verkligen vill genomföra konceptet med den gemensamma marknaden och inte bara tolka det som det passar oss.

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Herr talman! Innan jag tar upp min fråga har det talats en hel del om Solvit här under förmiddagen. Vid det senaste sammanträdet i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd informerades vi om underfinansieringen av Solvit-centrumen. Ni kanske vill notera före er utfrågning, herr Barnier, att i en stor medlemsstat drivs organisationen av en praktikant. Vi kan inte låta detta fortgå, eftersom Solvit tillhandahåller en utmärkt tjänst för oss.

Min fråga till kommissionen handlar om sjukvårdspersonal. En inkompetent yrkesutövare riskerar att äventyra patienternas hälsa, och i de mest extrema fallen, orsaka dödsfall.

Överväger kommissionen en rättslig skyldighet för de behöriga myndigheterna att aktivt och effektivt dela med sig av information om yrkesutövare utan legitimation för att se till att rörligheten för sjukvårdspersonal inte äventyrar patientsäkerheten?

Det nuvarande informationssystemet för den inre marknaden möjliggör informationsutbyte, men endast då en behörig tillsynsmyndighet har en fråga om en person som ansöker om registrering. Därför behöver vi ett bättre informationsutbyte för att informera myndigheterna om att en person har förlorat sin legitimation på grund av inkompetens.

Tack herr talman, för att ni tog upp denna viktiga fråga för utskottet.

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Herr talman! Mycket har sagts om ömsesidigt erkännande av yrkeskvalifikationer. Frågan är: varför är detta direktiv, som är så viktigt och så efterlängtat av alla, svårt att tillämpa? Jo, helt enkelt för att det är svårt och komplext att tillämpa i den dagliga verksamheten.

Jag ser tre huvudsakliga problem: det första är uppenbarligen språket, vilket har påpekats. Det andra är komplexiteten hos de förfaranden som ska följas för att en persons kvalifikationer ska erkännas som giltiga – ibland måste människor bokstavligen talat utsättas för prov för att deras ursprungliga diplom ska erkännas. Det tredje är kanske de olika typerna av grundutbildning.

I detta hänseende vore det en bra idé om kommissionen bad medlemsstaterna att för varje yrke utse ett enda behörigt yrkesorgan som får ansvar för vidareutbildning, eftersom vidareutbildning är en av lösningarna. Dessa behöriga organ borde ombes att fungera som en styrelse på EU-nivå för att fastställa en gemensam europeisk typ av certifiering. På så vis skulle vi gradvis få se yrkesutövare gå från en ursprungligen heterogen nivå till en gemensam nivå med vidareutbildning.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Belgien är en av fem medlemsstater som ännu inte fullt ut har genomfört direktivet om erkännande av yrkeskvalifikationer. Enligt den information jag har är dock det enda som Belgien ännu inte har gjort för att följa EU-lagstiftningen att lösa problemet med yrkesutövare inom resebranschen.

Om man bortser från problemen med genomförandet av de olika EU-direktiven inom det belgiska institutionella systemet, tycks det direktiv som vi nu diskuterar vara särskilt komplext. Det har redan nämnts. Belgien är inte det enda land där direktiv inte har genomförts eller där direktiv har genomförts bristfälligt eller delvis. Därför uppmanar jag kommissionen att hjälpa de medlemsstater som har problem, vilket skulle gynna yrkesutövarna. Yrkesutövarna skulle kunna gynnas av den fria rörligheten för personer och av etableringsfriheten som, vilket jag vill påpeka, är det främsta syftet med detta direktiv.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att tacka Paweł Samecki för hans goda arbete. Jag tror att vi alla instämmer i den princip som vi diskuterar här i förmiddag, men den borde inte bara tillämpas inom EU utan över hela världen.

Detta är något som vi nyligen diskuterade med den kanadensiska delegationen, vilket är ett steg i rätt riktning. Om vi vill ha en sådan utopisk situation måste vi dock se till att yrkeskvalifikationer följer samma standard inom hela EU och helst inom hela världen.

Det finns anekdotiska bevis som, åtminstone i vissa länder, tyder på att när studerande inte har nått den utbildningsstandard som krävs för att vara kvalificerade för en kurs, kan de betala för att delta i kursen i ett annat land.

Så det behövs oberoende verifierbara bevis som styrker att standarderna är likvärdiga, och om de är likvärdiga finns det inga ursäkter för att inte införa denna princip inom hela EU och förhoppningsvis i sinom tid i hela världen, för att nå vårt mål – nämligen fri arbetskraftsrörlighet för yrkesutövare.

Alan Kelly (S&D). – (EN) Herr talman! Låt oss komma till saken utan omsvep. Medlemsstaternas misslyckande att göra sitt arbete när det gäller erkännande av kvalifikationer kostar oss arbetstillfällen. Medlemsstaternas misslyckande att faktiskt ta detta på tillräckligt stort allvar är en allvarig fråga. Den gränsöverskridande handeln på vad som är tänkt att vara en gemensam marknad är inte tillnärmelsevis så omfattande som den borde vara. Vi håller på att återuppbygga EU:s ekonomi, och denna insats måste innefatta sätt att stärka den gränsöverskridande handeln och göra arbetskraften mer rörlig än nu.

Vi måste skapa ett nytt område med entreprenörsinnovationer, där vi inom EU arbetar tillsammans för att tillverka de främsta spjutspetsprodukterna i världen. Med tanke på att vår tillverkningsbas har uttömts, och

det är Irland ett bra exempel på, är export av våra tjänster ett nytt sätt att stärka handeln inom EU. Om vi ska kunna göra det måste EU dock ha standarder för kvalifikationer.

Än så länge begränsar medlemsstaternas misslyckande med att enas om regler i denna fråga vår förmåga att sälja dessa tjänster över gränserna. För de personer som berörs begränsas den fria arbetskraftsrörligheten.

Jag håller med min kollega Louis Grech om att medlemsstaterna inte visar tillräcklig respekt, särskilt inte för det informationssystem som de använder och om att någon måste få ansvaret i varje medlemsstat för detta system. Jag uppmanar kommissionen att identifiera och ta itu med hindren för genomförandet av den gemensamma marknaden i detta avseende.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Herr talman! Jag vill betona en aspekt av denna debatt. Det tycks finnas en stor brist på specialiserade yrken, vilket har lett till en handel med dessa kvalifikationer och till att verkliga kvalifikationer inte beaktas. Detta kan medföra stora risker, såväl inom t.ex. säkerhetssektorn som vid storskaliga anläggningar som kemiföretag och oljeraffinaderier. Den nationella tillsynen i detta hänseende tycks vara otillräcklig.

Jag vill ställa tre frågor till kommissionsledamoten. För det första, om han känner till detta, för det andra, om kommissionen kan ge oss en rapport om detta och för det tredje, vad vi kan göra åt det.

Detta är ett fullständigt absurt och oönskat fenomen som jag anser måste undanröjas.

Milan Zver (PPE). – (SL) Mina damer och herrar! Denna diskussion rör verkligen en mycket viktig fråga, nämligen frågan om ömsesidigt erkännande av yrkeskvalifikationer inom EU. Detta är ett stort problem eftersom kvalifikationer beviljas genom EU-medlemsstaternas utbildningssystem, som är minst 27 till antalet.

Vissa av er minns kanske att vi i mars förra året inrättade en europeisk ram för kvalifikationer, som är en mekanism som möjliggör jämförelser mellan utbildningssystemen. Ett problem med denna ram för kvalifikationer är dock att den inte har tillämpats av medlemsstaterna. Vissa av dem har inte tillämpat den fullt ut och vissa har endast använt den som ett behändigt omvandlingsverktyg för olika kvalifikationer, yrken, kunskaper och utbildningsnivåer.

Enligt min åsikt har medlemsstaterna en stor uppgift framför sig på detta särskilda område, och om de verkligen genomför den europeiska ramen för kvalifikationer, som tidigare antagits på EU-nivå, skulle de i hög grad underlätta jämförelsen mellan och det verkliga ömsesidiga erkännandet av utbildningskvalifikationer.

Paweł Samecki, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman, ärade ledamöter! Jag ber om ursäkt för att jag inte ställde mig upp under mitt första anförande. Det beror på bristande erfarenhet och på att det är så tidigt.

Jag vill rent allmänt ta upp ett antal utvalda frågor. Till att börja med vill vi betona att kommissionen har gett medlemsstaterna sitt stöd i förberedelserna inför genomförandet av direktivet. Eftersom genomförandeperioden har löpt ut har vi också vidtagit kraftfulla åtgärder för att driva igenom ett genomförande. Under 2007 publicerade vi genomföranderiktlinjer. Sedan tog vi fram informationssystemet för den inre marknaden, som nu används tämligen intensivt av alla medlemsstater, och vi publicerade också en uppförandekod om administrativa förfaranden i juni i år.

För ett år sedan drog kommissionen de medlemsstater som inte genomfört direktivet inför EG-domstolen, och domstolen utfärdade sex positiva yttranden där de fördömde de berörda medlemsstaternas bristande genomförande. Mycket nyligen publicerade vi en resultattavla över läget för genomförandet i medlemsstaterna, liksom en användarvägledning för medborgarna och näringslivet.

Avslutningsvis vill jag tacka för alla era frågor och kommentarer, och särskilt ordföranden Malcolm Harbour för hans värdefulla bidrag. Vi anser att det nu är upp till medlemsstaterna att leverera. Kommissionen ser fram emot att få utveckla särskilda förbindelser med parlamentet också i detta ärende. Vi är i synnerhet redo att aktivt diskutera hur direktivet fungerar i praktiken, och hur man på bästa sätt kan beakta den snabbt föränderliga miljön under kommande år.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Christa Kläß (PPE), skriftlig. – (DE) Ett angivet mål i detta direktiv är att fullt ut genomföra de nuvarande rättsliga bestämmelserna om fri rörlighet för yrkesutövare inom EU. Den fria rörligheten för yrkesutövare har redan antagits i direktiv 2005/36/EG. Problem uppstår dock regelbundet, särskilt i regionerna nära de

nationella gränserna. Många människor i den region som jag kommer ifrån arbetar i Luxemburg, Belgien eller Frankrike. Jag får många frågor från medborgare som åker till grannländer för att arbeta. Dessa frågor handlar ofta om erkännande av yrkeskvalifikationer. Denna situation måste ändras. Överenskommelser har nåtts av yrkesorganisationer för specifika yrken, men det hjälper inte alltid och alltför ofta måste medborgarna kämpa för att få sina kvalifikationer erkända. Det blir särskilt svårt när ett visst land inte har ett särskilt yrke eller när detta yrke organiseras på ett annat sätt, som till exempel sjukgymnaster eller personer med en doktorsexamen i företagsadministration. Samtidigt råder personalbrist inom många områden. Sjuksköterskor eller verktygsmakare till exempel, måste i framtiden få bättre möjligheter på våra arbetsmarknader och framför allt måste den inre marknaden fungera effektivt när det gäller arbete. Vi behöver ett öppet, enkelt och tydligt erkännandeförfarande.

3. Sammanhållningspolitiken efter 2013 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Danuta Maria Hübner, för utskottet för regional utveckling, om sammanhållningspolitiken efter 2013 (O-0121/2009/rev.1 – B7-0229/2009)

Danuta Maria Hübner, författare. – (EN) Herr talman! För tre år sedan infördes en omfattande reform av EU:s sammanhållningspolitik mot bakgrund av den dittills största utvidgningen av unionen och de nya utmaningarna.

Det var ingen slump att de främsta prioriteringarna för EU:s sammanhållningspolitik 2005 och 2006 var Lissabonstrategin, innovation och konkurrenskraft, klimatförändringar, energitrygghet och effektivitet, vatteneffektivitet, investeringar i nya kunskaper, territoriernas förmåga att locka unga människor samt livskvalitet.

Det är för att vi har förstått att sammanhållningspolitikens uppdrag är att förutse förändringar och inte följa dem, som vi har fört upp alla de prioriteringar på den sammanhållningspolitiska dagordningen för 2007–2013 som vi i dag ser i kommissionens framtidsstrategi EU 2020.

Därför publicerades den analytiska rapporten "Regions 2020" för över två år sedan. Syftet var att ta reda på vilka de sammanhållningspolitiska prioriteringarna borde vara efter 2013. I dag är vi väl förberedda för att möta framtiden.

För ett år sedan användes alla sammanhållningspolitiska resurser för det europeiska återhämtningspaketet, vilket därigenom också skapade den viktiga kopplingen mellan strategin för att ta sig ur en verklig ekonomisk kris å ena sidan och den långsiktiga hållbara tillväxten och strukturella omvandlingen å andra sidan.

Men vår muntliga fråga handlar om framtiden. Under de kommande åren kommer det EU vi lever i att behöva starka kollektiva åtgärder för att bemöta förväntningarna från dess medborgare, som i dag är informerade medborgare som är fullt medvetna om hur mycket som beror på beslutsfattarnas val. Dessa förväntningar bekräftas genom allmänna opinionsundersökningar.

Jacques Delors sade en gång att EU:s gemensamma marknad handlar om konkurrens som stimulerar, samarbete som gör oss starkare och solidaritet som enar oss. Den europeiska sammanhållning som får den gemensamma marknaden att fungera skapas genom EU:s regionalpolitik, som i dag bygger på just denna tredelade grund: konkurrenskraft, samarbete och solidaritet.

I årtal har vi talat om behovet av att frigöra och mobilisera utvecklingspotentialen hos alla europeiska regioner och städer. Erfarenheten och logiken visar tydligt att denna mobilisering blir mest effektiv och verkningsfull om den fullföljs genom ett direkt engagemang från EU-regeringarnas underställda organ.

EU:s regionalpolitik har redan passerat subsidiaritetestet. Subsidiariteten fungerar för EU.

Reformen 2006 av sammanhållningspolitiken har gjort den till en modern platsbaserad politik som bygger på en jämvikt mellan rättvisa och effektivitet, mellan botten- och toppstyrda strategier, mellan gemensamma strategiska EU-mål och lokal flexibilitet.

Det finns ett behov av att föra dessa frågor vidare, att fortsätta reformen av de politiska styrelsereformerna, men vissa principer får inte överges. Det nya fördraget har cementerat den nya förståelsen av EU:s subsidiaritet som redan är djupt rotad i sammanhållningspolitiken, det vill säga att subsidiariteten även omfattar lokala och regionala styrningsnivåer.

Vi kan göra mer i denna fråga, särskilt på lokal nivå. De som hävdar att sammanhållningspolitiken kan begränsas till Bryssel och till den nationella nivån har antingen ingen praktisk kunskap om EU, eller förstår inte att ett uteslutande av det lokala och regionala Europa från fullföljandet av gemensamma EU-mål ekonomiskt i bästa fall är oklokt och politiskt farligt.

Sammanhållning är ett begrepp som utesluter uteslutande. Av politiska, ekonomiska, sociala och legitimitetsmässiga skäl får sammanhållningspolitiken inte vara sönrande: den bör vara en politik för alla, liksom den inre marknaden, och liksom den gemensamma valutan.

Alla inslag i denna integrationstriangel – den gemensamma marknaden, den gemensamma valutan, sammanhållningen – stärker varandra och är beroende av varandra. De är vårt gemensamma europeiska allmänna bästa.

Vi beslutsfattare har höjt ribban genom att utlova resultat. Utmaningarna är välkända och EU 2020-strategin har öppnats för offentliga samråd.

En utvecklingspolitik med tydliga mål och verktyg behövs. Sammanhållningspolitiken är en politik för utveckling som engagerar alla nivåer av EU:s styre som arbetar tillsammans för EU-medborgarna.

Avslutningsvis behöver EU ny energi inför framtiden och för att förnya sig på ett bestämt sätt. Det är berättigat att fråga varifrån denna energi kan och bör komma. För mig är svaret tydligt. Denna energi måste i dag komma underifrån. I dag kan den energin frigöras genom det direkta deltagandet av de lokala och regionala nivåerna av EU:s styre i strävan efter gemensamma EU-mål.

Paweł Samecki, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! De frågor som ställs är mycket relevanta. De betonar den vikt ni fäster vid sammanhållningspolitiken och ert engagemang för att bevara politiken i centrum för EU-integrationen.

Vad gäller er fråga om flernivåstyre har detta erkänts som en grundläggande mekanism för genomförandet av EU:s politiska prioriteringar. Det allt större ömsesidiga beroendet mellan olika styrningsnivåer inom unionen betonades genom det samrådsdokument som kommissionen lagt fram om EU 2020-strategin.

Sammanhållningspolitiken är ett bra exempel på flernivåstyre. Den erbjuder ett styrningssystem som värderar och utnyttjar lokal och regional kunskap, i kombination med strategisk ledning från gemenskapsnivå, och samordnar åtgärder mellan styrningsnivåerna.

Styrkorna hos flernivåstyret betonades också av Regionkommittén i dess vitbok från juni 2009, där den uppmanade unionen att stärka mekanismerna för flernivåstyre och lyfte fram de hävstångseffekter som skapas genom sammanhållningspolitiken, vilka även bidragit till genomförandet av annan gemenskapspolitik.

Angående era två frågor om det eventuella övergivandet av mål 2 och alla EU-regioners stödberättigande under perioden 2007–2013 är alla regioner berättigade till stöd från strukturfonderna. Angående perioden efter 2013 har kommissionen inte antagit någon officiell ståndpunkt i detta skede.

Beträffande er tredje fråga om försvagningen av additionalitetsprincipen, är additionaliteten en av de grundläggande principerna för sammanhållningspolitiken. Genom denna princip garanteras att strukturfonderna inte ersätter de allmänna eller likvärdiga strukturella utgifterna i en medlemsstat. Additionalitetsprincipen garanterar således den verkliga ekonomiska inverkan av EU:s åtgärder och ger sammanhållningspolitiken ett viktigt europeiskt mervärde.

Beträffande er fråga om den regionala dimensionen av sammanhållningspolitiken efter 2013 bevaras målet att minska skillnaderna mellan utvecklingen i de olika regionerna och underutvecklingen i de minst gynnade regionerna som en del av unionens ansvarsområde i fråga om den ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållningen i Lissabonfördragets artikel 174.

Dessutom påpekas det i artikel 176 att Europeiska regionala utvecklingsfondens syfte är att bistå med att avhjälpa de viktigaste regionala obalanserna i unionen genom att delta i utvecklingen och den strukturella anpassningen av regioner som utvecklas långsammare samt i omstruktureringen av industriregioner på tillbakagång.

Vad gäller er fråga om delaktigheten för de regionala och lokala styrningsnivåerna i genomförandet av EU:s mål inom ramen för sammanhållningspolitiken efter 2013, vill jag återigen uppmärksamma er på kommissionens samrådsdokument om EU 2020-strategin, i vilket man efterlyser ett aktivt stöd från aktörerna,

till exempel arbetsmarknadens parter och det civila samhället, och erkänner att införandet av EU 2020-visionen i alla EU-regioner också kommer att vara avgörande för att den ska lyckas.

Kommissionen har ännu inte antagit någon ståndpunkt om vilken roll sammanhållningspolitiken kommer att spela för genomförandet av EU 2020-strategin. Men sammanhållningspolitiken har kapaciteten att mobilisera regionala eller lokala aktörer över alla gränser för genomförandet av EU-målen.

Beträffande er fråga om huruvida kommissionen avser att offentliggöra en vitbok om territoriell sammanhållning planeras för närvarande ingen separat vitbok om territoriell sammanhållning. De politiska slutsatserna av den offentliga debatten om grönboken om territoriell sammanhållning kommer i stället att införlivas i det omfattande sammanhållningspolitiska lagstiftningspaketet för perioden efter 2013 som utarbetas inom ramen för den femte sammanhållningsrapporten, som enligt det nya fördraget ska läggas fram 2010.

Angående er fråga om Europeiska socialfondens roll för sammanhållningspolitiken spelar den genom fullföljandet av målet för en balanserad och hållbar utveckling en avgörande roll för genomförandet av EU:s prioriteringar. Detta gäller alltså även Europeiska socialfonden, som kommer att fortsätta att fullfölja sina mål enligt definitionen i avsnitt XI i det nya fördraget.

Att skapa social, ekonomisk och territoriell sammanhållning kräver en lämplig politik och en blandning av investeringar från olika nivåer. Humankapitalinvesteringar som finansieras genom Europeiska socialfonden utgör en väsentlig komponent i denna politiska mix inom ramen för den globala kunskapsbaserade ekonomin.

Med hänsyn till er fråga om sammanhållningspolitikens roll i förhållande till annan EU-politik, är sammanhållningspolitiken EU:s största källa till investeringar i realekonomin. I sitt meddelande "Sammanhållningspolitiken: att investera i realekonomin" från december 2008 betonade kommissionen betydelsen av denna politik för att fokusera på EU:s Lissabonagenda, investera i människor, företagande, forskning och innovation, prioriterad infrastruktur och energi.

För närvarande inriktar sig kommissionen på att se till att genomförandet av de planerade investeringarna kan utföras i partnerskap med de nationella och regionala myndigheterna så effektivt som möjligt. Denna insats omfattar ett nära samarbete mellan de berörda kommissionstjänsterna och mellan kommissionen och de berörda regionala och lokala myndigheterna.

Ett praktiskt exempel på samarbetet mellan kommissionens tjänster är den praktiska vägledningen till EU:s finansieringsmöjligheter för forskning och innovation ("Practical Guide to EU funding opportunities for research and innovation") som publicerades 2007 och som utarbetades för att hjälpa potentiella stödmottagare att hitta rätt i fråga om gemenskapens tre finansieringsinstrument och som ger beslutsfattarna råd om samordnad tillgång till dessa instrument.

Vad gäller Europeiska socialfonden skapar den nära anpassningen av dess prioriteringar till sysselsättningsriktlinjerna ett direkt samband mellan EU:s sysselsättningspolitiska prioriteringar och EU:s finansiella stöd.

Det finns också en komplementaritet mellan de åtgärder som stöds genom sammanhållningspolitiken och genom politiken för landsbygdsutveckling, vilka tydligt anges i gemenskapens strategiska riktlinjer för båda politikområdena.

Jag hoppas att jag har besvarat några av era frågor och jag ser fram emot en intressant debatt.

Lambert van Nistelrooij, för PPE-gruppen. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Dagens debatt handlar främst om den faktiska bedömningen av sammanhållningspolitiken och framtiden för denna politik. Europaparlamentet vill naturligtvis genomföra en finansiell halvtidsöversyn. Sammanhållningspolitiken och användningen av medlen nu och under den kommande perioden fram till 2020 utgör en central aspekt av detta. Till vår stora förvåning har dock en faktisk bedömning över huvud taget inte nämnts under de informella förberedelserna inför halvtidsöversynen. Jag vill som första talare för gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) klargöra att den nya kommissionen måste lägga fram en faktisk bedömning för Europaparlamentet, snarare än en karikatyr av regionalpolitiken.

I kommissionsordförande José Manuel Barrosos visionsdokument om EU 2020 talas det om tillväxt och en kunskapsbaserad ekonomi, utrustning och utbildning, konkurrens och en grön ekonomi. Regionalpolitiken nu och i framtiden utgör alltså den europeiska integrationsramen för genomförandet av dessa mål. Titta på

energiövergången, klimatförändringarna och Lissabonstrategin: alla dessa frågor är viktiga för regionerna och städerna.

Vi i PPE-gruppen vill snarare inrikta sammanhållningspolitiken på de centrala inslagen i denna EU 2020-strategi, och samtidigt bevara solidariteten mellan regionerna och även mål 2, som kommissionen talade om i så vaga ordalag nyss. Främjandet av konkurrensen i de rika regionerna utgör en del av den omfattande bedömningen. Att dela upp budgetarna och öka den sektorsvisa fragmenteringen av medel på EU-nivå inom ramen för en sådan halvtidsöversyn tjänar inget som helst syfte och är fel väg att gå. I dessa kristider ser vi hur viktiga regionalfonderna är för återhämtningen. Dessa medel betalas ut snabbare och används fullt ut: under 2009 har praktiskt taget 100 procent av medlen frigjorts för innovation och nya mål i min region, södra Nederländerna. Under början av 2010 ska jag själv utarbeta ett betänkande om synergier mellan regionalfonderna och forskning och utveckling.

Jag vill avsluta med en fråga till kommissionsledamoten. Ni säger att ni inte kommer att lägga fram någon vitbok om territoriell sammanhållning, men ändå är det parlamentet som kommer att hantera detta genom det ordinarie lagstiftningsförfarandet och se till att dessa frågor avhandlas i de nya förordningarna.

Constanze Angela Krehl, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle ha önskat en mer spännande inledning till detta ämne, för jag anser att EU:s sammanhållningspolitik måste ändras efter 2013. Dagens utmaningar skiljer sig i hög grad från utmaningarna för 10 eller 15 år sedan.

Det viktigaste för min grupp är att solidariteten mellan regionerna inte är förhandlingsbar. Å ena sidan innebär det att alla regioner måste kunna delta i Europeiska unionens sammanhållningspolitik, och å andra sidan innebär det också att vi måste motsätta oss alla försök att åternationalisera sammanhållningspolitiken. Vi behöver en EU-strategi som gör att medborgarna kan identifiera sig med EU.

För oss råder det inga tvivel om att vi också behöver en förändring. Under de kommande åren kommer fokus att ligga på en diskussion om att prioritera de områden som kommer att få finansiering från EU:s sammanhållningspolitik. I framtiden kommer vi inte att kunna subventionera alla genom EU-medel. Vi måste inrikta oss på att inrätta en effektiv infrastruktur, i synnerhet i de nya medlemsstaterna, och på att utveckla forskning och innovationer. Vi måste naturligtvis också komma ihåg att EU:s sammanhållningspolitik i framtiden på ett lämpligt sätt måste bidra till att möta utmaningar som klimatförändringarna, den demografiska förändringen och globaliseringen.

Vi måste också fokusera på stadsutveckling. Det beror inte på att jag vill ignorera landsbygdsområdena, utan på att vi vet att 80 procent av medborgarna bor i tätorter, städer och områden utanför städer och på att landsbygdsutvecklingen tyvärr inte ingår i sammanhållningspolitiken för tillfället, utan omfattas av jordbrukspolitiken. Vår strategi är att skapa starkare nätverk. Jag vet ännu inte om detta kommer att fungera, men vi måste ta oss an utmaningen.

Stöd till själva människorna utgör också en viktig del av sammanhållningspolitiken, och därför beklagar jag att kommissionsledamotens svar var något undvikande. För oss innebär detta först och främst utbildning och kvalifikation för alla, från små barn till äldre. Livslångt lärande är ett viktigt begrepp. Det innebär också att Europeiska socialfonden (ESF) måste fortsätta att vara integrerad med sammanhållningspolitiken. Det får inte finnas några tankar på att skilja ESF från sammanhållningspolitiken.

Gränsöverskridande samarbete är mycket viktigt för oss. Vi vill stärka detta samarbete och samtidigt förenkla den berörda byråkratin.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Filiz Hakaeva Hyusmenova, för ALDE-gruppen. – (BG) Mina damer och herrar! Debatten om reformen av strukturfonderna är av grundläggande betydelse när det gäller EU:s möjligheter att införa finansiella instrument som är lämpliga för den ekonomiska situationen, tillsammans med de relevanta natur- och humanresurserna.

Vi står inför en tuff uppgift med att förutse och utforma en sammanhållningspolitik som kommer att främja medborgarnas långsiktiga välbefinnande. Denna politik har varit och är fortfarande en av de synbart kvantifierbara indikatorerna på EU:s solidaritet. Skillnaderna mellan vissa regioner är dock tämligen extrema och det får vi inte bortse ifrån.

Vad som är alarmerande är att det finns tendenser som antyder att dessa skillnader ökar, vilket kan öka olikheterna och leda till isolering. Som företrädare för en av de fattigaste medlemsstaterna i Europeiska unionen kräver jag att sammanhållningspolitiken delvis ska inriktas på sammanhållningen mellan låginkomstmedlemsstater.

Jag konstaterar att vi inte betraktar strukturfonderna som något universalmedel. Det är tydligt för oss att vi måste förena våra insatser och öka takten för att genomföra EU:s grundläggande standarder. Vi måste också varna för att det faktum att länderna utvecklas i olika takt i ett visst skede kan leda till en intern omstrukturering av EU.

Framför allt måste vi fastställa kriterier, förenklade villkor och lika möjligheter att tilldelas resurser från EU:s fonder. Först därefter bör en klausul införas om att minska stödet till länder som inte gör framsteg. Om vissa länder stöter på problem när de agerar på egen hand vore det enligt min åsikt lämpligt att samla dessa länder i grupper av områden och problem med en betydande transnationell dimension.

Därmed kommer EU-resurser också att avsättas för rikare länder med regioner med lägre BNP. I slutändan måste resultatet av sammanhållningspolitiken också mätas efter antalet skapade arbetstillfällen. Detta är också en indikator på sammanhållningspolitikens integration med annan politik och på hur den garanterar ett mervärde.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det har inte sagts mycket om hur viktig sammanhållningspolitiken är för EU. Denna politik utgör kärnan av EU, eftersom det är den politik som håller samman EU i grunden. Den är en symbol för solidaritet och för att övervinna den nationella egoismen. Den är ett instrument för alla regioner. Därför är Europaparlamentet så oroad över att denna solidaritetsmekanism helt enkelt bara kan komma att avskaffas bakom våra ryggar. Det bådär inte så gott för de goda styrelseformerna när kommissionen i hemlighet utfärdar strategiska dokument, i stället för att hålla en öppen debatt om hur vi kan fullfölja solidaritetsmekanismen mot bakgrund av de stora utmaningar vi står inför, som exempelvis klimatförändringarna och den demografiska förändringen, med tanke på de stränga budgetkraven.

Vi behöver en reform, men den måste leda till verklig förändring. Den måste medföra hållbar utveckling i regionerna. Den måste ge regionerna stöd för deras projekt och inte bestå av en toppstyrd politik, på det sätt som denna öronmärkningsmekanism nu gör. Den måste i stället innebära att en bottenstyrd process utvecklas i nära samarbete med alla aktörer i regionerna. Vi känner till denna process. Vi tillämpar redan Leader-metoden för utvecklingen av landsbygdsområden. Detta är en utmärkt metod för att främja hållbar utveckling och göra alla delaktiga för att garantera en stark lokal acceptans. Vi behöver dock en kommission som är modig nog att säga ja till solidaritetsmekanismen och ja till att regionerna får besluta om sin egen utveckling, snarare än att detta ska vara de nationella regeringarnas ansvar.

Oldřich Vlasák, för ECR-gruppen. – (CS) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den nuvarande sammanhållningspolitiken är en levande organism. Allteftersom EU förändras, förändras också situationen för enskilda stater och grupper med avseende på denna politik. Tyvärr har fler frågor än svar uppkommit i diskussionerna om framtiden för sammanhållningspolitiken efter 2014.

Kommer sammanhållningspolitiken att fortsätta att främst tjäna de minst gynnade regionerna i unionen? Kommer vi att få tillfälle att utforma transportinfrastruktur och teknisk infrastruktur under den kommande perioden? Kommer vi att klara av att förbättra livskvaliteten och göra besparingar? Kommer vi att lyckas minska byråkratin och den alltför stora administrationen i samband med utbetalningarna av EU-medel? Vi kommer att försöka nå samförstånd om dessa och andra frågor inom en mycket nära framtid.

När det gäller den framtida utvecklingen anser jag personligen att det först och främst är avgörande att anpassa de lokala myndigheternas roll på ett korrekt sätt till hanteringen av EU-medlen, och för det andra att inrikta EU-medlen på stöd för användningen av modern teknik. Det är just dessa båda områden som kombineras i det så kallade Smart Cities-initiativet, som utgör ett tillfälle att blåsa nytt liv i de kommunala myndigheterna och samtidigt erbjuda näringslivet möjligheten i en period av ekonomisk kris att tillämpa moderna system och intelligent teknik och skapa ekonomisk tillväxt. Detta är tveklöst ett skäl att inrikta strategiska investeringar på detta område inte bara på lokal myndighetsnivå utan också på medlemsstats- och även EU-nivå. Intelligent transportssystem som kan befria städerna från transportkaos, stödjande navigeringsmekanismer som kan öka attraktionskraften hos turismen i städer, och teleassistanssystem som gör det möjligt för äldre medborgare att bo kvar längre i sina egna hem är alla typer av investeringar som borde få grönt ljus.

Till följd av den ekonomiska krisen har vår debatt om framtiden för sammanhållningspolitiken blivit mer brådskande än någonsin tidigare. I dag måste vi tänka till ordentligt innan vi beslutar vad EU-medlen ska inriktas på.

Charalampos Angourakis, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Herr talman! EU:s sammanhållningspolitik har inte bara misslyckats med att minska de regionala och sociala ojämlikheterna, utan har tvärtom bidragit till att förvärpa dem. De statistiska värden som anges är ofta fiktiva, vilket EU erkänner, och därför har EU skapat ett system för övergångsstöd för en rad regioner, varav tre i mitt land Grekland.

Regeln för ojämlik utveckling i det kapitalistiska systemet är obeveklig, särskilt i kristider, då kontrasterna blir ännu tydligare. Tyvärr är prognoserna för 2013 ännu sämre för arbetstagarna, särskilt i mindre utvecklade områden. EU försöker med sin sammanhållningspolitik att skyla över denna antigränsrospolitik, friköpa sig, vilseleda arbetstagarna och garantera kapitalets lönsamhet, vilket är ännu viktigare.

Syftet med att tillfälligt utjämna kontrasterna mellan penningväldets sektioner, vilket vilseledande nog kallas "solidaritet", ersätts nu av regeln om konkurrens och den fria marknaden. Dessa inslag finns också med i Lissabonstrategin och i EU:s strategi för 2020.

Detta kräver nya former av regional och lokal styrning, vilket partierna Pasok och Ny demokrati föreslagit i Grekland, ett utökat och mer direkt ingripande från EU:s sida i regionala organ och ett differentierat territoriellt samarbete som också kommer att korsa de nationella gränserna. Vi uppmanar arbetstagarna att förkasta denna politik.

Herr talman! Jag vill slutligen utnyttja min talartid för att uppmana er att utöva ert inflytande för att Europaparlamentet ska uppfylla de skäliga krav som förs fram av arbetstagarna, som nu går ut på gatorna.

John Bufton, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Om man ser förbi sammanhållningspolitiken efter 2013, kan man av ett utkast till budgetdokument med titeln "En reformagenda för ett globalt Europa" som har läckt ut utläsa att fördelningen av EU:s finansiering från 2013 och framåt helt skulle kunna förändras och bli nationellt samordnad snarare än regionalt tilldelad.

I utkastet överges regionala och lokala kontroller på flernivåstyrningsnivå, vilket omkullkastar principen om delad förvaltning. I stället tillämpas ett sektorsvist tillvägagångssätt för den nya budgeten, snarare än fristående åtgärder inom de nuvarande strukturerna.

Förslaget om att begränsa politiken till den nationella nivån skulle leda till att det blir medlemsstaterna som får styra omfördelningen. Det innebär inte bara att nettobidragsgivarna kommer att förlora ytterligare intäktsfinansiering, utan även att de medlemsstater som förväntas ansluta sig till EU i en framtida utvidgning skulle bli medlemmar inom ramen för en sammanhållningsfinansiering som troligen skulle kvarstå under den kommande budgetperioden.

Därmed kommer de länder som för närvarande axlar en stor andel av EU:s finansiella börda, som exempelvis Storbritannien, att upptäcka att de tvingas finansiera en allt större samling medlemsstater som är berättigade till stöd.

Ännu färre kommer att bli tvungna att axla ännu mer, och Storbritannien skulle möjligen förlora sin rabatt. Med allt fler länder på kö för att få ansluta sig till EU är jag orolig för att Wales kommer att få se sitt välbehövda stöd gå till nyare medlemsstater.

Det är inte förvånande att vissa av Europas rikaste länder, som exempelvis Norge och Schweiz, har gett EU stort svängrum, eftersom de vet att de skulle få betala för att finansiera sina fattigare grannländer. Men Wales har inte råd att betala om ingenting betalas tillbaka.

Denna utveckling stärker EU:s ökade ambition att bli allt mer integrerat, centraliserat och federalt, samtidigt som man överger den regionala dimensionen av sammanhållningspolitiken som ligger till grund för EU:s åtagande om att stödja den territoriella sammanhållningen och ge alla medlemsländer fördelar.

I stället överger EU i skymundan, som en varg i fårakläder, samarbete och kompromiss till förmån för konsolidering.

Samtidigt som man sade till EU-medborgarna att unionen – eftersom den stärkte handelsförbindelserna – stärkte jordbruksbanden och främjade jämlikhet, är det alltmer byråkratiska och globala EU:s intriger inriktade på att minska jordbruket och den regionala utvecklingen till förmån för en oönskad ambitiös global strategi, däribland ökad emigration till länder som Storbritannien.

Stora andelar av EU:s budget kommer att behöva avsättas för en sådan dagordning på bekostnad av regioner som Wales. De sista utbetalningarna för projekt inom ramen för EU:s strukturfondsprogram för perioden 2007–2013 kommer att göras 2015. Det är ovisst vilken, om någon, EU-finansiering som därefter kommer att finnas tillgänglig för Wales under kommande finansieringsrundor.

Slutsatsen att sammanhållningen helt kan försvinna från rikare nationer utan att någon övergångsfinansiering alls nämns skulle ytterligare beröva det brittiska folket dess medborgerliga rättigheter.

Den oproportionerliga medlemskapsräkningen borde hellre inriktas på att finansiera ekonomisk utveckling genom självförsörjning, vilket Storbritannien självt borde avgöra.

EU:s budgetöversyn som ska offentliggöras i vår kommer förmodligen att få varje EU-regering att förklara att det är nödvändigt med upplåning inom den offentliga sektorn. Det tycks allt mer troligt att den tillgängliga finansieringen för Wales kommer att minska avsevärt.

Konsekvenserna kommer bland annat att bli minskade programbudgetar, mindre investeringar i den bredare ekonomin i Wales och omfattande förluster av arbetstillfällen inom ramen för programhanteringen och projektgenomförandet.

Snarare än att få något slags gynnsam effekt på mina väljare kommer EU snabbt förvandlas till en motgång för människorna i Wales om unionen beslutar att dra undan mattan under våra fötter. Det troliga resultatet av en minskad finansiering för Wales och Storbritannien kommer att få en stark inverkan på vårt land i stort, vilket också kommer att drabba jordbrukssektorn.

Nu måste det vara dags att medborgarna i Wales och Storbritannien får hålla en folkomröstning om sina förbindelser med EU så att de kan besluta om de vill styras av den brittiska regeringen eller av Bryssel.

Markus Pieper (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Låt oss bara för en stund föreställa oss EU:s regioner utan EU:s regionalpolitik. Många samhällen och landsbygdsregioner skulle sakna beslutsamma incitament att göra strukturella förändringar. Gränsregionerna med deras problem med gränsöverskridande arbetstagare och gränsöverskridande infrastruktur skulle helt enkelt negligeras. Socialpolitiken skulle inte längre kunna dra fördel av EU-bidrag för utbildning och till sysselsättningspolitiken. Medelstora företag skulle förhindras att framgångsrikt delta i internationella nätverk.

Utan EU:s regionalpolitik skulle samhällena i regionerna inte längre bli synliga. Därför är vi väldigt irriterade över kommissionens signaler, som omfattar förslag till sociala program utan stöd av strukturmedel. Det skulle omvandla kommissionen till ett socialt monopol utan regionerna, eller leda till krav på en subventionspolitik endast för de svagaste i vårt samhälle. Detta skulle i sin tur innebära att vi helt skulle förlora EU-sammanhanget ur sikte och återgå till åternationaliseringens tidevarv.

Oavsett om kommissionen nu har offentliggjort dessa dokument eller inte, kommer Europaparlamentet inte att stödja denna åtgärd, som kan beskrivas som en regionalpolitik utan regionerna. Det innebär inte att vi inte är öppna för en reform. Nya utmaningar för miljön, energipolitiken eller den demografiska förändringen måste införlivas i våra befintliga subventionsstrukturer. Jag förespråkar också att det ska bli enklare att mäta EU:s bidrag till regionerna.

Vi måste också införa strängare sanktioner för de medlemsstater som konsekvent inte kan visa att de hanterar medlen korrekt. Ökad regional samfinansiering, fler lån, ökad öppenhet och större effektivitet: det är den typen av förslag som vi vill se för reformen av sammanhållningspolitiken. Vi kommer att stödja förslag av denna typ, men vi kommer att bekämpa varje försök att förstöra regionalpolitiken. Reformerna ja, åternationalisering nej!

Georgios Stavrakakis (S&D). – (EL) Herr talman! Jag instämmer med de ledamöter som redan har talat och också jag vill påpeka att vi inte kan godta en sammanhållningspolitik efter 2013 som till att börja med skulle göra skillnad mellan EU:s regioner, med förslag som att avskaffa mål 2 (konkurrens), som för det andra skulle innefatta en åternationalisering av politiken och som för det tredje skulle utesluta de lokala myndigheterna från programplaneringen och genomförandet av gemenskapspolitiken.

Vår vision av sammanhållningspolitiken efter 2013, en period då vi fortfarande kommer att ha en gemensam EU-politik för alla EU:s regioner, är tvärtom en politik där det fortfarande finns tillräckliga medel för att nå målen, med förenklade ansökningsregler så att den får ett ännu större mervärde.

Jag oroar mig över innehållet i dokumentet om 2020-strategin, eftersom det inte görs någon hänvisning till sammanhållningspolitiken, som är det lämpligaste verktyget för att nå Lissabonmålen. En stor del av sammanhållningspolitiken tjänar faktiskt redan dessa mål och kommer att bevisa dess mervärde. Ett viktigt bevis på dess betydelse är också att sammanhållningspolitiken har gått i spetsen för den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa.

Det finns en utvecklingspolitik, en solidaritetspolitik, en politik för varje EU-medborgare oavsett vilken EU-region de bor i. Men i kommissionen glömmes man tyvärr detta, eller tycks ignorera det, och man behandlar förslag som ändrar principerna för och utformningen av sammanhållningspolitiken. Ni kan dock lita på att vi kommer att ta varje tillfälle i akt att påminna dem om detta.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Anslag till regionerna och strukturell finansiering är en del av vår realekonomiska politik och gör EU synligt på bred front. I de lokala myndigheternas förvaltningsområden och i regionernas städer och samhällen samarbetar olika aktörer nära varandra. Därför måste vi behålla det integrerade synsättet för hela EU.

Jag uppmanar kommissionen att koncentrera sig mer på små och medelstora företag och göra de lokala myndigheternas förvaltningsområden, städer och samhällen mycket mer delaktiga i frågan kring framtidens sammanhållningspolitik. Vi kommer definitivt att behöva investera i infrastruktur framöver, men framför allt måste vi se till att de små och medelstora företagens innovation och tekniköverföring säkras. I framtiden ska vi också kunna ge stöd för att skapa arbetstillfällen. Detta är de viktigaste frågorna när vi väljer ny riktning för struktur- och sammanhållningspolitiken inom EU.

François Alfonsi (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! För oss i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen är sammanhållningspolitiken kärnan inom ett av EU:s mest grundläggande politikområden: solidariteten. EU blir starkare varje gång vi visar europeisk solidaritet. Detta är grundläggande för oss.

Vi anser att kommissionen måste integrera en rad principer. Den första är att eftersom territoriell sammanhållning är en politisk prioritering bör den också bli en budgetprioritering.

Den andra är att regionen är bästa nivån för partnerskap kring regional utvecklingspolitik. Vi kan inte godta att den politiken återförs till nationell nivå.

Den tredje principen är att sammanhållningen också måste användas för att minska de allvarigaste ekonomiska och sociala skillnaderna inom ett territorium så att man gynnar utsatta storstadsområden eller landsbygdsområden i kris eller med dålig service på grund av strukturella hinder, vilket till exempel gäller öar.

Den sista principen är att alla EU-regioner som har rätt till förmåner enligt sammanhållningspolitiken måste bedömas var för sig, naturligtvis med utgångspunkt från sin välbefinningsnivå, men EU måste kunna bidra när sammanhållningspolitiken står på spel.

Cornelia Ernst (GUE/NGL). – (DE) Herr talman! Det här är en viktig debatt om EU:s karaktär. Valet står mellan marknad och socialpolitik. Kommissionens nuvarande tankar kring sammanhållningspolitikens framtid är oacceptabla. Strukturfonderna måste stärkas, inte försvagas. EU måste göra mer, inte mindre, för att övervinna ekonomiska och sociala skillnader i utvecklingen. Jag skulle vilja påstå att en åternationalisering av ens bråkdelar av den nuvarande sammanhållningspolitiken skulle få allvariga konsekvenser för missgynnade regioner, inklusive regionerna i Tyskland och framför allt östra Tyskland. Efter EU:s senaste utvidgningsetapp har skillnaderna mellan unionens regioner ökat.

Det är dessutom viktigt att framför allt inse att det finns samhällsekonomiska krav i regioner som ligger precis över behörighetströskeln på 75 procent av EU:s genomsnittliga BNP per capita. Att plötsligt dra in stöd efter 2013 skulle vara katastrofalt för de regionerna.

Det är givetvis ytterst viktigt att EU ökar de särskilda stöden till städer: här har vi den största ekonomiska och finansiella potentialen, eftersom städerna har drabbats särskilt hårt av krisen.

Jag har en sista sak att säga om gränsregioner. I egenskap av ledamot från östra Tyskland vet jag att vi behöver investera och uppnå en hel del på det här området. Jag är mycket oroad över att kommissionen sviker oss i det hänseendet.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Ni har efterhand troligen förstått att det råder stor bestörtning och oro bland ledamöterna i utskottet för regional utveckling eftersom ett påstått hemligt dokument från

kommissionen har cirkulerat sedan oktober. Dokumentet innehåller ett utkast till budgetreform för 2013–2020 och beskriver en U-sväng inom budgetpolitiken. Budgetens ursprungliga regionala inriktning har bytts ut mot ett sektorsinriktat synsätt.

Det nya utkastet är en enorm nedtoning av principerna om subsidiaritet och flernivåstyre, vilket strider mot Lissabonstrategin. Utkastet innehåller planer på att avskaffa mål 2, det vill säga målet för konkurrenskraft och sysselsättningspolitik. Eftersom det finns mål 2-regioner i varenda medlemsstat skulle detta tyvärr påverka två tredjedelar av alla EU:s regioner. Det olyckliga förslaget motiveras med att skillnaderna mellan nya – eller med andra ord framtida – medlemsstater och Västeuropa på nationell nivå är så stora att det behövs en ny budgetpolitik. Detta påstås vara ett sätt att stimulera ekonomin mot bakgrund av finanskrisen.

För mig är det uppenbart att förslaget föregriper en eventuell anslutning av Turkiet. Vi vet att finansieringen måste öka och det här är ett sätt att planera för att frigöra de stora belopp som krävs för anslutningen.

Jag vill dock klargöra att på regional nivå hänger sammanhållningspolitikens framgångar samman med dess närhet till lokala ekonomiska problem. Pengarna investeras till följd av detta klokt och effektivt, vilket har varit fallet fram till i dag. Om det regionala inslaget försvinner blir det inte längre möjligt att häva den ekonomiska krisen.

Jag blev inte särskilt övertygad av José Manuel Barrosos svar på Danuta Maria Hübners öppna skrivelse där hon gav uttryck för sin oro. Jag förväntar mig därför snarast ett konkret uttalande.

Alain Cadec (PPE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vår grupp stöder absolut en stark och välfinansierad sammanhållningspolitik som kan gynna konvergensen av EU:s regioner. Vi anser faktiskt att om politiken ska vara verkningsfull måste den också reformeras och förbättras. Europaparlamentet och kommissionen måste utforma politiken tillsammans och med maximal insyn.

Jag välkomnar att parlamentets utskott för regional utveckling har tillsatt en arbetsgrupp om sammanhållningspolitikens framtid. Alla berörda aktörer måste vara delaktiga i samrådet om budgeten efter 2013 och politikens framtida mål: medlemsstaterna, regionerna, kommissionen och Europaparlamentet. Att försvaga eller avskaffa de regionala och lokala nivåerna som ger den här politiken dess fulla innebörd är otänkbara. Vad gäller finansiering i synnerhet råder det i dag stor ovisshet kring sammanhållningspolitikens framtid. Bästföredatum för de nuvarande finansiella ramarna är okänt, vilket även gäller hur omfattande reformen av budgetplanen ska bli. Vi får inte glömma bort betydelsen av att bevara en stabil nivå på finansieringen av detta politikområde. Vi måste också förkasta alla tankar på att återföra sammanhållningspolitiken till nationell nivå eftersom det skulle beröva regionerna möjligheten att fördela strukturfonderna och dessutom radera politikens regionala dimension.

Vi förväntar oss ett verkligt aktivt synsätt från kommissionen vid utarbetandet av vitboken om territoriell sammanhållning. Med tanke på fördelningen av anslagen vill vi inte ha jämlikhet, utan finansiell rättvisa och vi vill ha det i kombination med en form av harmonisk utveckling som bygger på rön och situationer som skiftar beroende på territoriet. Sammanhållningspolitiken får inte bara inriktas på de fattigaste regionerna. Den måste riktas mot samtliga regioner i Europa, inklusive dem på andra kontinenter.

Det är oerhört viktigt att Europaparlamentet tydligt har angett olika lokala kontaktpunkter. Det är priset – det enda priset – för en rättvis och verkningsfull fördelning av EU:s strukturfonder.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag börjar med att sända en hälsning till alla sociala organisationer som befinner sig i Köpenhamn och hoppas på ett positivt resultat för planetens och den globala sammanhållningens framtid.

Vi måste försvara sammanhållningspolitiken som en gemenskapspolitik som utgör en buffert mot försök till åternationalisering. Det är nödvändigt, dels med tanke på dess direkta inverkan på sammanhållningens utveckling i våra regioner och i medlemsstaterna, dels med tanke på dess mervärde för strategisk planering, finansiell stabilitet och den europeiska integrationens synlighet.

Samtidigt är det viktigt att komma ihåg den viktiga roll regionerna har och måste ha i sammanhållningspolitiken. Decentraliserad förvaltning och effektivt flernivåstyre är väsentligt om den regionala utvecklingspolitiken ska lyckas.

Inrättandet av övergångsmekanismer som ska ge en smidig övergång i de regioner och länder där insatserna gradvis sänks inom det så kallade konvergensmålet och Sammanhållningsfonden är andra orosmoment för

mig. Detsamma gäller utvecklingen för de europeiska regioner som måste leva med naturliga hinder, däribland gränsregionernas särskilda problematik.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Vi har varit oerhört oroad över budgetreformens utveckling, särskilt i fråga om struktur- och sammanhållningspolitiken.

I en kris präglad av enorma sociala orättvisor och regional asymmetri är struktur- och sammanhållningspolitiken grundläggande för en effektiv ekonomisk och social sammanhållning. Det betyder att vi måste behålla strikta mål på det här området och inte försöka nationalisera kostnaderna för gemenskapens politik, vare sig det gäller jordbruk eller fiske. Det skulle skada både mindre utvecklade länder och regioner och de yttersta randområdena.

Det finns dock flera tecken på att det snart kommer ett utspel som underminerar sammanhållningstanken ytterligare, antingen genom att försöka låta sammanhållningen omfatta och finansiera alla slags åtgärder och aktörer som inte har någon koppling till dess mål – särskilt EU:s strategi för 2020 och klimatpolitiken – eller genom att ändra kriterier för behörighet och styrning. Den här debatten om sammanhållningspolitiken efter 2013 är därför mycket viktig. Vi ser fram emot att få tydliga svar som stöder en verklig ekonomisk och social sammanhållningspolitik.

Nuno Teixeira (PPE). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi är i akut behov av en debatt om gemenskapens budget och hur den ska kunna bli mer hållbar och öppen i framtiden. Budgetramen efter 2013 måste bygga på solidaritet och territoriell sammanhållning. Detta är grundläggande för regioner som Madeira med ständiga svårigheter och som därför kräver permanent stöd.

Jag har några idéer som jag tycker att vi ska komma ihåg när vi tänker på och utvecklar vår sammanhållningspolitik. Kommissionen har vid flera tillfällen nämnt vissa aspekter som jag tycker är väsentliga, till exempel behovet av att sammanhållningspolitiken blir flexiblare, enklare, effektivare och resultatorienterad i definitioner och genomförande. Det finns dock oroväckande problem, särskilt mot bakgrund av de yttersta randområdenas behov. Jag tänkte lyfta fram tre punkter i det hänseendet.

Den nuvarande regionala inställningen bör för det första vara mer tongivande än andra kriterier, till exempel sektorer med mervärde. En sådan förändring skulle äventyra mål 2 som i dag står för runt två tredjedelar av stödet till de europeiska regionerna. Det skulle också vara potentiellt kontraproduktivt i regioner med mycket specifika ekonomiska profiler och konkurrensfördelar.

För det andra anser jag det vara väsentligt att behålla närhetskriteriet i sammanhållningspolitiken. Prioriteringen ska fortfarande ligga på fördelning och förvaltning av strukturfonderna ur ett regionalt perspektiv, inte ur ett nationellt eller ens centraliserat europeiskt perspektiv.

Min tredje och sista kommentar, inte desto mindre viktig, gäller artikel 349 i Lissabonfördraget som ger utrymme för särbehandling av de yttersta randområdena vad gäller tillgång till strukturfonderna, just på grund av deras ekonomiska och sociala situation i kombination med permanenta och unika begränsningar och egenskaper som visar sig i ständiga svårigheter och därför kräver det permanenta stöd de söker.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D). – (PL) Herr talman! Sammanhållningspolitiken bidrar i dag till att utveckla väg- och järnvägsinfrastrukturen, huvudsakligen i de nya medlemsstaterna. Tack vare politiken har många nya arbetstillfällen kunnat skapas och fler kommer utan tvekan att skapas inom de närmaste åren. Investeringarna i miljöskydd är också oerhört viktiga.

När vi utvärderar politiken och dess inverkan fram till i dag kan det vara lämpligt att besvara en grundläggande fråga: vad händer efter 2013? Europaparlamentet bör tydligt säga ifrån att det inte råder något samförstånd om att rationalisera sammanhållningspolitiken. Efter 2013 bör sammanhållningspolitiken liksom dess sedvanliga verksamheter och mekanismer stödja forskning, vetenskap, utveckling, innovationskraft, skapandet av sysselsättning och kampen mot global uppvärmning. Sammanhållningspolitiken bör i större utsträckning också gälla landsbygdsområden. Det är viktigt att förverkligandet av sammanhållningspolitiken bygger på regioner och makroregioner.

Tamás Deutsch (PPE). – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tänkte kort ta upp tre frågor: jämlika rättigheter och status, hemlighetsmakeri och, sist men inte minst, vikten av landsbygdsutveckling. Tjugo år efter Berlinmurens fall och 20 år efter det att vår kollega och ledamot László Tőkés bröt muren av tystnad när den rumänska revolutionen inleddes i Temesvár (Timisoara) i Transsylvanien har det mer än en gång konstaterats att vi på 2000-talet inte längre har några gamla och nya medlemsstater i EU, utan bara en enda europeisk union. Jag stöder uttalandet, som givetvis är mycket generellt, men tycker att det är viktigt att det

inte bara känns symboliskt, utan också genomsyrar vardagens genomförande av sammanhållningspolitiken, ett av EU:s viktigaste gemensamma politikområden.

Om EU:s medlemsstater har lika rättigheter och status är det otänkbart att reformera sammanhållningspolitiken så att de EU-medlemsstater som anslöts till unionen 2004 och 2007 blir förlorare i den nya politiken. En sådan reform är helt enkelt otänkbar. Min andra fråga gäller hemlighetsmakeri. Det är lika löjligt när kommissionen ger oss några meningslösa uttalanden om sammanhållningspolitikens framtid som när den säger absolut ingenting alls i ämnet. Som ledamot av Europaparlamentet och ledamot av det behöriga utskottet förväntar jag mig att kommissionen intar en tydlig och entydig hållning i dessa frågor.

Sist men inte minst vill jag nämna landsbygdsutvecklingen. Jag är övertygad om att utvecklingen av landsbygden även i fortsättningen är ett avgörande inslag i sammanhållningspolitiken. Lämpliga resurser måste anslås till politiken för landsbygdsutveckling. Med utgångspunkt från den tekniska ståndpunkt som antagits av Rådet för kommuner och regioner i Europa anser jag att vi måste tänka igenom möjligheten att integrera politiken för landsbygdsutveckling med sammanhållningspolitiken efter 2013.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Sammanhållningspolitiken är EU:s främsta instrument för att ge alla EU-medborgare lika stor chans till framgång oavsett var de bor. Den bidrar definitivt till att skapa en europeisk känsla av samhörighet och är ett av EU-politikens mest framgångsrika och effektiva utvecklingsområden.

Herr kommissionsledamot! Jag kan inte dölja min oro över kommissionens numera berömda ”icke-dokument” och förslagen i det. Vi godkänner ingen åternationalisering av sammanhållningspolitiken, som i praktiken skulle dö ut om dess inverkan var beroende av enskilda medlemsstaters välbefinnande. Jag hoppas innerligt att kommissionen överger det här alternativet en gång för alla.

Som ni känner till anges det i artikel 349 i fördraget att EU:s politik måste anpassas till de yttersta randområdenas särskilda förutsättningar, särskilt för att dämpa deras olägenheter, men också för att utnyttja deras potential på ett bra sätt. Vilka tankar kan ni delge oss kring framtidens strategi för de yttersta randområdena som kommissionen tänker offentliggöra 2010?

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! I likhet med mina kolleger är jag orolig över vissa tendenser som beskrivs i det interna dokumentet och som nyligen har läckt ut på känt gammalt maner. Det område som oroar mig mest är förslaget att omprioritera målen för konkurrenskraft.

Målen för konkurrenskraft har haft mycket stor betydelse för att stimulera utvecklingen på landsbygden och i regionerna – särskilt teknikparkerna som har bidragit till den smarta ekonomin och som i ännu högre grad behövs för detta i framtiden.

Målen har också stärkt sammanhållningen inom och mellan regioner. Det är mycket viktigt att inse att det finns enorma fattigdomsklyftor inom regionerna. Det här erkänns inte alltid och jag tror framför allt att kriteriet att bygga allt på nationell BNP är ett felaktigt mått. Det bör handla mer om köpkraft. Inom vissa regioner ligger faktiskt köpkraften en bra bit under det nationella genomsnittet.

Jag hoppas att dessa förhållanden rättas till i den kommande vitboken, och att de möjligheter utnyttjas som finns i synergierna mellan forskning, innovation och regional utveckling.

Precis som min kollega borde jag nog också vara oroad över politiken för landsbygdsutveckling – om än inte som ett inslag i sammanhållningspolitiken, utan mer i linje med den gemensamma jordbrukspolitikens – men samtidigt är det absolut avgörande att den inte kläms in i eventuella framtida förslag eftersom landsbygdsutvecklingen, och framför allt familjejordbruket, är grundläggande för samhällets sociala infrastruktur.

Slutligen kan jag konstatera att mer behöver göras för att bekämpa bedrägerier. Jag vet att förbättringar har gjorts på senare år, men vi måste se till att de pengar som EU betalar ut går dit de ska så att vi kan skapa bättre möjligheter för människor inom hela EU.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Herr talman! Podkarpacie – den region jag företräder – är en region med underbara, ambitiösa och hårt arbetande människor, en plats med många energiska företag. Nya initiativ tas, till exempel Aviation Valley, men samtidigt är Podkarpacie ett av de minst utvecklade områdena i hela EU. Våra problem har inte uppstått på grund av bristande vilja, utan på grund av strukturella och infrastrukturella begränsningar som vi med hjälp av en rad olika program försöker undanröja. Jag betonar att vi i våra insatser inte ber om välgörenhet, utan om stöd till våra initiativ. Även vi vill att den europeiska ekonomin ska bli mer konkurrenskraftig och vi vill ha lösningar som bidrar till att vårt klimat skyddas.

Men vi vill också att den nya prioriteringen av finansieringen införs gradvis, inte plötsligt, eftersom det skulle innebära att vi lämnar de svagaste regionerna åt sitt öde. Det är mycket viktigt att sammanhållningspolitiken genomförs av regionerna eftersom det är den mest verkningsfulla lösningen. Jag konstaterar också att sammanhållningspolitiken ger medborgarna ett mycket viktigt budskap. Den visar att Europa är enat och att det är värt att delta i det här unika projektet.

Sabine Verheyen (PPE). – (DE) Herr talman! Den regionala strukturfinansieringen är ett viktigt verktyg för den europeiska integrationen. Särskilt mål 2-anlagen har av människor i många regioner tidigare betraktats som en motor för lokal strukturell och ekonomisk utveckling. Finansieringen är ett viktigt sätt att hantera strukturella förändringar i regionerna och i lokala förvaltningsområden.

Detta betyder att medborgarna får en förstahandsupplevelse av EU eftersom finansieringen får lokala konsekvenser. Vi behöver dock enklare, tydligare och öppnare strukturer med bättre kontroller i sammanhållningsfinansieringen så att pengarna används på ett hållbart och effektivt sätt. Sammanhållning, eller konvergens av social och ekonomisk utveckling, är ett övergripande mål för EU och därför är det viktigt att instrumentet stärks i framtiden, snarare än försvagas.

EU:s sammanhållningspolitik måste bli tydligare, öppnare och effektivare. Enskilda medlemsstater måste också ta större ansvar på området. Därför är det viktigt att behålla systemet med additionalitet i finansieringen. Vi vill inte att strukturfinansieringen åternationaliseras. Jag ber därför kommissionen att införa dessa krav i finansieringskriterierna för 2013.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Herr talman! Wales är troligen den region som är mest positiv till EU i hela Storbritannien. Anledningen är att varje samhälle, nästan varje individ och många organisationer har tagit del av finansiering från EU. Tidigare var det finansiering till mål 1, i dag handlar det om konvergensfinansiering.

Om kommissionens förslag hade lagts fram tror jag det skulle få enorma konsekvenser för områden som Wales. Det skulle förstås få stora ekonomiska, finansiella och sociala följder för dessa regioner.

Alla ledamöter av Europaparlamentet måste därför begära att kommissionen lägger fram förslag som är godtagbara för oss – och med det menar jag förslag som skulle innebära att alla regioner i EU som är kvalificerade också får tillgång till strukturfondsmedel – och att de områden som inte längre är behöriga för konvergensanslag efter 2013 får en viss övergångsstatus i framtiden.

Talmannen. – Så, Bruno Gollnisch, ni har kommit till slut. Ni får ordet, men bara en minut.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Jag har åtminstone lyssnat ordentligt på alla inlägg från ledamöterna. Jag ser två viktiga konstateranden i inläggen. Det första är hemlighetsmakeriet kring kommissionens mystiska "icke-dokument" som gör att vi ivrigt väntar på en förklaring från kommissionen.

Det andra är det egendomliga synsättet där territoriell sammanhållning uppenbarligen omdefinieras på grundval av helt nya prioriteringar som inte verkar ha särskilt mycket gemensamt med sammanhållning i sig. Jag tänker framför allt på den utrikespolitiska frågan, som vi alla vet är en prioritering för unionens utrikesrepresentant, men som uppenbarligen inte alls är lika prioriterat på det här området.

Beträffande den gemensamma jordbrukspolitiken har den olyckligt nog redan till stor del offrats för marknadskrafterna. Det skulle därför vara oerhört värdefullt om kommissionen gav oss en tydligare uppfattning om vilka mål den har från och med nu. Avslutningsvis anser jag inte att den globala uppvärmningen faller under sammanhållningspolitiken.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är olika orolig som många av mina kolleger. Jag tror starkt på att BNP återgår till knappt positiva tillväxttal enligt prognoserna för 2010, men det är ändå inte slutet på den ekonomiska kris vi genomlever. Vi kommer inte att kunna se att krisen är över förrän sysselsättningen har återgått till tidigare nivåer. De mest optimistiska bedömningarna pekar på någon gång runt 2010.

I det sammanhanget måste vi driva en investeringspolitik och det är avgörande i strategiskt hänseende att mål 2, eller liknande, behålls eftersom det är ett effektivt instrument för att hjälpa våra regioner att klara krisen. Att behålla mål 2 ligger i Italiens och många andra EU-länders intresse, eftersom det fyller ett viktigt behov: utvecklingen av regioner på efterkälken och starkare konkurrenskraft för de mest utvecklade regionerna.

Herr kommissionsledamot! Anser inte ni mot bakgrund av dessa argument att förslaget att slopa mål 2 är ytterst skadligt för regioner i Italien, EU och Medelhavsområdet, liksom för övriga länder?

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Herr talman! Alla, eller åtminstone de flesta av talarna, har tagit upp den europeiska sociala modellen. Men detta avspeglas inte i tillräckligt hög utsträckning i EU:s budget eller i sammanhållningspolitiken. Jag skulle därför vilja ha en oberoende Europeisk socialfond (ESF), avskild från EU:s strukturpolitik. Mer finansiering bör gå till ESF och fonden bör bli mer flexibel. Det borde också vara möjligt att öka tillgänglig finansiering under den sjuåriga finansieringsperioden.

Genom att särskilja socialfonden från strukturpolitiken kan tillräckliga anslag frigöras för de regioner som inte är ekonomiskt underutvecklade och därför i stort sett har försumrats inom EU:s strukturfondspolitik. Europeiska socialfonden bör därför användas effektivare för att bekämpa problem på arbetsmarknaden, till exempel hög arbetslöshet, låg andel arbetande kvinnor, många avhopp från skolor och låg utbildningsnivå.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE). – (EL) Herr talman! Utskottet fattade ett mycket viktigt beslut inför dagens debatt, som visar sig bli mycket intressant med många olika frågor och viktiga dimensioner som inte bara gäller en effektiv sammanhållningspolitik efter 2013, utan också vilka egenskaper EU ska ha.

Den här debatten och den här oron ventileras vid en mycket egendomlig tidpunkt för Europeiska unionen. Å ena sidan har vi med Lissabonfördraget tagit ett positivt steg mot integration, men å andra sidan genomlever vi fortfarande följderna av en sällan skådad internationell finanskris där vi alla insett vikten av europeisk solidaritet för att stödja den inre marknaden och sammanhållningen.

Jag har frågor till kommissionen. De gäller två saker som oroar Europaparlamentet och mig själv. Finns det för det första någon avsikt att i era planer ta fram innovativa förslag – som vi gärna godkänner – om att åternationalisera gemenskapens sammanhållningspolitik? Och för det andra, vad händer med mål 2? Mål 2 är något som verkligen behövs för konkurrenskraften, inte bara inom vissa områden, utan i slutändan för hela den europeiska marknaden.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Herr talman! Jag anser att det är parlamentets och EU:s uppgift att skapa grundläggande förutsättningar för att människor från alla medlemsstater ska få bästa möjliga livskvalitet i de regioner där de bor. Förhållandena skiljer sig dock avsevärt runtom i EU, och därför behöver vi en stark och tillräckligt väl finansierad sammanhållningspolitik.

Vi måste klart och tydligt förkasta alla förslag som innebär avvikelser från den väg vi har valt, och i dag har vi hört om flera sådana. Vi behöver ingen åternationalisering. Vi behöver finansieringsinstrument för alla EU:s regioner, både för dem som är i underläge och dem som redan har en hög utvecklingsnivå. Vi får inte äventyra det vi har uppnått.

Vi behöver ett öppet stödssystem som möjliggör lättillgänglig finansiering, men där vi också ser till att pengarna används effektivt och på rätt sätt. Vi måste tänka på EU-nivå men agera regionalt.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Jag anser att den här debatten om framtiden för sammanhållningspolitiken efter 2013 är särskilt nyttig. I dag, och inte minst under den pågående krisen, är utvecklingsskillnaderna mellan EU:s olika regioner betydande, och fortsätter att öka.

Lokala regioner inom EU måste fortsätta med sammanhållningspolitiken för att uppnå de föreslagna målen. Skillnaderna mellan olika regioner måste minska snabbare och utan dröjsmål. Delaktigheten på regional och lokal styrelsenivå måste definitivt bli större, men utan att regionerna ska behöva känna att de undan för undan blir bortglömda eller övergivna.

Många länder inom EU utgår även från sammanhållningspolitikens målsättningar när de utformar sitt utvecklingsarbete och sin ekonomiska politik. I mitt land Rumänien anser man också att det skulle vara mycket värdefullt att fortsätta med den aktuella sammanhållningspolitiken efter 2013. Nationella insatser och finansiering kan då kombineras med finansiering från såväl regioner som strukturfonder.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Herr talman! Jag håller med om att regionalpolitiken är grunden för en bättre sammanhållning och solidaritet inom EU. Den internationella ekonomiska krisen är ett faktum. Den har lett till obalanser och påfrestningar, inte minst för sårbara grupper. Den har ökat arbetslösheten, obalanserna och de sociala omvälvningarna såväl nationellt som regionalt.

Men den pågående världsekonomiska krisen är också en utmaning. Solidariteten inom gemenskapen måste stärkas för att göra det möjligt att uppnå en integrerad europeisk sammanhållningspolitik, där vi fastställer

höga prioriteringar och värnar om en lämplig infrastruktur och ett närmare gränsöverskridande samarbete genom utbyten av bästa praxis.

Vi säger nej till diskriminering, åternationalisering, byråkrati och bristande genomsynlighet, och vi säger nej till hemligt utnyttjande av stöd och avskaffande av mål 2, som kommer att drabba Sydeuropa och Medelhavsområdet. Vi säger ja till en rättvis fördelning av EU-medel och lokala myndigheters delaktighet, och vi säger ja till att stärka små och medelstora företag. Vi säger också ja till en lämplig reform för att säkra finansieringen av åtgärder som kan uppfylla EU:s mål för 2010. Slutligen säger vi även ja till särbehandling av avlägset belägna områden, särskilt i Sydeuropa och Medelhavsområdet.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (EN) Herr talman! Flernivåstyret har lett till ett ökat behov av att samordna olika mekanismer och plattformar. Lokala myndigheter hamnar ofta i situationer där de måste hantera sociala skillnader som orsakats av utvecklingen av en politik som de inte har någon kontroll över och som de bara i liten utsträckning kan påverka.

Dessutom är det mycket svårt att uppskatta de långsiktiga effekterna av projekt som finansieras av EU-medel och effekterna av program som genomförs samtidigt.

Jag skulle vilja veta hur kommissionen tänker stödja de lokala myndigheternas insatser för att utforma en gemensam och hållbar utvecklingsstrategi med utgångspunkt dels i EU:s behov, dels i sådana behov som kan påverkas av externa orsaker.

Vilka instrument tänker kommissionen ta fram för de lokala myndigheternas räkning?

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Herr talman! Sammanhållningspolitiken är en av pelarna i utvecklingspolitiken. Det är sammanhållningspolitiken som är mest effektiv för att stärka regionernas och lokalsamhällenas identitet. Jag anser att det i det här fallet handlar om två ytterligheter. Vissa vill stoppa in lite väl mycket i denna politik, medan andra vill begränsa den för mycket. Det som är säkert är att det viktigaste målet med sammanhållningspolitiken är en hållbar utveckling inom en rad olika områden.

Sammanhållningspolitiken måste vara densamma för både stads- och landsbygdsområden. Vi måste komma ihåg att EU efter en så omfattande utvidgning präglas av stora skillnader. Att erbjuda alla regioner samma utvecklingsmöjligheter är en viktig uppgift. Andra utmaningar som vi samtidigt står inför är kampen mot den ekonomiska krisen, den ofördelaktiga demografiska utvecklingen och klimatförändringarna. En sak är säker: sammanhållningspolitiken måste finnas kvar och anpassas till dagens utmaningar.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Jag vill bara göra ett tillägg till det min ledamotskollega sade tidigare. När vi talar om intelligenta städer är det viktigt att vi investerar mer för att förbättra energieffektiviteten i bostadshus. Nittio procent av de hus som kommer att finnas 2020 står redan på plats. Därför vill jag att man inom ramen för sammanhållningspolitiken ska öka medlen till den Europeiska regionala utvecklingsfonden så att medlemsstaterna kan förbättra energieffektiviteten i byggnader och särskilt i bostadshus. Jag anser också att vi måste satsa mer på kollektivtrafiken för att utveckla rörligheten i städerna.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! Mina ledamotskolleger har redan tagit upp huvudfrågorna i dagens debatt och jag vill bara belysa två saker.

För det första är det omöjligt att uppfylla förhandsvillkoren. Det är också oacceptabelt att det finns möjligheter att utnyttja vår politik och våra program för sammanhållning, och att de i slutändan blir ogenomförbara av praktiska, och framför allt av byråkratiska skäl. Ju mer vi förenklar våra förfaranden och vår politik, desto närmare kommer vi det vi strävar efter, nämligen sammanhållning inom EU.

För det andra har vi sagt att vi nu är på väg ut ur den ekonomiska kris som drabbat Europa och hela världen. Om vi ska vara optimistiska är det uppenbart att vi måste stärka de områden som behöver det mest, och kanske främst – och här skulle jag vilja ha ett svar från kommissionen – de sociala grupper som är i störst behov av stöd. Och då syftar jag i första hand på ungdomarna.

Det här är vår grundsyn, liksom min politiska grupps grundläggande inställning till den sociala marknadsekonomi. Det är det enda säkra sättet att möta framtiden.

Paweł Samecki, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! För det första råder det ingen tvekan om att sammanhållningspolitiken kommer att ha en viktig roll i genomförandet av EU 2020-strategin.

EU 2020-strategin kommer att ställas inför många globala utmaningar, och sammanhållningspolitiken är ett av de viktigaste och mest grundläggande verktyg som EU och medlemsstaterna har för att kunna tackla

dessa utmaningar. Oron över att sammanhållningspolitiken inte ska ha någon del i genomförandet av EU:s övergripande strategi är därför ogrundad.

För det andra kan kommissionen i det här skedet inte ge några tydliga svar på många av parlamentsledamöternas frågor och funderingar när det gäller geografisk räckvidd, omfattning och förekomst av mål 2-regioner, lämplig finansieringsbas, övergångsbestämmelser och ställningen för enskilda grupper av regioner.

Jag medger detta, men det pågår en livlig och djup debatt mellan kommissionens generaldirektorat och mellan statliga experter från medlemsländerna och kommissionen. Utifrån dessa debatter kommer kommissionen att kunna lägga fram en färdig ståndpunkt under hösten 2010.

Under de närmaste månaderna kommer kommissionen på lämpligt sätt att besvara de frågor och problem som tagits upp här.

Slutligen vill jag tacka alla ledamöter för alla frågor och förslag. De bekräftar hur viktig sammanhållningspolitiken är som ett verktyg för långsiktiga investeringar i områden som är nödvändiga för att öka tillväxtpotentialerna i EU:s regioner och medlemsstater. Jag tar med mig era intressanta och värdefulla synpunkter tillbaka till Bryssel, och kommer att förmedla dem såväl till mina kolleger i kommissionen som till min efterträdare.

Kommissionen är redo att fortsätta diskussionerna med parlamentet när det gäller utformningen av den framtida sammanhållningspolitiken.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Mina damer och herrar! Debatten om framtiden för sammanhållningspolitiken är av största vikt. Eftersom det är fråga om en horisontell politik som omfördelar mer än en tredjedel av EU:s budget har resultatet av sammanhållningsmålen stor betydelse för den europeiska kontinentens framtid. Sammanhållningspolitiken har sedan den inleddes skördat uppseendeväckande framgångar i EU-15-länderna. I de länder som nyligen blivit medlemmar i EU, och är drabbade av extrem fattigdom, krävs dessvärre mer aktiva insatser. Dessutom försvåras situationen av nya stora utmaningar som klimatförändringar, minskad befolkning och global ekonomisk recession. I framtiden måste vi därför hantera de regionala skillnaderna när det gäller sociala och ekonomiska indikatorer inom ramen för ett mer effektivt och flexibelt ramverk. Tonvikten måste också läggas på att utveckla de minst utvecklade områdena, särskilt de små regioner som inte lyckas hålla jämn takt med det regionala genomsnittet och vars problem är väsentligt svårare än i angränsande områden. Med det här i åtanke är det värt att överväga om det går att öronmärka resurser på EU-nivå för att utjämna skillnaderna mellan statistiska LAU 1-regioner (tidigare NUTS 4), och där besluten om användning av dessa resurser kan fattas av de små regioner som berörs eller av deras sammanslutningar. Samordningen med EU:s övriga politik måste också förbättras. Hindren mellan olika stöd måste undanröjas så att det blir möjligt att erhålla högsta möjliga tilldelning av resurser. Dessutom måste genomförandebestämmelserna förenklas väsentligt. Och man måste prioritera satsningar på utbildning, yrkesinriktad utbildning och hållbar sysselsättning samt genomförandet av omfattande program som är anpassade till de små regionernas specifika behov.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) EU har länge varit överens om principen om regionernas Europa. För att det ska vara möjligt att förverkliga denna vision måste sammanhållningspolitiken fortsätta efter 2013. En lämplig strategi är att göra den territoriella sammanhållningen till det främsta målet. I det här avseendet spelar det interregionala samarbetet en viktig roll. Under de senaste årtiondena har det interregionala förhållningssättet varit mycket framgångsrikt. De olika EU-projekt som genomförs på området gör det möjligt för medborgarna att uppleva Europa mer direkt. Projekten innebär också att den handlingsfrihet som kännetecknar EU:s politik tas ned på regional nivå. Det återstår dock en del att göra. Ett interregionalt förhållningssätt kräver ett effektivt samarbete för att anpassa ländernas olika strukturer till varandra. Andra viktiga hörnstenar i de kommande årens regionalpolitik är additionalitetsprincipen för stöd, sektoröverskridande samarbete och villkorlighet. För att stödet verkligen ska nå de områden som har störst behov, ska det för varje projekt finnas tydliga och specifika mål. Jag anser också att en noggrann och långsiktig planering skapar ett mervärde och förhindrar att EU-medel slösas bort.

Tomasz Piotr Poręba (ECR), skriftlig. – (PL) Jag befarar att de bestämmelser som kommissionen föreslagit – och särskilt de som gäller avskaffandet av mål 2 och av den regionala aspekten av sammanhållningspolitiken

till förmån för den sektoriella aspekten – kan leda till ett Europa med två hastigheter och ett ökat avstånd, i fråga om ekonomi och samhälle, mellan det gamla och det nya Europa. En sådan utveckling innebär ett avsteg från integrationen av samtliga 27 medlemsländer och från solidaritetstanken i artikel 3 i Lissabonfördraget. Den tanken ligger ju också till grund för hela sammanhållningspolitiken, som är avsedd att skapa lika möjligheter och undanröja regionala skillnader.

Kommissionens förslag om att öka tonvikten på forskning och utveckling av ny teknik förtjänar beröm. Det är rätt väg för EU. Men det vägvalet får dock inte leda till att vi glömmer bort de regioner och länder som har ett grundläggande behov av att höja sin levnadsstandard till den genomsnittliga EU-nivån. Vi måste komma ihåg att välfärden i de rikaste områdena i EU är drygt 11 gånger högre än i de fattigaste områdena. Att undanröja dessa skillnader måste även i framtiden vara den viktigaste principen i EU:s sammanhållningspolitik.

En ny version av dokumentet håller på att utarbetas. Jag hoppas att kommissionen i den nya versionen tar hänsyn till det som sagts under dagens debatt och till vad som sägs runtom i EU och på olika nivåer, t.ex. i lokala regeringar, nationella regeringar, sammanslutningar och icke-statliga organisationer. En bra regionalpolitik kan endast uppnås genom ett nära samarbete från regionerna.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.05 och återupptogs kl. 11.30.)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

Talmannen. – Jag har ett tillkännagivande att göra. Det gäller Birgitte Stensballe, en kvinna som har stöttat oss i parlamentet under många år. Tyvärr går hon i pension och lämnar oss den 1 januari 2010.

(Parlamentet gav Birgitte Stensballe stående ovationer)

4. Föredragningslista

Martin Schulz (S&D). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill ta upp två ordningsfrågor, var och en för sig. För det första har jag en begäran till hela parlamentet. Den gäller ett brådskande ärende som vi kommer att diskutera i eftermiddag, nämligen fallet Aminatou Haidar.

Vi har ett brådskande ärende på föredragningslistan den här eftermiddagen, och med anledning av det vill jag be om mina ledamotskollegers förtroende. Vissa ledamöter som varit mycket engagerade i det här fallet vet – och i det här läget kan jag inte ge några fler detaljer, men jag är en av dem som vet – att fallet kommer att lösas under dagen. Framstående regeringsföreträdare från EU arbetar för att nå en fördelaktig lösning. Därför skulle det vara klokt att stryka detta brådskande ärende från eftermiddagens föredragningslista, eftersom en ytterligare debatt bara skulle hindra det arbete som nu pågår via diplomatiska kanaler. Jag ber att parlamentet går med på att i detta undantagsfall stryka det här brådskande ärendet från föredragningslistan. Det skapar bättre förutsättningar för en lösning än en debatt. Det är min första begäran. Den andra följer snart.

Talmannen. – Herr Schulz! Jag är inte säker på att vi kan diskutera den här punkten igen. Jag befarar att det är för sent, eftersom vi redan har fattat ett beslut. Därför är det svårt att på nytt ta upp detta till diskussion.

Joseph Daul (PPE). – (FR) Herr talman! Jag stöder Martin Schulz förslag. Jag anser att förhandlingarna är oerhört svåra. Vi talar om ett fall som rör en människa, en kvinna, och där man just nu arbetar för att hitta en politisk lösning.

Eftersom arbetet med att hitta en politisk lösning pågår tycker jag att det är viktigt att inte förvärpa situationen. Jag begär att vi först ska få möjlighet att hitta en politisk lösning.

(Applåder)

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Jag vill bara göra ett kort inlägg. De diplomatiska insatserna är mycket viktiga, men Aminatou Haidar är inne på sin 33:e dag av hungerstrejk på sjukhus. Det värsta vi kan göra är att tala om för en kvinna som kämpar för grundläggande mänskliga rättigheter att vi tänker glömma henne här och nu.

Talmannen. – Mina damer och herrar! I enlighet med artikel 140 i arbetsordningen kan vi inte rösta om förslaget att stryka denna punkt från arbetsplanen.

Mot den bakgrunden skulle jag vilja att någon uttalar sig för förslaget.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Som ledare för den spanska socialdemokratiska delegationen i Europaparlamentet vill jag uttrycka min uppskattning över uttalandet från ordföranden för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet, som får stöd av ordföranden för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater). Det vill jag göra av två skäl. För det första eftersom parlamentet, som jag ser det, tydligt visar sin solidaritet med Aminatou Haidar personligen och med hennes kamp i denna farliga situation till följd av en utdragen hungerstrejk.

Mitt andra skäl är att jag anser att parlamentet har visat en positiv inställning till den kraftfulla multilaterala diplomatiska insats som leds av den spanska regeringen. Detta är trots allt regeringen i det land där Aminatou Haidar just nu befinner sig. Dessutom är det regeringen i det land där hungerstrejken äger rum, den strejk som enligt Aminatou Haidar inte kommer att avslutas förrän hon återvänder till en plats som inte lyder under spansk jurisdiktion.

Därför stöder jag den pågående diplomatiska insatsen, och anser att det bästa vi kan göra är att undvika en resolution som skulle kunna äventyra framgången i de förhandlingar som kanske äger rum de närmaste timmarna ...

(*Talmannen avbröt talaren.*)

Talmannen. – Nu vill jag att någon uttalar sig emot förslaget.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr talman! Jag tar till orda för att framföra min grupps motstånd mot det här förslaget, och jag ska nu förklara varför. Jag anser inte att det är lämpligt att lägga fram ett sådant förslag nu på morgonen. Dessutom skulle det innebära en bristande respekt gentemot alla parlamentsgrupper som har lagt fram en resolutionstext.

Vi ägnade tre timmar, bara under gårdagen, åt att hitta ett sätt att lyfta frågan från den politiska debatten och sluta med att fokusera på vad som händer i Spanien. Tack vare insatserna från alla inblandade grupper lyckades vi sammanföra olika ståndpunkter och enas om en gemensam resolutionstext. Vid mötet lyckades vi också överbrygga meningsskiljaktigheter.

Om det betraktas som olämpligt, och om parlamentet inte gör sin röst hörd i en sådan här fråga, undrar jag faktiskt när man tänker göra sin röst hörd? När blir det?

(*Livliga applåder*)

Jag har en sista fråga ...

(*Talmannen avbröt talaren.*)

Willy Meyer (GUE/NGL). – (ES) Herr talman! Det är inte sant att parlamentet har avgett ett yttrande i fallet Aminatou Haidar. Det har inte skett. Parlamentet skulle avge ett yttrande i dag. Det skulle ske i dag, efter en hungerstrejk som pågått i 33 dagar, och nu försöker man hindra oss från att debattera frågan. Jag anser att det är omoraliskt. Jag upprepar: det är ytterst omoraliskt.

(*Applåder*)

José Ignacio Salafrañca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Herr talman! Jag har bett om ordet för att göra ett inlägg om arbetsordningen. Parlamentet har en oåterkallelig skyldighet att verka för de mänskliga rättigheterna. Martin Schulz lade fram ett förslag för parlamentet i morse. Om han känner till uppgifter eller viktig information om Aminatou Haidar borde han presentera dessa för parlamentet. Ett beslut ska sedan fattas i början av debatten under eftermiddagens plenarsammanträde.

(*Applåder*)

Martin Schulz (S&D). – (DE) Herr talman! Under många år hade jag för mitt partis räkning ansvar för debatterna om mänskliga rättigheter här i parlamentet. Jag hanterar det här fallet med stor försiktighet. Jag vill nämna att jag förra söndagen hade en mycket lång diskussion om fallet med den marockanska utrikesministern.

Mitt intryck är att det i dagsläget finns en möjlighet att avbryta Aminatou Haidars hungerstrejk och uppnå en lösning i hennes fall. Om jag trodde att ett offentligt uttalande skulle kunna bidra till att lösa situationen,

skulle jag göra ett offentligt uttalande. Men eftersom jag anser att diskretion är den bästa lösningen i komplicerade diplomatiska frågor som den här, vill jag be mina ledamotskolleger att visa största möjliga diskretion för att rädda den här kvinnan. Det är det enda jag önskar.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag vill be om er uppmärksamhet en stund. Vi kan inte fortsätta att diskutera det här ärendet i all oändlighet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Herr talman! Jag vill först uttrycka min förvåning eftersom vi, som Izaskun Bilbao Barandica redan påpekat, ägnade nästan tre timmar åt att diskutera den här frågan i går. Om Martin Schulz känt till relevanta uppgifter sedan i söndags borde han ha informerat oss om dem redan i går. Jag upprepar att vi borde ha fått ta del av den informationen i går, före debatten om den gemensamma resolutionen. Vi borde ha känt till dessa uppgifter under samtalen mellan grupperna som ledde fram till en överenskommelse, eller rättare sagt en kompromiss.

(FR) Nej, det är inte sant. Vi har ett ansvar att anta en resolution, så att vi åtminstone vet parlamentets inställning i fallet Aminatou Haidar. Jag begär inte att vi inte ska rösta, utan att vi faktiskt ska ha en debatt som vanligt.

(Applåder)

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! Det är uppenbart att parlamentet är delat. Det här är en mycket känslig fråga, och förvirringen är stor. Jag begär att vi senarelägger omröstningen till kl. 15.00 så att vi kan samråda såväl med partierna som med grupperna och även ta reda på vad som faktiskt händer på plats i Marocko.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Vi har tagit del av alla synpunkter. Ni har hört allt och har en samlad bild av läget. I enlighet med artikel 140 i arbetsordningen lägger jag fram det här förslaget för omröstning. Det har specifikt föreslagits att vi inte ska diskutera det här ärendet i dag.

(Parlamentet biföll begäran)

Martin Schulz (S&D). – (DE) Herr talman! Jag beklagar verkligen att jag på nytt måste be parlamentet att ha tålamod. På dagens omröstningslista har vi en omröstning om subsidiaritetsprincipen. I enlighet med artikel 177.4 i arbetsordningen begär jag att vi skjuter upp den här omröstningen till nästa plenarsammanträde och utreder legitimiteten i att lägga fram en resolution i det här läget. Jag tror att det här i parlamentet finns en stor enighet om att såväl subsidiaritetsprincipen som grundläggande rättigheter ska garanteras. Det finns dock ingen poäng i att ta upp detta på EU-nivå. Jag vill också särskilt för mina italienska ledamotskollegers räkning säga att den debatt som pågår i Italien är en italiensk, och inte europeisk, debatt. Precis som vi, kommer mina ledamotskolleger att försvara mångfald och pluralism. Däremot är det ingen mening i att göra detta genom den här typen av resolution.

(Häcklande)

Det är häpnadsväckande att partigrupper vars namn till och med speglar demokratibegreppet inte ens känner till den demokratiska principen att låta en talare tala till punkt.

I enlighet med artikel 177.4 begär jag att omröstningen skjuts upp till nästa plenarsammanträde och att legitimiteten i resolutionen och omröstningen undersöks.

(Applåder)

Talmannen. – Mina damer och herrar, herr Schulz! Jag vill att ni sätter på er hörlurarna. Jag har ett särskilt förslag – och vi kommer till det under den andra delen av omröstningen. Först ska vi rösta om budgeten, och därefter har vi flera andra punkter. Vi kan alla fundera över Martin Schulz förslag och så återkommer vi till det om en stund när vi har resolutionen framför oss, under den andra delen av omröstningen.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Nu när det brådskande ärendet har strukits från föredragningslistan vill jag be er fördela talartiden för punkten om Västsahara mellan de två andra brådskande ärendena, eftersom vi i går hade några tuffa diskussioner om talartiden för brådskande debatter. Det här är mitt praktiska förslag för den här eftermiddagen och jag ber er godta det, då vi kommer att ägna en timme åt att diskutera brådskande ärenden.

Talmannen. – Vi kommer att beakta ert förslag.

5. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

5.1. Utnyttjande av flexibilitetsmekanismen: projekt på energiområdet (A7-0080/2009, Reimer Böge) (omröstning)

5.2. Budgetramen 2007-2013: Den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, andra översynen (ändring av det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 om budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning) (A7-0085/2009, Reimer Böge) (omröstning)

5.3. Förslag till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2010 (omröstning)

– Före omröstningen:

László Surján, *föredragande*. – (EN) Herr talman! Snart ska vi ha det som sannolikt blir den kortaste omröstningen om budgeten under Nicefördraget. Och helt säkert blir det den sista omröstningen under Nicefördraget.

Hur kan omröstningslistan vara så kort? Det beror på det utmärkta samarbetet mellan grupperna. Som föredragande vill jag tacka alla grupper som deltog i förberedelserna inför den här omröstningen. Jag vill också tacka generalsekretariatet för dess insats. Utan den hade det inte heller varit möjligt att vara här med bara två sidor. Ett stort tack till er alla.

(Applåder)

Och jag tycker också att en kort omröstning är motiverad, då vi i kristider ska arbeta för att hantera krisen i stället för att ägna tid åt utdragna omröstningar.

Vladimír Maňka, *föredragande*. – (SK) Herr talman! Jag föreslår att vi röstar om blocket övriga institutioner i en enda omröstning då jag inte förutser några problem. Tack.

Talmannen. – Det har uppstått en situation som innebär att vi röstar om olika institutioner, och i enlighet med reglerna måste vi rösta om varje institution för sig. Det är inte möjligt att låta alla ingå i ett block. Det skulle strida mot arbetsordningen.

Hans Lindblad, *rådets tjänstgörande ordförande*. – Herr talman! Rådet noterar med tillfredsställelse att parlamentet har bekräftat den överenskommelse som vi nådde vid förlikningsmötet den 18 november tidigare i år. Tillsammans med resultatet av rådets andra behandling anser vi att parlamentets andra behandling kan anses utgöra en gemensam text från de två delarna av budgetmyndigheten, i enlighet med den nya artikel 314 i Lissabonfördraget.

Rådet accepterar denna gemensamma text och Europaparlamentets talman kan därmed förklara budgeten som slutgiltigt antagen. Jag skulle dock vilja påpeka att rådet anser att denna budget så snart som ni, herr talman, förklarar den slutgiltigt antagen borde undertecknas av båda parter, då det i det nya fördraget fastställs att både rådet och parlamentet är ansvariga för detta.

Rådet beklagar att denna position inte har tagits i beaktande. Med detta sagt ifrågasätter vi inte på något som helst sätt det som vi har kommit överens om. Vi hoppas emellertid att man till nästa års budgetförfarande kommer att ha haft tillräckligt med tid för att klara ut dessa saker.

Jag skulle också vilja ta tillfället i akt att återigen tacka budgetutskottets ordförande, Alain Lamassoure, och de tre föredragandena, László Surján, Vladimír Maňka och Jutta Haug, för deras konstruktiva attityd under hela budgetfördraget, vilket också visar på det mycket goda samarbete som vi haft under detta arbete.

Jag skulle vilja avsluta med en personlig reflektion. Att vara rådsordförande är nog det finaste som jag någonsin kommer att bli. Det har varit en stor ära för mig att få tjäna Europa på detta sätt och det vill jag tacka för. Tack så hemskt mycket.

Applåder

Talmannen. – Mina damer och herrar! Eftersom vi har avslutat den här delen av omröstningen vill jag också innerligt tacka och gratulera våra föredragande, László Surján och Vladimír Maňka – tidigare hade vi också betänkandet från Reimer Böge – och alla dem som har arbetat med budgeten. Det var en utomordentligt svår budget. Jag vill också gratulera våra ledamotskolleger, och hela parlamentet, eftersom vi har tagit det här beslutet gemensamt. Det är verkligen ett mycket gott resultat. Grattis till er alla!

(Applåder)

Nu ska jag läsa upp några mycket viktiga punkter som har att göra med hur vi på ett enastående sätt antagit budgeten. Detta är mycket viktigt, eftersom vi har gått från Nicefördraget till Lissabonfördraget, och det var en mycket svår övergång. Vi började under Nicefördraget och avslutar under Lissabonfördraget, och det är därför det här uttalandet är nödvändigt. Ni måste lyssna noga.

”Budgetförfarandet för 2010 är exceptionellt. Det påbörjades i enlighet med artikel 272 i EG-fördraget och avslutades när Lissabonfördraget hade trätt i kraft. Den 18 november 2009 enades parlamentet, rådet och kommissionen om att fortsätta budgetförfarandet i enlighet med EG-fördraget, men ingick även en överenskommelse om avslutningen av förfarandet, även omröstningen i parlamentet, som avlöpte helt i enlighet med den fleråriga budgetramen. Rådet bekräftade nyligen sitt stöd för den budget vi nu har röstat om. Det betyder att parlamentet och rådet har enats om en gemensam text i enlighet med målet för artikel 314 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Jag kan alltså konstatera att budgetförfarandet, som inleddes i enlighet med artikel 272 i EG-fördraget och fortsattes i enlighet med artikel 314 i EUF-fördraget, har slutförts i enlighet med artikel 314 i EUF-fördraget och den fleråriga budgetramen. Budgetförfarandet kan därför anses vara avslutat och budgeten förklaras slutgiltigt antagen.”

Det här är ett mycket viktigt uttalande. Nästa gång kommer det inte att finnas några sådana här komplicerande omständigheter, eftersom Lissabonfördraget har trätt i kraft. Jag kommer nu att officiellt underteckna dokumentet.

Mina damer och herrar! Låt mig tillägga att budgetutskottets ordförande Alain Lamassoure har lagt ned mycket arbete på det här. Därför vill jag även särskilt nämna honom som någon som lagt ned stor möda på detta.

6. Välkomsthälsning

Talmannen. – För tillfället har vi en delegation från Serbien på åhörarläktaren. Vi vill hälsa delegationen hjärtligt välkommen. Res er gärna upp så att alla kan se er.

(Applåder)

7. Omröstning (fortsättning)

7.1. Förslag till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2010 såsom ändrat av rådet (alla avsnitt) (A7-0083/2009, Vladimír Maňka) (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslagen 3 och 7 (andra delen):

László Surján, föredragande. – (EN) Herr talman! Det föreslås att omröstningen om ändringsförslagen 3 och 7, som är identiska till sina lydelse, delas upp i tre delar för omröstning, och att ett muntligt ändringsförslag läggs till del två. Varför? Jo, därför att originaltexten uttryckte kommissionens åsikt, men under tiden hade rådet fattat beslut i frågan.

Därför läser jag nu upp det nya förslaget: ”Europaparlamentet noterar Europeiska rådets slutsatser att EU och dess medlemsstater är villiga att bidra med ’fast-start’-finansiering med 2,4 miljarder EUR årligen för

perioden 2010–2012. Parlamentet betonar emellertid behovet av information om deltagande och bidrag från EU:s budget 2011 och 2012.”

Detta är det muntliga ändringsförslaget, och jag föreslår att vi röstar för alla tre delarna.

(Det muntliga ändringsförslaget antogs)

Talmannen. – Jag vill passa på att önska er ett trevligt treveckorsuppehåll. Vi har en hel del mycket viktiga arbetsuppgifter framför oss nästa år. Jag inbjuder er alla till en cocktail den 12 januari 2010 för att markera det nya året och starten för Lissabonfördraget som är så viktigt för oss. Jag bjuder alltså in alla till den 12 januari.

Ha det så bra allihop och god jul och gott nytt år!

ORDFÖRANDE: DIANA WALLIS

Vice talman

Simon Busuttil (PPE). – (EN) Fru talman! Det finns en felaktighet i PPE:s röstlängd. Jag vill tydliggöra för mina kolleger i PPE att omröstningen i de två separata omröstningarna bör vara ett ”plus” i vår röstlängd – alltså, ett ”plus” för de två separata omröstningarna som vi nu ska rösta om.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Herr talman! Detta är en privat angelägenhet för PPE och jag förstår inte varför kammaren ska behöva tröttnas med detta.

7.2. Nödvändig förbättring av den rättsliga ramen för tillgång till handlingar när Lissabonfördraget har trätt i kraft (omröstning)

7.3. Försvar av subsidiaritetsprincipen (omröstning)

– Före omröstningen:

Martin Schulz (S&D). – (DE) Fru talman! Jag vill upprepa min ordningsfråga:

(Tumult i kammaren)

Jag är glad att jag alltid lyckas väcka mina ledamotskolleger i kammaren. Det är bra för cirkulationen.

Återigen, i enlighet med artikel 177.4 begär jag att omröstningen skjuts upp och att resolutionens och omröstningens legitimitet undersöks under tiden.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Först vill jag ta upp ordningsfrågan. Jag vill påminna alla om att vi just röstade om Cashman-betänkandet. Detta betänkande utarbetades av parlamentet under pågående lagstiftningsförfarande. Rättstjänsten har meddelat att det inte är tillåtet, men socialdemokraterna i parlamentet insisterade på att lägga fram det. Medan vi diskuterade pressfrihet i Italien och den ansvarige kommissionsledamoten förklarade att Europeiska unionen inte har någon befogenhet i denna fråga ansåg den socialdemokratiska gruppen ändå att det var mödan värt att angripa Silvio Berlusconi. Närhelst det passar den socialdemokratiska gruppen behöver det inte finnas någon befogenhet. Men när andra får mothugg då passar det med befogenhet. Därför bör vi inte foga oss efter dem.

Mitt andra argument förtjänar emellertid en seriös diskussion. Är vi ansvariga för Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna? Jag vill påminna mina ledamotskolleger i kammaren om att när Lissabonfördraget träder i kraft kommer den Europeiska unionen att bli part till konventionen om de mänskliga rättigheterna. Det betyder att om det är legitimt för det italienska parlamentet att diskutera detta, eftersom Italien är part till konventionen om de mänskliga rättigheterna, då är det också legitimt för Europaparlamentet att diskutera detta eftersom EU framdeles kommer att vara part till konventionen om de mänskliga rättigheterna.

Mitt tredje och sista argument rör det faktum att vi inte är jurister utan politiker. Denna fråga påverkar miljoner människor och därför bör vi rösta om den i dag.

(Applåder)

(Omröstningen sköts upp)

7.4. Vitryssland (omröstning)

– Före omröstningen:

Jacek Protasiewicz (PPE). – (EN) Fru talman! Syftet med detta ändringsförslag är att uppmärksamma de senaste fallen av förföljelse i Vitryssland. Mitt muntliga ändringsförslag består endast i ett tillägg av namnet på en ung demokratiaktivist som kidnappades den 6 december i år till namnlistan i ändringsförslaget.

Det kommer då att lyda som följer: efter Zmitser Dashkevich vill jag lägga till "och Yauhen Afnabel den 6 december 2009". Detta innebär endast att ytterligare en person läggs till på listan över dem som trakasserats av den vitryska regeringen.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades)

7.5. Våldet i Demokratiska republiken Kongo (omröstning)

8. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

– **Betänkande: Böge (A7-0080/2009)**

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Herr talman! Beslutet som tagits om att använda flexibilitetsmekanismen visar hur lyckosamt internationellt samarbete kan vara, och försäkrar oss återigen om att EU:s institutioner anser att det är angeläget att finansiera den andra delen av återhämtningsplanen för den europeiska ekonomin. En annan positiv sak med resolutionen var att vi kunde hitta oförbrukade medel i den ekonomiska återhämtningsplanen till energiprojekt, och senare bekräfta detta i budgeten. Jag röstade för resolutionen.

– **Betänkande: Reimer (A7-0085/2009)**

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Jag gav mitt stöd även till detta betänkande, antagandet av betänkandet, då resultatet från förlikningskommittén var positivt till att genomföra återhämtningsplanen för den europeiska ekonomin och till att genomföra den uttryckliga målsättningen med denna plan – uppenbarligen är förlikningskommittén inte särskilt snabb eller tydlig i sitt förfarande. En annan positiv sak var att vi stödde föregående beslut vid den senare budgetomröstningen om att avsätta 2,4 miljarder euro för nämnda syften. Jag gav detta betänkande mitt stöd.

– **Betänkande: Surján, Maňka (A7-0083/2009)**

Chris Davies (ALDE). – (EN) Fru talman! Nick Griffin från British National Party har antytt att mina röster påverkas av kommersiella intressen. Jag vill klargöra att jag är stolt över att vara en förespråkare för koldioxidsnål teknik för att bekämpa klimatförändringarna. Jag har aldrig begärt betalt eller betalats ett öre för det arbete jag utför, jag gör det för att jag tror på det. Alla aktier jag någonsin haft har jag alltid deklarerat i intresseförklaringen, och de har aldrig hindrat mig från att kritisera några vindkraftsprojekt.

Öppenhet och insyn har alltid varit utmärkande för min politiska gärning och innan Nick Griffin försöker smutskasta ledamöters rykten kan vi låta honom förklara varför det parti han leder två gånger har misslyckats med att inkomma med sina redovisningar i tid till den brittiska valkommissionen. Hans revisorer säger att redovisningarna inte visar en sann och rättvis bild av hans partis förhållanden. Många misstänker att pengar från hans partimedlemmar har använts i eget intresse. Om han förnekar det, då kanske herr Griffin kan visa upp en redovisning som han egna revisorer godkänner.

Ashley Fox (ECR). – (EN) Fru talman! Om jag får felcitera John Dunning, en brittisk premiärminister på 1800-talet, så har EU-budgeten ökat, ökar fortfarande och borde minskas.

Jag röstade mot budgetresolutionen eftersom den bryter mot enprocentsgränsen för bruttonationalprodukten. Det är en gräns som vi inte bör överträda. Vi måste vara medvetna om att varje euro som vi spenderar kommer från skattebetalarna. Vi borde vara försiktiga med deras pengar, och detta är inte en försiktig budget.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Fru talman! Precis som min föregående kollega röstade jag också mot budgeten. Det är intressant att se hur ofta vi pratar om europeiska gemensamma värden och solidaritet med medborgarna. Men, i en tid då många samhällen och familjer kämpar med den rådande ekonomiska situationen, kämpar med att betala sina räkningar, en del förlorar sina arbeten, många tvingas till och med att gå med på lönesänkningar, så tycker jag det är under all kritik att vi röstar för att utöka en budget som inte tar någon hänsyn till den ekonomiska situationen.

Vi behöver sunda finanser, vi måste visa att vi förstår våra väljares bekymmer och vi måste vara försiktiga med våra skattebetalares pengar. Det är det enda sättet att generera den tillväxt som vi är i så trängande behov av för att hjälpa medborgarna i alla länder i Europeiska unionen. Därför röstade jag mot denna budget.

Jag vill önska alla en god jul och ett gott nytt år.

– Resolutionsförslag B7-0248/2009

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – Fru talman! Jag röstade för resolutionen eftersom vitryssarna i dag visar hur mycket de engagerar sig för Europeiska unionen.

Trots mycket prat från den vitryska sidan har endast blygsamma förändringar skett hittills. Mest nyligen har vi fått höra från oppositionen att presidenten tänker underteckna en förordning som begränsar tillgången till fri information på Internet.

EU måste verkligen stötta Vitryssland för att närma det till Europa, men först av allt måste vi engagera oss för det vitryska folket.

Det verkar som om vi nu försöker blidka de vitryska myndigheterna genom att upphäva reseförbudet, men reseförbud gäller fortfarande för vanligt folk i Vitryssland. Sextio euro för ett Schengenvisum är för dyrt för majoriteten av vitryssarna. Samtidigt är priset för ryssar bara hälften av detta. EU skulle tåla att vitryska medborgare bara behövde betala viseringskostnaden, vilket inte är mer än 5 euro.

Talmannen. – Jag skulle vara tacksam om Elmar Brok och Jacek Saryusz-Wolski kunde ha sin diskussion någon annanstans. Herr Brok, kan ni gå utanför kammaren och diskutera, tack?

Kan ni gå utanför kammaren med er diskussion?

Ut!

Herr Brok, kan ni vänligen lämna kammaren och föra er diskussion utanför.

Herr Preda, om ni vill förklara hur ni röstade om Vitryssland tar jag det nu. Är det vad ni vill?

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Jag ville ge en förklaring till varför jag röstade för det förslag som Martin Schulz lade fram. Eftersom jag inte trodde att det skulle bli något sådant förslag anmälde jag mig inte i förväg, men jag skulle vilja förklara varför jag röstade för Martin Schulz första förslag angående ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Jag är ledsen, men det är inte möjligt. Jag trodde att ni ville tala om Vitryssland.

– Resolutionsförslag B7-0187/2009

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Fru talman! Jag röstade för resolutionen eftersom situationen i Kongo är fruktansvärd. Beväpnade grupper dödar tiotusentals människor i landet varje månad. Den kongolesiska armén ligger ofta bakom sådana brott, de använder ibland otyglad våld, och det är oftast civila som faller offer för sådant våld. Kvinnornas situation är hemsk – sexuellt våld är ett särskilt problem i landet. Det rapporteras om våldtäkter som utförs av nästan alla stridande parter, inklusive den kongolesiska armén.

Vi välkomnar EU:s engagemang i Kongo. Den europeiska militära insatsen bidrog till att förhindra en situation liknande den i Rwanda. Europeiska unionens polisuppdrag är särskilt viktigt då det huvudsakliga problemet som Kongo upplever är straffriheten och bristen på möjligheter att lagföra brott. För att göra ordentliga framsteg behövs emellertid mer internationellt engagemang. Därför måste mer arbete utföras genom FN:s Kongouppdrag Monuc och mer resurser tillföras FN.

Nirj Deva (ECR). – (EN) Fru talman! När vi inför jullovet åker hem till våra feta kalkoner eller vad vi nu äter under helgerna måste vi även ta den tanken med oss att i Kongo kommer många människor att dö under samma period.

Nästan fem miljoner människor har dödats där sedan 1999 och det beräknas att 45 000 – storleken på en liten engelsk stad – 45 000 människor dödas där varje månad. Medan vi firar jul borde vi tänka på detta och fundera över om dessa människor i Kongo och vi själva verkligen lever på samma planet.

Under cirka tjugo år har Förenta nationerna tappert försökt att skapa någon slags stabilitet, men med bara 20 000 soldater till hjälp. Hur i hela fridens namn ska de klara av att upprätthålla fred med 20 000 soldater? Vi måste hjälpa FN så att de kan utföra sitt uppdrag på ett effektivt sätt och gripa dem som agerar för straffrihet och som våldtar och dödar kvinnor och barn. Vi måste allvarligt talat få ett slut på detta nu.

– Resolutionsförslag B7-0191/2009

Simon Busuttil (PPE). – (EN) Fru talman! Jag talar för PPE-gruppen och vill konstatera att PPE röstade mot resolutionen, inte för att vi inte förespråkar öppenhet eller tillgång till handlingar, vilket vi definitivt gör enligt det nya fördraget, utan för att vi hade lagt fram en egen resolution – som slutligen inte gick till omröstning – som enligt oss presenterade en mer välavvägd inställning i denna mycket känsliga fråga.

Vi måste vara försiktiga när vi diskuterar frågan om tillgång till handlingar och öppenhet så att vi inte blir för ivriga och exponerar dokument och förfaranden så till den grad att hela systemet blir omöjligt. Om vi offentliggör hemliga förhandlingar och överläggningar som sker inom stängda dörrar, kan det sluta med att vi underminerar just de förhandlingar och det system som vår verksamhet bygger på.

Skriftliga röstförklaringar

– Betänkande: Böge (A7-0080/2009)

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta med stor tveksamhet. Då det huvudsakligen handlade om en omfördelning av befintliga medel skulle det involvera subventioner med hjälp av flexibilitetsmekanismen. Det huvudsakliga syftet var emellertid att gottgöra Bulgarien och andra länder som mot sitt bättre vetande tvingats avveckla fungerande kärnkraftsverk. Ett löfte om hjälp med finansieringen hade utfästs av EU och det löftet måste hållas.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Efter förlikningsmötet den 18 november 2009 kunde parlamentet och rådet komma överens om utnyttjandet av flexibilitetsmekanismen till förmån för den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa och för avvecklingen av Kozloduykraftverket i Bulgarien. Även om båda är viktiga anser jag att en riktig och korrekt avveckling av kraftverket är särskilt viktigt. Jag har därför beslutat ge föredraganden mitt stöd och rösta för betänkandet.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Resolutionsförslaget som debatteras handlar om den europeiska finansieringen 2010–2013 av avvecklingen av kärnkraftverket i Kozloduy i Bulgarien och utnyttjandet av flexibilitetsmekanismen i detta syfte för att på så vis infria det löfte som getts Bulgarien under anslutningsprocessen.

Det handlar också om ytterligare finansiering med hjälp av flexibilitetsmekanismen av den andra delen av den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa för energiområdet, då denna plan ännu inte hade finansierats helt.

Jag förnekar inte att kärnkraft kan utgöra en del av en välbalanserad europeisk energimix och att användningen av kärnkraft kan minska vårt externa beroende i detta avseende, men jag anser att Europeiska unionen inte kan undvika att bidra till insatserna att stänga föråldrade kärnanläggningar samtidigt som man också ser till att ekonomiska återhämtningsprojekt får tillräckliga medel.

Den miljömässiga säkerhetsvinsten som kommer av att avveckla Kozloduy samt större investeringar på energiområdet är två goda skäl att utnyttja flexibilitetsmekanismen.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Vid förlikningsmötet den 18 november 2009 togs flexibilitetsmekanismen i bruk för att finansiera avvecklingen av kärnkraftverket i Kozloduy till en summa av 75 miljoner euro under 2010. Jag beklagar djupt att kommissionen presenterade dessa finansieringsbehov först i sitt förslag till ändringsskrivelse 2/2010 efter parlamentets första behandling, det vill säga efter det att parlamentet hade gjort sina prioriteringar.

Detta skapade ytterligare tryck på underrubrik 1a och påverkade allvarigt dynamiken i budgetförhandlingarna för 2010 och äventyrade även parlamentets politiska prioriteringar. Ingångna löften måste emellertid hållas, som i fallet med villkoren för Bulgariens anslutning till Europeiska unionen, som innehåller EU:s löfte om att finansiera avvecklingen av Kozloduy. De ytterligare finansieringsbehov som finns för 2011–2013 på totalt 225 miljoner euro måste tas upp vid en halvtidsöversyn av den fleråriga budgetramen. Ytterligare finansiering av Kozloduy 2011–2013 bör ske utan hänsyn till finansieringen av befintliga fleråriga program och åtgärder. Därför röstade jag för.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Utnyttjandet av denna fond grundar sig på samma logik som ligger bakom energilinjen i den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa. Jag kommer att lägga ned min röst av samma skäl.

– Betänkande: Böge (A7-0085/2009)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Återhämtningsplanen har varit ett av kommissionens svar på den ekonomiska kris som plågat Europa de senaste åren. Målet med den har bland annat varit att återställa näringslivets och konsumenternas förtroende och särskilt se till att utlåning sker. Det har funnits ett behov av att vara flexibel och tillåta att medel omfördelas från olika budgetar när det varit nödvändigt. Därför måste jag stödja föredragandens åsikter och rösta för förslaget.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, till vilken 5 miljarder euro anslags av parlamentet i mars 2009 är uppdelad på transeuropeiska energiprojekt och projekt för utveckling av bredband för Internet på landsbygden. Detta är ett viktigt instrument för att hantera den ekonomiska krisen, återuppliva ekonomin och därigenom skapa arbetstillfällen. Under förlikningssammanträdet den 18 november nåddes en överenskommelse mellan parlamentet, rådet och kommissionen om finansieringen av återhämtningsplanen för andra året i rad (2010) till en summa av 2,4 miljarder euro. Denna finansiering av energi- och bredbandsprojekt kräver en översyn av den fleråriga budgetramen för 2007–2013.

Finansieringen av återhämtningsplanen bör inte skjutas upp till senare år och därför välkomnar jag den överenskommelse som uppnåddes. Jag vill också påpeka att den nuvarande fleråriga budgetramen inte motsvarar Europeiska unionens finansiella behov. Följaktligen bör kommissionen snarast inge ett förslag om halvtidsöversyn av den fleråriga budgetramen. Jag stöder även behovet av att förlänga budgetramen 2007–2013 till 2015–2016. Därför röstade jag för.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Även om en del positiva saker görs med de medel som mobiliseras här, är de fortfarande långt ifrån tillräckliga för att tillmötesgå landsbygdens behov av stöd. Europeiska unionens jordbruk har många andra behov och jordbrukarna som arbetar på gräsrotsnivå efterlyser en jordbrukspolitik som främjar produktion, garanterar dem en dräglig inkomst och hindrar den pågående ökenspridningen på landsbygden.

Det är därför inte tillräckligt att bara säga att vi stöder solidaritet på energiområdet och främjar bredbandsutvecklingen på landsbygden om vi verkligen vill bidra till EU:s ekonomiska återhämtning.

Vi har förespråkat att det som behövs är en grundlig översyn av gemenskapens politik och en betydande ökning av budgeten.

Därför lade vi ned våra röster.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Energilinjen i den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa innehåller några iögonfallande förslag. Det handlar bland annat om inrättandet av en särskild fond för 2020, en skärpning av de statliga kraven på varors miljöprestanda, samt incitament för att bygga energisnåla byggnader. Avvecklingen av första generationens kärnkraftverk i Kozloduy i Bulgarien uppfyller för sin del ett angeläget krav. Minst lika anmärkningsvärt är emellertid det faktum att EU inte planerar att ge någon som helst hjälp till något projekt som för oss bort från kärnkraften.

Det står klart, även om det är en fråga om angelägenhetsgrad, att EU inte fullständigt tagit ställning till att bryta med politiken för maximerad produktion. Hur skulle unionen kunna göra det då den är övertygad om det riktiga i att fullständigt prioritera liberalismens principer, förhållande genom denna återhämtningsplan? Därför beslutade jag lägga ned min röst i denna fråga.

– Betänkande: Surján, Maňka (A7-0083/2009)

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) Jag stödde Europeiska unionens budget för budgetåret 2010. Jag välkomnar särskilt överenskommelsen med rådet, som kommer att ge extra stöd till mjölkbönder med 300 miljoner euro. Ett av de krav som parlamentet ställde vid budgetsamtalen för 2010 var att en mejerifond på 300 miljoner euro skulle anslås för att hantera mejerikrisen. Även om kommissionen till en början samtyckte till förslaget ville den bara anslå 280 miljoner euro till fonden.

Dessa pengar kommer att vara till stor hjälp för mjölkproducerande bönder som blev allvarligt drabbade av de låga priserna i somras och som nu har likviditetsproblem. Jag välkomnar även budgetstödet till organisationen för Special Olympic Games samt stödet för deras anhållan om medel till European Special Olympic Games i Warszawa 2010 och World Special Olympic Games i Aten 2011. Sex miljoner euro har anslagits till Special Olympic Games, med ett åtagande om ytterligare finansiering 2011.

Françoise Castex (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade utan entusiasm för EU:s budget för budgetåret 2010 för att inte äventyra finansieringen av den andra delen av den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa (energi, infrastruktur och bredbandsinternet), sjösättandet av ett nytt europeiskt initiativ för att främja mikrokrediter (upp till 25 miljoner euro under 2010), eller nödhjälp till mejerisektorn (ytterligare 300 miljoner euro). Jag vill påpeka att mina franska socialdemokratiska kolleger och jag röstade mot budgetplanen för 2007–2013 så långt tillbaka som 2006. På den tiden kritiserade vi en lågprisbudget som på grund av sina brister inte hade möjliggjort någon utveckling av långtgående innovativa projekt. I dag får vi vår analys bekräftad: denna budget tillåter inte att vi hanterar krisen, och den visar på avsaknaden av en EU-politik. Även om Europa genomgår en aldrig tidigare skådad kris som kräver ett starkt gemensamt agerande från unionen, så har rådet och kommissionen valt att tillåta att medlemsstaterna utformar sina egna återhämtningsplaner. Med en budget som denna kan vi inte återskapa varaktig tillväxt och framgångsrikt bekämpa klimatförändringarna.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Resultatet av omröstningen om 2010 års budget markerar ett viktigt steg när det gäller att utforma och tillämpa gemensamma normer och åtgärder som behövs för att reglera energi-, teknik-, jordbruks- och infrastrukturuområdena. Den ses som ett adekvat stöd i ett sammanhang där medlemsstater står inför en ekonomisk krissituation. Jag välkomnar anslaget på 300 miljoner euro, trots att endast 280 miljoner euro hade anslagits från början, som ett omedelbart stöd avsett för mjölkproducenter som drabbats av en priskollaps som har skapat otrygghet. Jag anser att vi med denna åtgärd kommer att angripa orsakerna, men, framför allt, de verkningar som har lett till detta markanta prisfall på mejeriprodukter till följd av den pågående ekonomiska krisen.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) EU-budgeten för 2010 har just antagits. Med denna budget på 2,4 miljarder euro kommer vi att kunna finansiera den andra och sista delen av den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, och det är goda nyheter. Olyckligtvis fördröjer rådet förhandlingarna om finansieringen av ett europeiskt program för mikrokrediter – ett särskilt användbart och nödvändigt instrument för att få igång tillväxten.

På liknande sätt är rådets avslag av parlamentets ändringsförslag om ökad hjälp till de mest behövande under denna aldrig tidigare skådade ekonomiska och sociala kris högst beklagansvärt då 2010 har utropats till "Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning".

Å andra sidan är Europeiska rådets tillkännagivande förra fredagen om EU:s och medlemsstaternas vilja att bidra till finansieringen och driva på genomförandet av 2,4 miljarder euro per år från 2010 till 2012 för att hjälpa utvecklingsländerna att bekämpa klimatförändringar ett steg i rätt riktning. Om rådet vill framstå som konsekvent och ansvarstagande måste det emellertid erkänna det omedelbara behovet att göra en halvtidsöversyn av budgetramen för 2007–2013. Utan en översyn är dessa nyheter olyckligtvis inget annat än ett reklamjippo.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson och Åsa Westlund (S&D), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater valde idag att rösta ja till den andra delen av finansieringen för den europeiska ekonomiska återhämtningsplanen. Planen är ett viktigt steg för att gemensamt återhämta EU ur den finansiella och ekonomiska krisen. En stor del av återhämtningsplanen består dock av investeringar i CCS-teknik. Vi är för ytterligare forskning på detta område, men anser att man inte bör sätta alltför stort fokus på denna teknik utan att först också jämföra CCS med andra befintliga metoder för att sänka koldioxidutsläppen. Genom en sådan jämförelse kan vi därefter investera EU:s medel där de får största möjliga effekt för att bekämpa klimatförändringarna.

Vi stöder budgetuppgörelsen och röstade ja till alla delarna, förutom kravet på att införa ett permanent mjölkstöd vilket vi röstade emot.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Som jag tidigare sagt anser jag att det är av största vikt att de särskilda omständigheterna kring den kris vi nu upplever beaktas när vi diskuterar anslag av medel till EU-ekonomins olika sektorer. I synnerhet anser jag att det är viktigt att anslå medel till genomförandet av den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, särskilt när det gäller att genomföra åtgärder som stimulerar ekonomisk tillväxt, konkurrenskraft, sammanhållning och skydd av arbetstillfällen.

Jag upprepar att anslagen av nödvändiga medel för att små och medelstora företag, som hör till krisens huvudsakliga offer, ska få stöd som hjälper dem att rida ut stormen är av yttersta vikt, och struktur- och sammanhållningsfonderna är helt nödvändiga för nationell ekonomisk tillväxt.

Jag beklagar emellertid att endast 300 miljoner euro, vilket jag anser vara för lite, har anslagits för att inrätta en fond för mejerisektorn. Den allvarliga kris som denna sektor nu upplever motiverar ökade medel för att hjälpa producenterna att övervinna de svårigheter de nu möter.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Denna budget kommer att bidra till att bekämpa arbetslöshet och få igång ekonomin. Parlamentet prioriterar den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, med finansiering med 2,4 miljarder euro under det kommande året. Jag välkomnar anslaget på 300 miljoner euro som ytterligare stöd till mejerisektorn, men jag förespråkar att en budgetrubrik skapas för att etablera ett permanent stöd för denna sektor. Jag anser också att det är väldigt viktigt att den gällande fleråriga budgetramen för 2007–2013 revideras och förlängs till att gälla även budgetåren 2015–2016, som vi föreslog i denna budget. Jag vill poängtera att kampen mot klimatförändringarna är en prioriterad EU-fråga som inte ges tillräckligt mycket utrymme i denna budget. Jag vill också påpeka att energisäkerheten är avgörande för unionen, och att jag därför välkomnar undertecknandet av Nabuccoprojektet. Budgetarna för parlamentet och övriga institutioner som lagts fram för en andra behandling är desamma som vi antog vid första behandlingen. Under rubrik 5 har vi en marginal på 72 miljoner euro som företrädesvis ska användas för att finansiera ytterligare utgifter som är direkt hänförliga till ikraftträdandet av Lissabonfördraget. Därför röstade jag för.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade mot betänkandet, där man välkomnar den allmänna överenskommelsen om budgeten för 2010, eftersom det är en gemenskapsbudget som redan återspeglar Lissabonfördragets prioriteringar för en europeisk union som blir alltmer nyliberal och militaristisk och allt mindre angelägen om ekonomisk och social sammanhållning.

Under en pågående ekonomisk och social kris med förödande inverkan på sysselsättning och människors levnadsstandard är det inte acceptabelt att gemenskapens budgetförslag har utbetalningar för 11 miljarder euro mindre än det som lades fram i budgetramen.

Vi välkomnar emellertid att några av de förslag vi lade fram antogs, närmare bestämt

- införandet av en budgetrubrik för åtgärder inom textil- och skoindustrin med syfte att inrätta ett gemenskapsprogram för industrin, och
- införandet av en rubrik för att främja omskapandet av arbeten med otrygga arbetsförhållanden till rättighetsbaserade arbeten.

Avsikten med dessa förslag är för det första att rikta uppmärksamhet mot den allvarliga kris som textilindustrin nu genomgår, som delvis orsakats av den exponentiella ökningen av import från tredjeland, och för det andra att hjälpa till att bekämpa den snabba ökningen av otrygga arbeten, arbetslöshet och fattigdom.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Fru talman! Förlikningsförandet ledde till en överenskommelse om en utgiftsnivå som parlamentet betraktar som tillfredsställande och som räcker för att förverkliga unionens viktigaste mål för nästa år. Särskilt betydelsefulla är överenskommelserna om medel för att förverkliga den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa som bland annat omfattar projekt inom energiområdet för vilka man har reserverat 1 980 miljoner euro. En summa på 420 miljoner euro kommer att avsättas för att öka tillgängligheten för bredbandsuppkoppling, vilket kommer att bidra till att förverkliga principerna i Lissabonstrategin. I sista minuten gjordes vissa betydande förändringar av de planerade administrativa utgifterna i samband med Lissabonfördragets ikraftträdande.

Inrättandet av Europeiska rådet som en EU-institution och av befattningen Europeiska rådets ordförande samt den europeiska avdelningen för yttre åtgärder medför konsekvenser för unionens budget. De kostnader

som rör Europeiska rådet och dess ordförande beräknas uppgå till 23,5 miljoner euro och kommer att täckas med hjälp av besparingar från 2009, medan kostnaderna för europeiska avdelningen för yttre åtgärder till och med kan komma att överstiga de 72 miljoner euro som i nuläget finns i budgetreserven för 2010. Alltså kommer debatten om utgifterna för 2010 inte att ta slut i dag. Medlen i budgetreserven kan visa sig vara otillräckliga, och då blir det nödvändigt att korrigera budgeten. Därför är det nödvändigt att vädja till medlemsstaterna att ta sitt ansvar och ställa de medel som krävs till förfogande så att unionen kan möta de nya åtaganden som Lissabonfördraget medför.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för budgeten för 2010 utan någon större entusiasm, eftersom den inte räcker långt för att möta de utmaningar vi står inför, inte bara när det gäller den allvarliga ekonomiska och sociala krisen, utan också mot bakgrund av kampen mot klimatförändringarna. Syftet med min röst var framför allt att prioritera stöd till den europeiska återhämtningsplanen, till ett nytt initiativ för mikrokrediter (25 miljoner euro under 2010) och till nödhjälp åt mjölksektorn (300 miljoner euro). I framtiden måste vi se över effektiviteten hos EU:s budgetramar för att kunna rusta oss med gemensamma resurser för åtgärder som verkligen ligger i linje med reformerna.

Jörg Leichtfried (S&D), skriftlig. – (DE) Jag röstar för betänkandet om EU-budgeten för 2010. Det gläder mig särskilt att vi i Europaparlamentet, trots att detta är den sista budgeten som förhandlas utifrån Nicefördraget och trots att vi därmed inte har någon formell beslutsmyndighet när det gäller jordbruksutgifter, har lyckats förhandla fram en budgetpost på 300 miljoner euro som stöd till mjölkbönderna.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) EU-budgeten för 2010 följer unionens tidigare åtaganden med hänsyn till den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa. Även om det har varit en relativt svår uppgift att få fram nödvändiga resurser både för att bemöta de problem som utlösts av krisen och för att gå vidare med EU:s befintliga utvecklingsprojekt, anser jag att budgeten i stor utsträckning täcker båda dessa områden. De löften som kommissionens ordförande gav i slutet av 2008 står till exempel fast, samtidigt som innovativa åtgärder också infördes, däribland Förberedande åtgärd – Erasmus för unga företagare. I och med denna budget kommer Rumänien även fortsättningsvis att kunna få ekonomiskt stöd från struktur- och sammanhållningsfonderna. Dessutom skapar den goda förutsättningar för att hantera gränsfrågan i de östra delarna av EU och i området kring Svarta havet, i och med att resurser har avsatts för förberedande åtgärder som syftar till miljöövervakning av området kring Svarta havet och för gemensamma europeiska ramar för utveckling av denna region. Vidare har vi, trots de svåra tiderna, övervägt att rikta uppmärksamheten mot turism som en källa till utveckling, vilket framhävs av budgetposten för hållbar och social turism.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) EU:s budget avspeglar dess politik: den är nyliberal och tar ingen hänsyn till majoritetens bästa. Det kapitalistiska systemets sammanbrott och klimatkrisen – konsekvensen av den fanatiska fixeringen vid maximal produktivitet följt av en ändlös jakt på profit – har inte haft någon som helst inverkan på den. EU fortsätter att urskillningslöst tillämpa nyliberala dogmer utan att ta vederbörlig hänsyn till att de bevisligen är ekonomiskt ineffektiva och skadliga för miljön och den sociala tryggheten.

Senast i går röstade parlamentet om beviljande av stöd inom ramen för Europeiska fonden för justering för globaliserings effekter. Syftet med denna fond är blott och bart att ge en socialistisk vinkling på de vetlösa utlokaliseringar som genomförs av stora koncerner som Ford, Nokia och Dell. Och det är bara ett exempel. Vad ska man säga om den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, som förordar fri handel, flexibelt arbete och maximal produktivitet? Nej, detta Europa är definitivt inte lösningen utan själva problemet. Att rösta för denna budget skulle motverka EU:s allmänna intresse.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det betänkande som antogs i dag är mycket viktigt på flera sätt, framför allt för att det möjliggör en ekonomisk återhämtningsplan värd 2,5 miljarder euro. En summa på 300 miljoner euro till textilsektorn har också godkänts, något som parlamentet länge har efterfrågat. Budgeten innehåller också flera poster för stödåtgärder som syftar till att utvärdera statusen hos viktiga sektorer inom ekonomin som till exempel textil- och skoindustrin och fiskerisektorn, för att främja förnyelse av fiskeflottan. Dessa sektorer är mycket viktiga i mitt land. Pilotprojekten för att minska ökenspridning och bevara arbetstillfällen är också ytterst relevanta i dessa kristider. Det är också värt att notera att detta var den sista EU-budgeten inom ramen för Nicefördraget. Inom ramen för Lissabonfördraget kommer parlamentets befogenheter att gälla hela budgeten.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Denna budget kommer inte att bidra till att lösa de ekonomiska, sociala och miljörelaterade problem som EU står inför och som har förvärrats av krisen.

Den rymmer inte heller någon hänsyn till ökade sociala och regionala orättvisor, arbetslöshet och fattigdom. EU:s budget måste bidra till att effektivt prioritera konvergenspolitik utifrån socialt framåtskridande, bevarande och främjande av varje enskild medlemsstats potential, hållbar användning av naturresurser samt miljöskydd, i syfte att uppnå en verklig ekonomisk och social sammanhållning.

Hela min partigrupp motsätter sig att EU:s budget används till att främja ett mer militaristiskt och nyliberalt EU. Därför är vi emot de ökade anslagen för militära utgifter i budgeten. I samband med detta vill vi lyfta fram behovet av demokratisk kontroll över utgifter som rör den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Detta är en gråzon som ligger utanför den kontroll som budgetutgifterna genomgår.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Under en ekonomisk kris, då EU-medborgarna utsätts för massuppsägningar och nedskärningar i de sociala förmånerna, måste även EU göra besparingar. I ekonomiskt svåra tider behövs naturligtvis åtgärder för att stimulera ekonomin, men det är tveksamt om sådana instrument som den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa kan uppnå detta. Det har hänt förr att mångomtalade EU-program har visat sig vara papperstigrar. Dessutom har flera EU-subventioner visat sig inbjuda till missbruk av olika slag. Detta innebär att skattebetalarnas surt förvärvade pengar under många år har sipprat bort och försvunnit via okända kanaler. I stället för att fortsätta att utöka EU-budgeten behöver vi genomföra en omfattande åternationalisering av subventionssystemet. Därför röstar jag nej till budgetförslaget.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar det utmärkta arbete som har utförts av föredraganden, som har lyckats säkra finansiering av den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa på 1,98 miljarder euro, vilken gör den till ett av de grundläggande målen för 2010 års budget.

Jag är säker på att den nya planen kommer att ge förnyad stimulans åt den ekonomiska tillväxten, konkurrenskraften, sammanhållningen och bevarandet av arbetstillfällen i Europa, samtidigt som den visar att EU-budgeten är ett verktyg för att sätta EU-medborgarna i främsta rummet och tillhandahålla specifika lösningar som ett hjälpmedel för att komma över den ekonomiska kris som har drabbat vår kontinent.

Nu är det upp till kommissionen att se till att alla projekt som finansieras inom ramen för återhämtningsplanen är helt i linje med EU:s gällande miljölagstiftning. Den gemensamma förklaring som efterlyser en förenklad och mer målinriktad användning av struktur- och sammanhållningsfonderna som en hjälp för att komma över den ekonomiska krisen bör också välkomnas.

Anslaget på 300 miljoner euro för att komma över krisen inom mjölksektorn är också mycket effektivt. Detta motsvarar ett tillägg på 20 miljoner euro jämfört med vad rådet rekommenderade, något som vi bara kan välkomna.

Marit Paulsen, Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), *skriftlig*. – Vi anser att jordbrukspolitiken måste avregleras och marknadsinriktas för att kunna bli till nytta för konsumenter och landsbygd. En grundlig reform av den gemensamma jordbrukspolitiken är därför nödvändig.

Alla former av export- och produktionsstöd till jordbruket bör avskaffas så snart som möjligt, senast till 2015. Ett avskaffande av EU:s och USA:s subventioner av sina jordbruk är centralt också för att bekämpa global fattigdom och svält. Under samma tidsperiod ska samtliga handelshinder för jordbruksprodukter och fisk avvecklas, så att full frihandel gäller också för livsmedel.

Den del av EU:s budget 2010 rörande jordbruk, "rubrik 2 – Bevarande och förvaltning av naturresurser", som utgör det s.k. "Block 3" innehåller interventioner och stödåtgärder vi motsätter oss. Det handlar till exempel om olika lagringsåtgärder, bland annat för alkohol, samt omfattande EU-stöd till vinsektorn. Det rör sig också om EU-stöd till mjölk och frukt i skolan, en i sig viktig fråga som vi dock anser hellre bör hanteras på nationell nivå. Samtidigt innehåller gruppen viktiga satsningar på bland annat djurskydd och kontroll av djurtransporter, vilka vi i princip skulle välkomna. Då omröstningsförfarandet dock tvingar oss att ta ställning till gruppen av ändringsförslag i dess helhet har vi därför valt att avstå från att rösta om Block 3.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Eftersom vi i parlamentet känner till EU-medborgarnas önskan om ett tryggt och säkert Europa välkomnar vi utökningarna av budgetpost 3a om frihet, säkerhet och rättvisa i förhållande till 2009 års budget. Vi understryker betydelsen av att ytterligare medel görs tillgängliga genom EU-budgeten för att hantera laglig invandring och integration av tredjelandsmedborgare, samtidigt som man bekämpar den olagliga invandringen.

Vi påpekar att denna politik alltid måste genomföras med respekt för EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna. Lika viktigt är det att öka anslagen för gränsskydd, inklusive Europeiska återvändandefonden

och Europeiska flyktingfonden, för att underlätta solidaritet mellan medlemsstaterna. Vi är medvetna om att samtliga länder inom unionen står inför allt större utmaningar när det gäller den politik som omfattas av denna budgetpost, och vi uppmanar medlemsstaterna att använda sig av de ökade anslagen för frihet, säkerhet och rättvisa i förhållande till 2009 års budget så att de tillsammans kan möta dessa och eventuella kommande utmaningar genom att främja en gemensam invandringspolitik som är så inkluderande som möjligt men bygger på absolut respekt för de mänskliga rättigheterna.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar resultatet av denna omröstning om budgeten för 2010. Budgeten garanterar medel till olika viktiga projekt och tillhandahåller välbehövligt stöd, särskilt mot bakgrund av de ekonomiska svårigheter som EU fortfarande står inför. Särskilt viktiga är de 300 miljoner euro som kommer att avsättas för mejerisektorn efter den kris som sektorn nyligen genomgått. Rådet gick slutligen med på Europaparlamentets krav på denna summa, efter att tidigare ha argumenterat för 280 miljoner euro. Dessutom avsätts en betydande summa – 2,4 miljarder euro – till den andra fasen i den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, däribland nödvändigt stöd till projekt inom energi (inklusive förnybar energi) och infrastruktur, samt 420 miljoner euro för att ge tillgång till bredband på landsbygden. Budgeten kommer därför att möjliggöra betydelsefull utveckling inom områdena energi, infrastruktur och teknik, samt ge nödvändigt stöd i det rådande ekonomiska klimatet.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Omröstningen om EU:s budget är en årlig institutionell hållpunkt, då vi befäster vårt engagemang i gemenskapsprogrammen och lyfter fram parlamentets roll. Jag välkomnar avslutandet av den andra fasen av anslag till den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa för 2009 och 2010, eftersom ekonomisk och sysselsättningsrelaterad återhämtning är huvudfrågor för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) på grund av den rådande krisen. Bekräftandet av det nya systemet för mikrofinansiering visar att man prioriterar målen i Lissabonstrategin och den viktiga roll som små och medelstora företag spelar när det gäller att skapa arbetstillfällen. Jag måste dock uttrycka min oro över nedskärningarna i budgetposterna för struktur- och sammanhållningsfonderna, som är avgörande för ekonomisk återhämtning och territoriell sammanhållning, särskilt i de mest avlägsna regionerna som till exempel Madeira.

Jag anser att det är av avgörande betydelse att fortsätta att göra sammanhållningspolitiken mer flexibel i syfte att öka den i dagsläget låga genomförandegraden för program som finansieras med gemenskapsmedel. Dessutom bör projekt som har strategiska syften, ger mervärde och främjar konkurrenskraft på lång sikt gynnas även i fortsättningen. Av dessa skäl röstade jag för detta betänkande, som utgör kulmen på en tekniskt komplicerad process som var svår att genomföra.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för det allmänna EU-budgetförslaget för verksamhetsåret 2010 med ändringar från rådet (alla avsnitt) och för ändringsskrivelserna till EU-budgetförslaget för verksamhetsåret 2010. EU-budgeten för 2010 innehåller betydande summor för de åtaganden som gjorts i och med den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, som till exempel elnät (1 175 miljoner euro), det europeiska havsbaserade vindkraftnätet (208 miljoner euro) och avskiljning och geologisk lagring av koldioxid (523,2 miljoner euro). Europaparlamentet har även lyckats öka de summor som avsatts för transportsäkerhet, det gemensamma företaget Sesar, åtgärder för att stödja EU-politiken inom områdena transport och passagerarrättigheter, programmet Intelligent energi – Europa, som ingår i ramprogrammet för konkurrens och innovation, samt det gemensamma företaget Clean Sky. De summor som avsatts för jordbruket omfattar dessutom en ökning på 14 miljarder euro till att främja utveckling av landsbygden och 300 miljoner euro till stöd för mjölkproducenterna, som drabbats mycket hårt av den ekonomiska krisen. På grund av den ekonomiska krisen är EU-medborgarnas största bekymmer i dag rädslan för att förlora arbetet. Jag anser att vi under 2010 bör fästa särskild uppmärksamhet vid program för utbildning av unga entreprenörer och hjälp för dem att starta egna företag.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) I dag har vi antagit en EU-budget för 2010 som uppgår till nästan 123 miljarder euro. Varje budget är ett slags kompromiss. Kanske är många av oss medvetna om dess brister, men det är värt att framhålla att den genomsnittliga EU-medborgaren gynnas av det dokument som har antagits i dag. Framför allt innebär det att EU stärker sin energisäkerhet och förlitar sig på utvecklingen av företag, i synnerhet mikroföretag. Det gläder mig att 20 miljoner euro har reserverats för EU:s strategi för Östersjöregionen. Det är visserligen så att de reserverade medlen inte kommer att frigöras förrän kommissionen lägger fram skriftliga förslag om hur de ska användas. Jag tror dock att detta kommer att ske snarast möjligt. Det gläder mig särskilt att budgeten omfattar tre projekt som är viktiga för mitt land. Jag syftar då på stödet till de särskilda olympiaderna, som kommer att hållas i Warszawa och Aten, stipendier till ungdomar från länder som ingår i programmet för den europeiska grannskapspolitiken och professuren i europeisk civilisation som inrättats till Bronisław Geremek's minne vid Europeiska högskolan i Natolin.

– Resolutionsförslag B7-0191/2009

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU-institutionernas öppenhet och transparenta förfaranden garanterar att civilsamhället och folkopinionen i medlemsstaterna inte bara hålls informerade utan även utgör en integrerad och upplyst del av beslutsprocesserna. Även om många människor upplever sig stå långt från EU, inte minst för att den process som ledde till Lissabonfördragets ikraftträdande var problematisk, ibland otydlig och ofta öppen för kritik, måste EU-institutionerna hålla fast vid och engagera sig helhjärtat i att göra så många handlingar som möjligt tillgängliga i god tid, för att bidra till att sluta klyftan.

Jag måste dock beklaga att parlamentets vänsterfalang i samband med fördragets ikraftträdande har använt sig av de nödvändiga förbättringarna i den rättsliga ramen för tillgång till handlingar för att på ett populistiskt sätt avvisa det faktiska behovet av diskretion inom vissa av EU:s verksamhetsområden och därmed försöka upphöja sig som öppenhetens enda förkämpar.

Sådana känsliga frågor har inget behov av ytliga och populistiska splittringar – de förtjänar att tas på allvar och behandlas med ansvarskänsla och bredast möjliga samförstånd. Jag beklagar att detta inte har varit möjligt.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jag gav mitt fulla stöd till min kollega Michael Cashmans resolution för att uppmana kommissionen och rådet att se över reglerna om tillgång till EU-institutionernas handlingar, i enlighet med öppenhetsklausulerna i Lissabonfördraget. Denna fråga är avgörande för att garantera att våra institutioner fungerar på ett demokratiskt och ansvarsfullt sätt och detta bör bidra till att återställa EU-medborgarnas förtroende för EU.

Elisabeth Köstinger, Hella Ranner, Richard Seeber och Ernst Strasser (PPE), *skriftlig*. – (DE) Vid omröstningen torsdagen den 17 december 2009 röstade jag mot Michael Cashmans resolution B7-0194/2009 om nödvändig förbättring av den rättsliga ramen för tillgång till handlingar när Lissabonfördraget (förordning (EG) nr 1049/2001) har trätt i kraft av följande skäl: Denna resolution hänvisar till fakta som inte har någonting med ämnet transparens att göra, och man efterlyser förändringar vars konsekvenser inte skulle bidra till att förbättra öppenheten på ett konstruktivt sätt.

Jag vill gärna understryka att jag är mycket positiv till insyn och allmänhetens tillgång till handlingar. Dessa viktiga syften kommer dock inte att uppnås genom att vi uppfyller Michael Cashmans krav, utan endast om vi hanterar ämnet på ett ansvarsfullt sätt, vilket sägs i den resolution som Renate Sommer, Simon Busuttil och Manfred Weber från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) har lämnat in i denna fråga.

Véronique Mathieu (PPE), *skriftlig*. – (FR) Det är av yttersta vikt att vi gör EU:s verksamhet mer öppen och att vi ger EU-medborgarna en så bred tillgång som möjligt till EU-institutionernas handlingar för att öka deras förståelse för hur unionen fungerar. Samtidigt måste vi också vara vaksamma i den här frågan och skydda oss mot alla former av demagogi. För att EU:s verksamhet ska kunna vara effektiv måste den heliga öppenhetsprincipen beläggas med restriktioner. Risker med maximal öppenhet är att vi får ofruktbara debatter eftersom parlamentsledamöterna kommer att dra sig för att tala öppet om känsliga frågor. Förhandlingar kräver per definition en diskret miljö. Utan detta kommer debatterna att hållas i informella miljöer, långt från de officiella mötena, och slutresultatet kommer att bli motsatsen mot det vi försökte uppnå. Därför säger jag ja till ökad öppenhet, och i samband med det välkomnar jag Lissabonfördragets ikraftträdande. Det kommer att göra dessa förändringar möjliga, men de får inte ske på bekostnad av en sund beslutsprocess inom EU.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Lissabonfördragets ikraftträdande gör det nödvändigt att införa förbättringar av den rättsliga ramen för tillgång till handlingar. Dessa förändringar måste skydda alla EU-medborgares rättigheter. Eftersom EU är ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, enligt ingressen till stadgan om de grundläggande rättigheterna, välkomnas alla strävanden som leder till större öppenhet vad gäller tillgången till EU-institutionernas handlingar. Det är emellertid också ytterst viktigt att utvärdera i vilken utsträckning helt fri tillgång till alla handlingar skulle inverka negativt på institutionernas verksamhet. Därför måste vi hitta en balans i den här frågan.

Frédérique Ries (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade bestämt ja till Europaparlamentets ambitiösa resolution om medborgarnas tillgång till handlingar. Det gjorde jag därför att det alltid är viktigt att påminna folk om att öppenhet är nyckeln till demokrati, därför att vägen till att få tillgång till information om EU fortfarande alltför ofta är full av fallgropar för vanliga medborgare, och för att Lissabonfördragets ikraftträdande den 1 december på ett betydande sätt kommer att förändra situationen. Medborgarnas rätt att få tillgång till EU-institutionernas handlingar i alla former är nu tryggt i artikel 42 i stadgan om de grundläggande

rättigheterna. Medborgarna får dessutom se sina rättigheter utökas till att omfatta rådets rättsliga utlåtanden, medan åtagandena i gengäld utökas till att omfatta alla EU-institutioner.

Denna omröstning utgör också kronan på verket för det arbete som utförts av min partigrupp, som hela tiden har legat i framkanten i denna kamp. För nio månader sedan antog parlamentet Marco Cappatos betänkande i denna fråga och ställde krav på att rådets verksamhet skulle bli mer transparent, öppen och demokratisk. Denna institution har definitivt en moralisk skyldighet att göra sina beslut och debatter offentliga – det är ingenting annat än ett demokratiskt krav som institutionen är skyldig att uppfylla gentemot medborgarna.

Axel Voss (PPE), skriftlig. – (DE) Öppenhet är viktigt och blir allt viktigare i globaliseringens tidevarv. Därför stöder jag insatserna för att öka insynen på EU-nivå. Vi måste dock uppnå en balans. Den resolution som har lagts fram för oss går långt bortom den öppenhet som medborgarna kräver, och därför har jag röstat mot den. Detta resolutionsförslag misslyckas med att hitta en balans mellan nödvändig öppenhet och rimlig verksamhet på EU-nivå för administrationens och parlamentsledamöternas del. Med den nuvarande versionen är det inte längre möjligt att garantera sekretess för det skrivna ordet, medborgarna kan inte längre garanteras anonymitet när de ställer frågor, dataskyddet ifrågasätts och konsekvenserna för vår säkerhet och för Europeiska centralbankens finansmarknadspolitik kan inte förutses. Dessutom skulle den byråkratiska bördan för administrationen och parlamentsledamöterna bli fullständigt orimlig i förhållande till dess syfte.

– Resolutionsförslag B7-0273/2009

Louis Grech (S&D), skriftlig. – (EN) Den maltesiska delegationen i S&D-gruppen kommer att rösta för det resolutionsförslag om subsidiaritetsprincipen som lagts fram av Mario Mauro, Simon Busuttil och Manfred Weber. Vi anser dock att ett bredare samförstånd och en större majoritet för förslaget skulle ge ett starkare budskap till EU. Därför vore det gynnsammare att stödja förslaget om uppskjutande – inom en fastställd tidsfrist – eftersom detta ökar möjligheterna att nå ett bredare samförstånd.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Alla europeiska institutioner, både de nationella och de som tillhör unionen, har en plikt att företräda det europeiska folket i dess helhet, utan åtskillnader. Sekularism är den enda princip som gör det möjligt för institutionerna att ge medborgarna tillgång till allmännyttiga tjänster oavsett trosinriktning. Denna princip är vårt gemensamma filosofiska arv och tryggar den princip om inbördes fred som EU grundas på.

Därför är det av avgörande betydelse att Italien rättar sig efter den dom i målet Lautsi mot Italien som utfärdades av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna. Som domstolen påpekade måste religiösa symboler förbjudas i alla offentliga byggnader inom EU. Det är sannerligen på tiden att de krucifix som tvångsinfördes i klassrummen under Mussolinis styre nu rensas bort från skolmiljön.

Edward Scicluna (S&D), skriftlig. – (EN) Den maltesiska delegationen i S&D-gruppen kommer att rösta för det resolutionsförslag om subsidiaritetsprincipen som lagts fram av Mario Mauro, Simon Busuttil och Manfred Weber. Vi anser dock att ett bredare samförstånd och en större majoritet för förslaget skulle ge ett starkare budskap till EU. Därför vore det gynnsammare att stödja förslaget om uppskjutande – inom en fastställd tidsfrist – eftersom detta ökar möjligheterna att nå ett bredare samförstånd.

– Resolutionsförslag B7-0248/2009

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Vitryssland har med rätta tilldelats det föga smickrande öknamnet "Europas sista sovjetrepublik". Trots de framsteg som gjorts inom vissa aspekter av landets politiska, sociala och ekonomiska liv står det klart att ingen av de reformer som genomförts där räcker till för att den beklagansvärda beskrivningen ska förtjäna att avskaffas.

I Vitryssland finns inga fria val, ingen yttrande-, förenings- eller demonstrationsfrihet, och förtrycket från myndigheternas sida ökar.

Det finns nu en risk för att EU lockas att följa en undfallande linje gentemot denna diktatur, precis som man gjorde med Kuba. Jag anser att det vore fel att göra så och att inte klargöra att värden som demokrati och frihet inte bara är icke-förhandlingsbara utan också är ovillkorligen förenade med alla avtal som ingås med Vitryssland. EU måste därför bibehålla och stärka sina kontakter med den demokratiska oppositionen i Vitryssland för att hålla modet uppe hos de personer som fick parlamentets Sacharovpris för sin kamp för att demokratisera landet.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU kan inte vara ett område som enbart engagerar sig i vad som pågår i medlemsländerna. Det måste också vara en drivkraft för demokratiseringen av de länder som har uppstått sedan före detta Sovjetunionens fall. Alla åtgärder som syftar till att förbättra villkoren i dessa länder är mycket viktiga. Detta är bakgrunden till andan i detta resolutionsförslag, där man efterlyser åtgärder för att stödja Vitryssland, något som måste åtföljas av tydliga tecken på demokratiska reformer i landet samt respekt för de mänskliga rättigheterna och rättsstatsprincipen. Vitrysslands deltagande i det östliga partnerskapet är ett viktigt steg i rätt riktning, men det finns fortfarande många aspekter som behöver förbättras med avseende på frihet och säkerhet i Vitryssland.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Jag röstade för den gemensamma resolutionen om Vitryssland eftersom den ger en balanserad framställning av situationen och lyfter fram både de positiva aspekterna och de framsteg som gjorts samt det demokratiska underskottet på många områden. Utifrån mitt perspektiv är det särskilt viktigt att se till att regeringen i Vitryssland så snart som möjligt garanterar yttrande-, förenings- och mötesfrihet, vilket skulle göra det möjligt för oppositionspartier att verka på ett effektivt sätt.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Resolutionen om Vitryssland är en viktig signal från Europeiska unionen och från Europa. Vi bör visa både den demokratiska oppositionen och de vitryska myndigheterna, och inte endast genom sådana resolutioner, att vi inte samtycker till kränkningar av de mänskliga rättigheterna och förbudet mot att registrera politiska partier, icke-statliga organisationer och oberoende medier.

Europaparlamentet kan inte samtycka till användningen av dödsstraff, och Vitryssland är det enda landet i Europa som tillämpar detta slags straff. Vi kan inte lätta på sanktionerna mot Vitryssland om det inte sker några märkbara framsteg i riktning mot en demokratisering av landet. Europeiska unionen får inte blunda för de upprörande begränsningarna av yttrandefriheten, respekten för de mänskliga och medborgerliga rättigheterna och av icke-statliga organisationer. Europaparlamentet, som består av ledamöter från 27 medlemsstater, är ett uttryck för demokrati och samarbete.

De enda åtgärder som vi kan och kommer att stödja är demokratiska åtgärder eftersom de utgör grundvalen för Europeiska unionen. Vi kan från vår sida inte samtycka till några andra åtgärder. Jag hoppas att resolutionen om Vitryssland är ett av många mått och steg som vi kommer att vidta. Vitryssarna, och hela Europa, förväntar sig det av oss.

Justas Vincas Paleckis (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för resolutionen om Vitryssland med viss tvekan eftersom dokument om Vitryssland antas alltför ofta i Europaparlamentet och således förlorar i värde. Men samtidigt som man i denna resolution upprätthåller en kritisk ton mot regimen i Minsk accentuerar den å andra sidan tydligare än de tidigare vissa positiva förändringar i förbindelserna mellan EU och Vitryssland. För att det ska ske en grundläggande förbättring av förbindelserna mellan Europeiska unionen, dess medlemsstater och Vitryssland måste Vitryssland gå mot reformer och demokratisering. En sådan vändning skulle underlätta utvecklingen av många slags band till denna stat. I Litauen har 39 städer och regioner ett fruktbart samarbete med vitryska städer och regioner, utbyter erfarenheter och deltar i gemensamma projekt. Jag röstade också ja till denna resolution eftersom man uppmanar EU att ägna mer uppmärksamhet åt konkreta projekt som sammanfaller med partnerländernas intressen. I resolutionen gratulerar vi Vitryssland, Ukraina och Litauen, som var de första staterna som lade fram trilaterala projekt för kommissionen och EU-medlemsstater om programmet för östligt partnerskap. Det är en lista med konkreta projekt inom områdena gränskontroll, transporter, transitering, kulturarvet och det historiska arvet och social trygghet och energitrygghet.

– Resolutionsförslag B7-0187/2009

Anne Delvaux (PPE), skriftlig. – (FR) Jag välkomnar omröstningen om denna resolution. Trots Goma-konferensen om fred, säkerhet och utveckling och trots att ett avtal om eldupphör ingicks i januari 2008 fortsätter i dag häftiga strider i östra Demokratiska republiken Kongo som för med sig de värsta tänkbara grymheter som har begåtts mot civilbefolkningen, särskilt mot kvinnor, barn och äldre. Detta sexuella våld håller på att bli utbrett och förövas i dag inte endast av de stridande parterna utan även av civila. Vi måste snabbt göra allt vi kan för att garantera skyddet av befolkningarna i en tid då det antal Monuc-soldater som finns på plats gör att de inte alltid är möjligt att stävja det tilltagande våldet. De kongolesiska myndigheterna har nyligen visat sin beslutsamhet att sätta stopp för straffriheten. Men denna nolltoleranspolitik ska inte bara vara ambitiös – var och en som begår dessa grymheter måste undantagslöst svara för sina handlingar – utan måste också tillämpas i praktiken. Som ledamöter Europaparlamentet har vi en skyldighet att påpeka

behovet av att respektera dessa internationella åtaganden, såsom mänskliga rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, så att kvinnors värdighet och oräkneliga kongolesiska barns oskuld skyddas.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Ända sedan Mobutu Sese Sekos usurpatoriska regim föll har Demokratiska republiken Kongo (tidigare Belgiska Kongo och Zaire) drabbats av oroligheter och det brutalaste våld som redan har lett till miljontals döda.

Den östra delen av landet har lidit särskilt svårt av detta gissel, som inte känner några gränser och har fått en betydligt mer etnisk än nationell prägel. De värsta grymheterna återkommer i en sådan takt att det är omöjligt att hålla sig à jour med dem, och världssamfundet, särskilt FN-styrkorna, har inte haft förmåga att ta itu med dem trots alla de civila och militära insatser som hittills har gjorts.

Att en del afrikanska länder verkar vara omöjliga att regera och att centralregeringar har tappat kontrollen över delar av sina territorier är tyvärr företeelser som vi alltför ofta måste få bukt med. De står ofta i samband med det olagliga utnyttjandet och skövlandet av råvaror av upproriska styrkor eller av reguljära trupper och deras ledare. Även om dessa företeelser har sitt ursprung i den europeiska avkoloniseringen och det sätt som gränserna drogs upp på, så kan det inte befria afrikanska ledare och beslutsfattare från deras skyldigheter eller befria oss från att uppmana civilsamhället i dessa länder att ta beslutssam kontroll över sina egna öden.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för resolutionen som fördömer det allvarliga etniska våld som Kongo nyligen har drabbats av och som har lett till tvångsflyttning av nästan 44 000 nödställda och fullständigt utblottade människor. Jag är särskilt orolig över problemet med sexuellt våld som används som ett vapen i krig. Detta är ett oacceptabelt brott som inte får passera ostraffat och som Europeiska unionen måste ta ställning mot. Vi måste verkligen se till att de inom den kongolesiska armén som är ansvariga för dessa kränkningar av de mänskliga rättigheterna dras inför rätta.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Europeiska unionen kan inte hålla sig utanför de olika väpnade konflikter som i viss mån förekommer i hela världen. Våldet i Demokratiska republiken Kongo är en konflikt som har pågått i många år och som har medfört att miljontals människors har dött, tvångsflyttats eller förlorat sina hem. Det är därför mycket viktigt att uppmana alla parter i denna konflikt att upphöra med fientligheterna så att människorna i dessa regioner åter kan leva i fred. Det är nödvändigt att vi fortsätter att stödja Förenta nationernas uppdrag på plats så att lidandet för hela befolkningen lindras, särskilt för äldre, kvinnor och barn.

Willy Meyer (GUE/NGL), *skriftlig*. – (ES) Den väpnade konflikten i området kan endast lösas på politisk väg. Alla ingripanden av angränsande och andra länder måste därför upphöra. Det krävs en diplomatisk lösning som förhandlats fram mellan parterna för att få ett slut på konflikten i Demokratiska republiken Kongo. En sådan lösning måste stå helt i överensstämmelse med FN-stadgan och den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna.

Förenta nationernas säkerhetsråd bör se över mandatet för Monuc. Mandatet enligt kapitel VII bör avskaffas för att undvika att de kongolesiska väpnade styrkorna stärks och på så sätt äventyrar FN:s fredsbevarande uppdrag. Vi kräver att uppdragen Eupol och Eusec i Demokratiska republiken Kongo avslutas. Dessa uppdrag har bidragit negativt till upptrappningen av våldet och lett till att situationen i landet har försämrats eftersom de har låtit utbilda säkerhetsstyrkor som har övergått till att begå brott mot sin egen civilbefolkning.

Förenta nationernas resolutioner om ett vapenembargo mot Kongo måste fullföljas. Vi vill påpeka att flera EU-medlemsstater bryter mot detta embargo. Den gemensamma resolution som lagts fram av de andra politiska grupperna hänvisar inte till dessa grundläggande punkter och därför röstade jag mot den.

Andreas Mølzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Detta gemensamma resolutionsförslag om Demokratiska republiken Kongo speglar den komplicerade situationen i detta afrikanska land. Trots alla de mänskliga resurser och allt det bistånd som världssamfundet har tillhandahållit har det hittills inte varit möjligt att skapa fred och stabilitet i området. Tvärtom anklagas FN-soldater för att ta parti och bidra till att eskalera situationen ytterligare. Det är viktigt att den här frågan får en lösning.

Den stora kostnaden på över 7 miljarder euro för FN-uppdraget, inklusive humanitärt bistånd, kan bara motiveras om det tydligt framgår exakt hur medlen har använts. Eftersom det inte uttryckligen krävs i resolutionen att detta klargörs har jag lagt ned min röst.

Bart Staes (Verts/ALE), *skriftlig*. – (NL) De massakrer, brott mot mänskligheten, den rekrytering av barnsoldater och det sexuella våld mot kvinnor och flickor som äger rum i Demokratiska republiken Kongo

kan inte lämna oss oberörda. Ytterligare insatser krävs för att sätta stopp för utländska väpnade styrkors aktiviteter i östra Kongo. Världssamfundet kan inte bara hjälplöst titta på. Det måste se till att avtalen från mars 2009 om eldupphör respekteras fullständigt och på heder och ära. Två färska rapporter från FN:s kommissarie för de mänskliga rättigheterna visar att den humanitära situationen håller på att förvärras avsevärt.

FN-uppdraget Monuc har en viktig roll, men dess mandat och insatsregler måste genomföras med beslutsamhet och på permanent basis för att mer effektivt garantera befolkningens säkerhet. Monucs närvaro förblir nödvändig. Alla ansträngningar måste göras för att Monuc ska kunna genomföra sitt uppdrag till fullo för att skydda dem som är hotade. Rådet måste spela en ledande roll och se till att Förenta nationernas säkerhetsråd stöder Monuc genom att stärka dess operativa kapacitet och föreskriva en bättre definition av prioriteringarna, av vilka det för närvarande finns 41.

9. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 12.40 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: WIELAND

Vice talman

10. Justering av protokollet från föregående sammanträde

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Jag har en ordningsfråga. I förmiddags genomförde vi en omröstning här för att motivera förhandlingarna mellan Europeiska unionen och Marocko. Nyss kom ett dokument från kommissionen som är daterat i dag, där det meddelas att förhandlingarna mellan EU och Marocko om livsmedels- och fiskerisektorn gör framsteg. Därför skulle jag vilja veta om det var dessa förhandlingar som ordföranden för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet i förmiddags hänvisade till när han använde förhandlingarna som ett argument för att i dagens föredragningslista stryka punkten om Aminatou Haidar, Västsaharaaktivisten som har hungerstrejkat i 32 dagar och som just nu befinner sig i ett livshotande tillstånd. Detta är i så fall en punkt som måste klargöras ordentligt eftersom det som hände här på förmiddagen är oacceptabelt.

Talmannen. – Tack, fru Figueiredo! Tyvärr kan jag inte ge er något svar eftersom jag själv inte längre kommer ihåg vad gruppens ordförande sade tidigare i dag.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr talman! Två punkter drogs tillbaka från föredragningslistan på förmiddagen. Jag vill höra mig för om den resolution som parlamentsgrupperna enades om. Skulle ni kunna klargöra enligt vilken artikel i arbetsordningen frågan togs upp och en omedelbar omröstning genomfördes om att ta dra tillbaka en punkt från föredragningslistan som vi skulle debattera i eftermiddag?

Jag anser att detta är en viktig fråga och att det är mycket angeläget att de ledamöter i kammaren som är närvarande i dag får korrekt information.

Talmannen. – Fru Bilbao Barandica! Detta gällde en ordningsfråga enligt bestämmelserna i artikel 140 i arbetsordningen som medger att föredragningslistan ändras. Jag beklagar att jag nu endast kan tillåta ordningsfrågor. Vi kommer inte att återuppta den här debatten. Jag vill påpeka att jag omedelbart kommer att avbryta den talare som försöker inleda debatten igen.

Willy Meyer (GUE/NGL). – (ES) Herr talman! Enligt artikel 177 i arbetsordningen kan en politisk grupp eller minst 40 ledamöter begära att en debatt skjuts upp. Det var vad som på ett mycket ovanligt sätt hände på förmiddagen. Faktum är att det i arbetsordningen fastslås att talmannen ska informeras minst 24 timmar i förväg om en begäran om att skjuta upp en debatt. Talmannen ska sedan omgående informera parlamentet.

Jag vill fråga om detta förfarande följdes eftersom den aktuella situationen är mycket ovanlig: Detta är första gången som Europaparlamentet har hindrats från att debattera en resolution som alla parlamentsgrupper enats om som svar på en ytterst allvarlig situation, nämligen den som Aminatou Haidar befinner sig i. Jag vill därför veta om detta förfarande följdes. Om så inte skedde bör resolutionen omedelbart debatteras. Den resolution som alla parlamentsgrupper enats om måste återvinnas och tas upp till omröstning.

Talmannen. – Finns det några andra ordningsfrågor?

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Jag ville bara säga att under tiden har Martin Schulz kommit till kammaren, och det skulle glädja oss om han kunde svara på den fråga som ställdes av vår kollega i början när han var frånvarande.

(Applåder)

Talmannen. – Herr Preda! Det var en mycket kort fråga, men det var inte en ordningsfråga.

Oriol Junqueras Vies (Verts/ALE). – (ES) Herr talman! Vi vill också återopa artikel 177 i arbetsordningen. Med hänsyn till den artikeln kan vi inte förstå hur en punkt kan dras tillbaka från föredragningslistan såvida det inte görs före den aktuella debatten eller omröstningen.

Följaktligen anser även vi att arbetsordningen inte har tillämpats korrekt. Vi uppmanar därför talmannen att lösa frågan.

Talmannen. – Eftersom frågan gäller den här punkten ska det bli mig ett nöje att kunna ge er ett svar. Enligt bestämmelserna i artikel 140.2 i arbetsordningen kan föredragningslistan ändras under vissa omständigheter, däribland "på förslag av talmannen". En ordningsfråga togs upp av en gruppordförande och talmannen samtyckte till att ta upp den till omröstning. Detta är i överensstämmelse med arbetsordningen.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! En ordningsfråga rörande min begäran för min grupp, ECR-gruppen, att skjuta upp den omröstning som Martin Schulz begärde till kl. 15.00 för att ge oss tillräckligt med tid att förstå vad det var frågan om. Min begäran togs inte upp till omröstning. Talmannen lade bara fram Martin Schulz förslag i plenum och lade inte fram min begäran om att skjuta upp omröstningen för att ge oss två eller tre timmar för att lugna ner oss och ta reda på fakta. Jag protesterar mot att min begäran inte lades fram i plenum.

Talmannen. – Herr Tannock! Den ordningsfråga som Martin Schulz tog upp är den ordningsfråga som behandlas. Er ordningsfråga är därför överflödig.

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Herr talman! Jag vill poängtera vad Willy Meyer sade. Jag ska fatta mig kort. Ett stort antal ledamöter, en stor del av dem som är närvarande här i kammaren, blev mycket förvånade över händelseförloppet kring förmiddagens förslag. Detta röstades igenom helt överraskande och på ett sätt som antyder att det inte stämmer överens med andan i gällande bestämmelser och inte i är enlighet med dem.

Talmannen. – Jag har förklarat min tolkning av arbetsordningen för er. Således är förfarandet i överensstämmelse med arbetsordningen. Jag kan inte acceptera andra nya ordningsfrågor. Jag vill be er att visa fördragsamhet. Vi har två viktiga punkter till. Herr Salafrañca! Om ni har en ordningsfråga, var så god. Men jag måste säga er att jag kommer att avbryta er om det inte är fallet.

José Ignacio Salafrañca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Herr talman! Detta är faktiskt en ordningsfråga. I förmiddags anhöll ordföranden för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet om att ett gemensamt resolutionsförslag skulle dras tillbaka från föredragningslistan. Detta är ett beslut som inte förekommit tidigare och det fördes fram starka argument för det, nämligen att Aminatou Haidars liv skulle sättas på spel.

Av hänsyn till detta och mot bakgrund av de synpunkter som framfördes av Martin Schulz ville min grupp inte äventyra situationen.

Men som jag ser det finns det ingen anledning till att ett uttalande från parlamentet skulle sätta Aminatou Haidars liv på spel. I synnerhet kan jag inte förstå varför det skulle vara nödvändigt att agera i strid mot arbetsordningen.

Herr talman! I artikel 177 fastställs det uttryckligen att förslag ska göras 24 timmar i förväg och före debatten.

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Herr Salafrañca! Jag ber så mycket om ursäkt, men det är inte längre möjligt för oss att undersöka vilka motiv parlamentsledamöter hade tidigare i dag. Frågan om vilken information som har kommit i eftermiddag är inte längre ett ämne på dagens föredragningslista. Jag kommer därför att återvända till föredragningslistan.

(Protokollet från föregående sammanträde justerades.)

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Jag anser att artikel 140 inte är tillämplig på det skyndsamma förfarandet och jag vill därför be er att låta det utskott som har ansvar för arbetsordningen undersöka detta eftersom det skulle kunna skapa ett farligt prejudikat.

Talmannen. – Jag tar gärna emot detta förslag, men det var inte heller en ordningsfråga.

11. Datum för sammanträdesperioderna: se protokollet

12. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer

12.1. Uganda: Förslag till lagstiftning mot homosexualitet

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om sex resolutionsförslag om förslag till lagstiftning mot homosexualitet i Uganda⁽¹⁾.

Michael Cashman, författare. – (EN) Herr talman! Jag ber om parlamentets överseende och ser gärna att vi lämnar ordningsfrågorna och går över till ämnet diskriminering.

Just nu behandlar Ugandas parlament ett lagförslag och vissa undrar: vad har det med oss att göra? Brott mot internationella förpliktelser, Cotonouavtalet och brott mot mänskliga rättigheter angår oss verkligen, det har vi alltid hävdat.

Bestämmelserna i det här lagförslaget är drakoniska och jag ska informera parlamentet om några av dem. Alla personer som påstås vara homosexuella riskerar livstids fängelse eller att under vissa omständigheter dömas till döden. Föräldrar som inte anmäler sin homosexuella dotter eller son till myndigheterna får betala böter och kan hamna i fängelse i tre år. Lärare som inte rapporterar homosexuella elever till myndigheterna inom 24 timmar riskerar samma straff. Hyresvärdar som upplåter bostäder åt en "misstänkt" homosexuell riskerar sju års fängelse.

I lagförslaget hotar man även med att straffa eller förstöra ryktet för personer som arbetar med homosexuella, som till exempel läkare som arbetar med aids och hiv, civilpersoner som är aktiva ledare inom sexuell hälsa och fortplantning, och därigenom undergrävs de folkhälsoinsatser som ska motverka spridningen av hiv.

Det är oerhört viktigt att vi här i parlamentet denna eftermiddag lägger våra fördomar åt sidan och försvarar dem som inte har någon som försvarar dem. Därför välkomnar jag varmt uttalandet från kommissionsledamot Karel De Gucht som har ansvar för utveckling och humanitärt bistånd, uttalandena från de brittiska, franska och svenska regeringarna, från president Barack Obama samt från ordföranden och vice ordföranden för det amerikanska representanthusets utrikesutskott. Jag uppmanar parlamentet att ge det här ämnet den stora betydelse som det förtjänar och att tala för de personer i Uganda som för närvarande inte blir hörda.

Marietje Schaake, författare. – (EN) Herr talman! I september förra året lade Ugandas parlament fram ett lagförslag som diskriminerar homosexuella. Detta lagförslag skulle kriminalisera homosexualitet och leda till fängelsestraff och till och med dödsstraff. Det skulle inte bara gälla dessa påstådda brottslingar utan även dem som inte anmäler de så kallade brotten eller som stöder människorättsarbete och annat arbete i Uganda.

Vi är oroliga för att detta skulle kränka rätten till sexuell läggning och även yttrandefriheten, som båda är mänskliga rättigheter. De är inte bara europeiska värderingar utan universella.

Vi förkastar även dödsstraffet generellt och ansluter oss till världssamfundets oro för de icke-statliga organisationer som kanske blir tvungna att avbryta sin verksamhet i Uganda.

Därför ansluter vi oss till president Barack Obama och andra i världssamfundet som har krävt att detta lagförslag inte ska antas och att alla andra lagar som kan kriminalisera homosexualitet i Uganda omprövas.

Charles Tannock, författare. – (EN) Herr talman! Uganda är ett djupt kristet land där traditionella värderingar härskar. Homosexualitet är olagligt i Uganda liksom i många afrikanska länder. Vi måste förstås vara varsamma

⁽¹⁾ Se protokollet.

när vi driver fram våra mer liberala och toleranta värderingar eftersom det annars kan motverka sitt eget syfte.

Men vi får inte vara rädda för att säga att vi är emot detta skandalösa lagförslag eftersom det helt klart är en drakonisk och oerhört oproportionerlig lagstiftning. Den skulle inte bara vara allvarligt skadlig för homosexuellas säkerhet och frihet i Uganda utan skulle också fläcka omvärldens bild av Uganda och göra landet till en paria.

Uganda har gjort många stora framsteg under de senaste tjugo åren och kan på vissa sätt ses som en förebild när det gäller Afrikas utveckling. Varför skulle Ugandas parlamentariker välja att radera all denna goodwill? Varför skulle de sträva efter att placera sitt land jämsides med det brutala Iran där man regelbundet avrättar homosexuella offentligt?

Vi får hoppas att vi genom vår gemensamma indignation över denna brutala lagstiftning – i vårt parlament och i många andra parlament världen över – kan övertyga Ugandas president om att lägga in sitt veto mot den.

Ulrike Lunacek, författare. – (DE) Herr talman! Några av de tidigare talarna har gett oss detaljer om det lagförslag som har lagts fram i Ugandas parlament. Jag skulle vilja berätta en kort historia. För ungefär fyra eller fem år sedan befann jag mig i Kampala och en kväll träffade jag en grupp som bestod av lesbiska kvinnor, homosexuella män och transpersoner. Mötet ägde rum på en pizzeria och ägaren hade gett oss tillåtelse att träffas där. Samma kväll sade en minister i regeringen att man härnäst skulle göra razzior mot alla platser där homosexuella och transpersoner träffades. Jag var ganska orolig den kvällen och det var även de ugandiska lesbiska kvinnorna och homosexuella männen. Inget hände som tur var, men det markerade början på en ökande homofobi i Uganda. Nu har ett lagförslag lagts fram som inte bara gör homosexualitet till ett brott, vilket redan är fallet, utan som även kommer att göra det till föremål för dödsstraff.

Så många afrikanska statschefer, däribland Yoweri Kaguta Museveni, har gjort mycket för sina länder, men att utifrån denna grundval säga att homosexualitet är oafrikanskt är helt enkelt fel. Homosexualitet har existerat i alla kulturer på alla kontinenter genom alla tider och kommer fortsätta att finnas, oavsett vilka lagar som antas. Jag är glad över att vi har lyckats ta fram en gemensam resolution som stöds av nästan alla grupper. Det är viktigt att vi uttrycker vårt motstånd mot lagstiftningen och vårt stöd för homosexuella kvinnor och män och transpersoner i Uganda. Vi får inte tillåta att de utsätts för hatiska lagar medan vi står bredvid utan att säga någonting.

Vi i EU har en skyldighet att försvara de mänskliga rättigheterna över hela världen och att påminna ledamöterna i Ugandas parlament om att det i Cotonouavtalet bland annat fastställs att människans värdighet och mänskliga rättigheter gäller för alla och ska försvaras av alla. Jag hoppas också att den resolution som vi har lagt fram kommer att antas i sin helhet eftersom det är viktigt att de organisationer i Uganda som försvarar homosexuellas och transpersoners rättigheter får stöd även av EU.

Michèle Striffler, författare. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! För att svara på frågan om varför Europaparlamentet ska bry sig om denna fråga, skulle jag säga att den antihomosexuella lagstiftning som har lagts fram i Ugandas parlament visar på en fullständig brist på respekt för de grundläggande rättigheterna och den får absolut inte antas.

Redan i den gällande ugandiska lagstiftningen kriminaliseras homosexualitet. Icke-statliga organisationer har i flera år slagit larm om det våld som dessa grupper utsätts för. Faktum är att om den nya lagen antas i januari 2010 kommer situationen att förvärras och homosexuella handlingar kan då straffas med livstids fängelse eller med döden för homosexuella som är hiv-positiva.

Lagen skulle också bli ett allvarligt hinder för kampen mot aids. Det finns andra lagar mot homosexuella i Afrika. Den här är emellertid exceptionell eftersom den, som Michael Cashman sade, tvingar medborgarna att rapportera homosexuella handlingar inom 24 timmar. Är man en homosexuell persons läkare, förälder eller lärare måste man rapportera honom eller henne till polisen eller riskera att hamna i fängelse.

Genom lagförslaget kriminaliseras dessutom det lagliga arbete som icke-statliga organisationer, internationella biståndsgivare och humanitära organisationer utför och som strävar efter att försvara och stödja de mänskliga rättigheterna i Uganda.

Så fort lagförslaget lades fram i regeringen i Kampala fördömdes det kraftigt av människorättsförsvarare över hela världen, av flera stater, däribland Frankrike, Förenta staterna ...

(*Talmannen avbröt talaren.*)

och av EU:s kommissionsledamot för utveckling, Karel De Gucht. Uganda måste respektera sina förpliktelser i enlighet med internationell humanitär rätt och Cotonouavtalet.

Om det här läget kvarstår måste EU snabbt påpeka detta för de ugandiska myndigheterna och ompröva sitt engagemang i Uganda.

Talmannen. – Fru Striffler, ni hade ytterligare tolv sekunder. Ni kunde ha läst något långsammare så att fler av era kolleger kunde ha fått en ännu bättre översättning. Jag råder alla ledamöter som läser sina tal att ge dem till tolkarna i förväg eftersom det då blir en bättre kvalitet på tolkningen.

Filip Kaczmarek, för PPE-gruppen. – (PL) Herr talman! Vissa tycker inte att vi borde engagera oss i den här frågan eftersom de anser att försvaret av homosexuellas rättigheter är en obefogad förlängning av de mänskliga rättigheterna. Det är ett missförstånd.

I den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna stadgas att mänskliga rättigheter omfattar alla människor och att ingen ska undantas. Ett förbud mot diskriminering på grund av sexuell läggning är inget nytt. Problemet är att alla inte vill erkänna den här typen av diskriminering som ett brott mot de mänskliga rättigheterna.

I Uganda och vissa andra afrikanska länder finns det en del som säger att vårt intresse i den här frågan är ett uttryck för nykolonialism eller att vi lägger oss i saker som inte angår oss. Det är också ett missförstånd. För det handlar om allmänna, universella rättigheter. Det här är inte bara ett infall. Vi respekterar Ugandas och andra staters självständighet, men vi kan inte hålla tyst när man försöker att utvidga diskriminering i stället för att begränsa den.

Kader Arif, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Det gläder mig att vi i dag har fått en möjlighet att diskutera det antihomosexuella lagförslag som lades fram i Ugandas parlament den 25 september.

I en tid då vi ser ett ökande antal brott mot de mänskliga rättigheterna tycker jag att det i ljuset av denna antifrihetslag är viktigt att Europaparlamentet ser bortom den gruppindelning som separerar dess politiska familjer och att man kan fördöma detta lagförslag så kraftfullt som möjligt samt uppmana Ugandas parlament att förkasta lagförslaget och se över sin nationella lagstiftning för att avkriminalisera homosexualitet.

Som Michael Cashman just påpekade har samtliga icke-statliga organisationer förklarat att de är emot detta lagförslag och att de dessutom ser det som ett allvarligt hinder i kampen mot aids. Kommissionen har genom kommissionsledamot Karel De Gucht och de allra flesta medlemsstaterna – som därigenom instämde i president Barack Obamas uttalande – redan fördömt detta initiativ.

Därför uppmanar jag kommissionen att ompröva vårt engagemang i Uganda om detta lagförslag antas. Ett land som i så fall skulle bryta mot såväl internationell rätt som de grundläggande principerna i Cotonouavtalet kan inte få fortsätta att dra nytta av EU:s stöd.

Till sist vill jag framhålla att alla måste ha rätt till sin sexuella läggning utan att vara rädda för att fängslas eller avrättas. Denna princip är inte öppen för debatt.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag hade velat inleda den här debatten med att tala om fallet med Aminatou Haidar. Men på grund av skäl som vi redan känner till kan jag inte det. Frågan om valbarhetsrätt i Uganda förtjänar också vår uppmärksamhet och det påminner oss återigen om att vi är tvungna att anta en ny text som fördömer homofobi.

Vi har tidigare antagit flera resolutioner om detta problem, inklusive minoritetsskydd och antidiskrimineringspolitik. I dag måste vi lägga till den nya texten till dem som redan har antagits. Detta enda försök av en ugandisk parlamentsledamot att lägga fram lagförslaget mot homosexuella förtjänar en politisk reaktion.

Den föreslagna lagen innehåller bestämmelser som straffar dem som påstås vara homosexuella eller bisexuella med livstids fängelse och till och med dödsstraff. Förslaget innehåller också en bestämmelse som kan leda till fängelsestraff i upp till tre år för alla, även heterosexuella personer, som inom 24 timmar inte anmäler alla som de känner som är homosexuella, bisexuella eller transpersoner, eller dem som stöder de mänskliga rättigheterna för dessa personer. Det innebär att vem som helst av oss också skulle kunna ställas inför rätta på denna grund.

Vi måste påminna EU och de internationella organisationerna om att sexuell läggning faller inom området för individens rätt till privatliv som garanteras genom internationell människorättslagstiftning. I denna lagstiftning ska jämlikhet och rätt till likabehandling stödjas och yttrandefrihet ska garanteras. Vi ber internationella biståndsgivare, både statliga och icke-statliga, att upphöra med sin verksamhet på vissa områden om lagförslaget går igenom.

Jag förkastar starkt alla försök att införa dödsstraff. Om de ugandiska myndigheterna inte uppfyller dessa krav bör vi uppmana rådet och kommissionen att ompröva sitt engagemang med Uganda, om lagförslaget antas och brott mot internationell människorättslagstiftning begås. Av den anledningen vill jag påminna Ugandas regering om dess förpliktelser enligt internationell lagstiftning och Cotonouavtalet, som kräver att de universella rättigheterna ska respekteras.

Ana Gomes (S&D). – (PT) EU måste ingripa i den här frågan med alla medel som finns tillgängliga, särskilt inom ramen för Cotonouavtalet. Vi måste kräva att detta drakoniska lagförslag genast återkallas, annars får det konsekvenser för vårt ekonomiska och politiska samarbete med Uganda.

När jag fick reda på innehållet i den föreslagna lagen och när jag fick höra rapporter om homosexuellas sorgliga öden i Uganda, Sudan, Iran och Nigeria, för att nämna några exempel, insåg jag hur fruktansvärt djupt inrotad homofobi fortfarande är i många kulturer. Detta strider dock uppenbart mot dessa länders förpliktelser när det gäller mänskliga rättigheter. Den roll som högerextrema, evangeliska kristna i Förenta staterna spelar i att mobilisera och finansiera flera liknande initiativ i Afrika är upprörande.

EU och EU-institutionerna måste göra allt de kan på området i dessa länder för att neutralisera och bekämpa det onda, obskurantistiska inflytande som dessa representanter för intolerans har och som utlöser en ny våg av hatbrott i Afrika.

Luis Yáñez-Barnuevo García (S&D). – (ES) Herr talman! När det gäller det ugandiska lagförslaget som har väckt så stor indignation ibland oss välkomnar jag verkligen att ledamöterna i de olika parlamentsgrupperna här i parlamentet som har talat i denna fråga har gjort det enhälligt. Jag anser att det tyder på att alla i kammaren är överens. Jag har bett att få ordet bara för att instämma i det de har sagt innan omröstningen äger rum.

Jag stöder Michael Cashman, författarna och grupptalesmännen. Jag anser att kampen mot intolerans, diskriminering och, i det här fallet, även homofobi och dödsstraff, kräver att vi är mycket bestämda och att vi uppmanar kommissionen och rådet att inta en fast hållning. Vi måste framhärda tills vi lyckas få detta upprörande lagförslag återkallat. Om lagförslaget går igenom skulle det innebära att Uganda återgår till koloniala förhållanden.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Även jag vill säga att jag är bestört över det sätt som lagen som vi diskuterar presenteras. Det säger sig självt att vi i EU inte kan acceptera att man straffar en person för hans eller hennes sexuella läggning eller för att en person inte har lämnat information om någons sexuella läggning.

Jag vill också framhålla att den här diskussionen sker inom ramen för diskussionen om Cotonouavtalets andra översyn. Uganda deltar i denna översyn och i detta avtal framgår det mycket tydligt att de mänskliga rättigheterna ska respekteras. I måndags röstade jag, som ledamot i utskottet för utveckling, också för Eva Jolys betänkande om Cotonouavtalet.

Jag anser att dagens debatt, trots att den kunde ha hållits redan förra månaden, innebär att vi inte kan göra annat än att förkasta det som sker i Uganda.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Herr talman! Jag vill bidra till debatten genom att påminna alla om att en översynskonferens om den internationella brottmålsdomstolens stadga ska hållas i Kampala i Uganda i maj. Det har nu gått tio år sedan denna viktiga brottmålsdomstol grundades och jag hoppas att Ugandas regering kommer att granska sin egen lagstiftning ur alla synvinklar för att se till att den överensstämmer med internationella avtal och att man följer lagen om icke-diskriminering.

Paweł Samecki, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Kommissionen är djupt oroad över det antihomosexuella lagförslag som nyligen lades fram i Ugandas parlament. Om lagförslaget antas väcker det allvarliga frågor om mänskliga rättigheter som är mycket viktiga för kommissionen.

Kommissionen anser att man genom att straffbelägga homosexualitet, vilket förutses i lagförslaget, skulle gå emot FN:s konventioner om mänskliga rättigheter. Uganda har ratificerat dessa konventioner. Därigenom är man rättsligt förpliktad att respektera dem, utan åtskillnad eller diskriminering. Inhemsk lagstiftning måste överensstämma med internationella människorättsliga förpliktelser. Lagförslaget skulle även strida

mot den EU-stödda FN-förklaringen om sexuell läggning och könsidentitet av den 18 december 2008 när det gäller avkriminalisering av homosexualitet.

Kommissionsledamot Karel De Gucht tog personligen upp dessa frågor i ett brev till president Yoweri Kaguta Museveni i november i år. Han betonade att respekten för de mänskliga rättigheterna är av yttersta vikt för Europeiska kommissionen och Europaparlamentet. Han sade dock att han litade på att presidenten, under hans inflytande, inte skulle tillåta en sådan bakåtsträvande lagstiftning.

EU-ordförandeskapet och delegationscheferna i Uganda tog också upp frågan med Ugandas regering vid flera tillfällen, vid mötena med premiärministern och justitieministern, vid artikel 8-möten och med Ugandas människorättskommission. Vid sina senaste kontakter den 3 december träffade EU-ordförandeskapet och den lokala trojkan den tillförordnade utrikesministern. Då uttryckte de återigen sin allvarliga oro, bekräftade sitt stöd för de grundläggande rättigheterna och påminde om Ugandas internationella förpliktelser. Ministern nämnde traditionella värderingar och kulturella traditioner som det tar tid att ändra på och påstod att det fanns bevis för arrangerade kampanjer där man utnyttjar fattiga människor och rekryterar dem till att bli homosexuella. Men han noterade EU:s ståndpunkter och åtog sig att personligen redogöra för dem inför kabinettet och parlamentet för att man där ska kunna fatta ett välgrundat beslut.

Kommissionen hoppas att dessa åtgärder tillsammans med andra, i andan av det pågående partnerskapet mellan EU och Uganda, kommer att leda till att man ser över den föreslagna lagstiftningen och gör den förenlig med internationella lagar om icke-diskriminering på grund av sexuell läggning.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstning kommer att äga rum i slutet av debatten.

12.2. Azerbajdzjan: Yttrandefrihet

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om sju resolutionsförslag om yttrandefrihet i Azerbajdzjan.

Fiorello Provera, författare. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! EU har påbörjat ett intressant projekt om östligt partnerskap, som har bemötts med stöd och ett uppmuntrande samarbete från sex länder: Armenien, Vitryssland, Georgien, Moldavien, Ukraina och Azerbajdzjan.

Åtgärden bidrar till att förbättra förbindelserna mellan EU och dessa länder och kan leda till en demokratisk och ekonomisk utveckling i området, som dock kan komma att se olika ut beroende på ländernas skiftande historia. Mot bakgrund av denna rationella politiska strategi anser jag att det är olämpligt att just nu debattera domarna för två unga bloggare eftersom den rättsliga processen ännu inte är avslutad, samtidigt som vi blundar för verkligt tragiska händelser som massakern på 57 människor på Filippinerna nyligen, vilka hade samlats för att stödja en kandidat till presidentposten.

Det är bara vår parlamentsgrupp som inte stöder resolutionsförslaget om Azerbajdzjan. Förslaget är skarpt och ligger inte i linje med de partnerskapsinitiativ som vi har vidtagit. Jag är övertygad om att de starka åsikterna i den resolution som vi ska rösta om i dag kan göra att regeringen i Azerbajdzjan stramar åt förbindelserna med EU, och att detta även får kontraproduktiva effekter för de två unga människornas situation genom att riskera att de inte blir benådade.

Jag vill påminna er om beslutet vi tog i går då vi avslög resolutionen om fallet Aminatou Haidar. Vi fattade det beslutet för att inte skada de pågående diplomatiska förhandlingarna. Jag tycker det är motstridigt att under samma sammanträde rösta om två resolutioner, en om Vitryssland och en om Azerbajdzjan, som trots att båda länderna ingår i det östliga partnerskapet är mycket olika i tonen.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, författare. – (PL) Den 11 november i år, samtidigt som Europa firade årsdagen av slutet på första världskriget, dömdes några journalister i Azerbajdzjan till ett flera år långt fängelsestraff för att de hade tagit sig friheten att skriva om landets omfattande korruption och arbetslöshet. Journalisterna anklagades officiellt för att sprida huliganism och terrorism.

I en rankning gjord av organisationen Freedom House har Azerbajdzjan fått bedömningen "Not Free". "Reportrar utan gränser" har placerat Azerbajdzjan på plats 146 av 175 länder i en undersökning om yttrandefrihet. Economist Intelligence Unit kommer också med oroande signaler. De har analyserat och utvärderat Azerbajdzjan i fråga om politiska rättigheter. Att myndigheterna i Azerbajdzjan förra året därför vägrade bevilja utländska medier tillträde, t.ex. BBC och Radio Free Europe, borde inte överraska någon.

Jag anser att det är dags för EU att se över sin strategi gentemot Azerbajdzjan och dra nytta av Bakus deltagande i den europeiska grannskaps- och partnerskapspolitiken, för att där kunna utöva större påtryckningar på myndigheterna. Jag instämmer därför i min gruppas vädjan om ovillkorligt frisläppande av de fängslade journalisterna och en adekvat granskning av Azerbajdzjans lagstiftning.

Marietje Schaake, författare. – (EN) Herr talman! Azerbajdzjan har undertecknat ett flertal partnerskapsavtal med EU. Landet är aktivt i den europeiska grannskapspolitiken och i det östliga partnerskapet. Detta handlar inte bara om handel. Azerbajdzjan har också åtagit sig att respektera demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen. För närvarande är emellertid dessa allvarligt hotade under den nuvarande regimen.

I dag uppmärksammar vi fallet Emin Milli och Adnan Hajizade. Det handlar inte bara om två så kallade bloggare utan det går mycket djupare än så – det handlar om de fria mediernas, yttrandefrihetens och civilsamhällets sammanbrott. Visserligen har de använt nya medier som t.ex. Facebook och Twitter för sitt arbete i en ungdomsorganisation, men faktum är att vi inte ens vet varför de har gripits. Bevis som skulle kunna användas till deras försvar har inte tillåtits i rättegången, som inte lever upp till internationella normer och som till och med verkar uppgjord.

Azerbajdzjans regering har undertecknat överenskommelser och avtal med EU som handlar om demokrati, mänskliga rättigheter och rättstaten. Om vi inte kan lita på att de står fast vid sina åtaganden kan de inte över huvud taget ses som en trovärdig partner till EU. Detta gäller även handelsförbindelserna.

I resolutionen uppmanas Azerbajdzjans regering att efterleva sina egna löften och börja bygga upp en legitimitet i världssamfundet genom att respektera sina egna medborgare, ge dem demokratiska och mänskliga rättigheter och se till att respekten för rättsstatsprincipen upprätthålls.

I går delade vi ut Sacharovpriset här i parlamentet. Pristagaren Sergej Kovalev höll då ett mycket imponerande tal. Han sade att rädsla endast kan bemötas med tankefrihet och att tankefrihet endast kan uttryckas när yttrandefrihet verkligen kan garanteras och när vi lyssnar till dem som tar upp frågor som motstånd mot den egna regeringen, något vi som européer måste garantera i partnerskapet med Azerbajdzjan, på alla områden.

Ulrike Lunacek, författare. – (DE) Herr talman! Föregående talare har redan tagit upp vissa punkter i resolutionen. Resolutionen föranleddes bl.a. av en händelse i juli 2009 när två unga bloggare, Emin Milli och Adnan Hajizade, gick till polisen för att rapportera att de hade blivit attackerade på en restaurang, varvid de själva greps.

De åtalades och enligt alla internationella observatörer, däribland Amnesty International, var domstolsförhandlingarna långt ifrån rättvisa. Den video som bevisligen hade spelats in på restaurangen spelades t.ex. inte upp. Den visade tydligt vem som hade blivit attackerad och att förövarna inte var de två bloggarna utan andra personer.

Det står därför helt klart att domslutet inte lever upp till de kriterier som krävs av ett land som följer rättsstatsprincipen. Jag hoppas verkligen att alla bevis kommer att presenteras i en andra rättegång när den äger rum.

Jag är glad att vi har lyckats lägga fram en resolution som stöds av nästan alla grupper. Jag beklagar att Fiorello Proveras grupp inte håller med, utan i stället betonar att vi ska vänta på att fallet löser sig av sig självt och att vi ska använda diplomatiska kanaler.

Herr Provera! Jag menar att det är nödvändigt att parlamentet, som är i partnerskap med Azerbajdzjan, uttrycker sig tydligt. Mänskliga rättigheter är en grundläggande fråga. Marietje Schaake nämnde Sacharovpriset som vi delade ut i går. Vi måste säga vår mening för att stödja och försvara tankefrihet i hela världen.

President Ilham Aliyev har ofta sagt att journalisternas rättigheter är viktiga och att de måste försvaras av staten. Det ingår i våra uppgifter att påminna alla om detta. Jag hoppas verkligen att det i framtiden kommer en resolution om partnerskap mellan Azerbajdzjans parlament och Europaparlamentet eftersom detta tyvärr misslyckades för två veckor sedan.

Joe Higgins, författare. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar att de fruktansvärda och ständigt pågående kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Azerbajdzjan uppmärksammas. Där finns ingen mediefrihet, dussintals journalister har fängslats, en del har blivit slagna och några har till och med dödats under senare år. Vi måste fråga oss varför president Ilham Aliyevs regim utövar detta fasansfulla förtryck. Anledningen är förstås att man vill försöka dölja den gigantiska korruption som existerar i landet. Den styrande eliten

berikar sig själva oerhört, särskilt inom olje- och gasindustrin, medan 90 procent av befolkningen lever i akut fattigdom och inte har fått någon del av landets naturresurser.

Regeringar i väst och multinationella företag agerar, som vanligt, med stort hyckleri. De samarbetar med regimen i vanlig ordning för att underlätta affärerna. Företagen gör enorma vinster genom att exploatera naturresurser som rätteligen tillhör Azerbajdzjans folk. Man borde fråga de västerländska regeringarna varför de inte kräver att oljetillgångarna används för att förändra livet för människorna i stället för att stötta regimen.

Parlamentets ledamöter fördömer, och det med rätta, kraftfullt kränkningarna av åsikts- och demonstrationsfriheten i Azerbajdzjan. Jag kan inte låta bli att ta tillfället i akt att även fördöma det skamlösa undertryckandet av de protester som nyligen skedde i Köpenhamn, då den danska polisen grep omkring 1 000 fredliga demonstranter, försåg dem med handfängsel och lät dem ligga i kylan i timmar.

När jag protesterade och krävde att de skulle släppa några av mina kollegor från CWI sade polisen att de hölls i förebyggande förvar. Det som gäller i Azerbajdzjan borde i högsta grad också gälla för ett medlemsland i EU.

Ryszard Antoni Legutko, *författare*. – (PL) Herr talman! I Azerbajdzjan har två personer satts i fängelse efter att ha kritiserat regeringen på ett ganska mildt och taktfullt sätt. De har fått stränga straff. Vad innebär detta?

För det första betyder detta att landet inte har några lämpliga rättsliga instanser och att det inte heller verkar som om några sådana instanser kommer att inrättas. För det andra innebär det att Azerbajdzjan har ett auktoritärt system som tar kontroll över alltför många områden av det politiska livet. Varje eftergift straffas. Vad kan vi göra i den här situationen?

Vi ska givetvis ingripa i varje enskilt fall av rättskränkning, precis som vi gör i denna debatt. Sådana ingripanden har ofta varit framgångsrika. Det är betydligt svårare att framtvinga en förändring på institutionell nivå. EU:s strävanden på detta område har hittills inte gett önskat resultat, delvis därför att vi fortfarande har överseende med vissa förtryckare medan vi är högröstade i vår kritik mot andra. Företrädarna för medborgarrättsorganisationen Memorial tog flera gånger upp detta här i kammaren.

Problemen beror också delvis på att det är en svår, mödosam och långdragen process att ta sig ur ett auktoritärt styre. Detta är en mycket pessimistisk slutsats men jag vill avsluta med följande tanke: trots alla problem får vi inte upphöra med våra strävanden och vi måste fortsätta att utöva påtryckningar.

Tunne Kelam, *författare*. – (EN) Herr talman! I början av detta år gjorde EU ett uttalande om frihet och medier i Azerbajdzjan. Vid det ordinarie mötet med Azerbajdzjans parlamentariker uttrycktes oro för mediefriheten och jag beklagar att det inte har skett någon återkoppling på detta efter mötet. Parlamentet måste därför ta ställning. Detta kommer för övrigt att bli den sista resolution som vi antar 2009.

Att mediefriheten har försämrats är det största bekymret för PPE-gruppen och det gläder mig att alla partigrupper tycker detsamma. De utbredda trakasserierna, förföljelserna och domarna mot oppositionella journalister är oroväckande. Vi uppmanar Azerbajdzjans myndigheter att frigge de fängslade journalisterna omedelbart. Detsamma gäller två unga bloggare.

Det andra problemet är det beslut som Azerbajdzjans myndigheter nyligen har fattat om att återkalla FM-radiolicenserna för flera internationella stationer, t.ex. Radio Free Europe, Voice of America, BBC World Service m.fl. Landets radiolyssnare går därmed miste om värdefulla och oberoende informationskällor. Jag ber därför mina kolleger att godkänna ett muntligt ändringsförslag till punkt 7 i resolutionen, nämligen att inte bara uttrycka vårt beklagande över situationen utan också uppmana Azerbajdzjans regering att ändra sitt beslut och förnya FM-licenserna för ovannämnda radiostationer.

Information präglad av mångfald, frihet och oberoende är nyckeln till ett stabilt civilsamhälle, som Sergei Kovalev talade om här i kammaren igår. Detta gäller helt och hållet även EU: s förbindelser med Azerbajdzjan.

Laima Liucija Andrikiienė, *för PPE-gruppen*. – (EN) Herr talman! Azerbajdzjan är en viktig partner till EU. Landet är en särskilt viktig partner när det gäller insatserna för att trygga den europeiska energisäkerheten.

Visserligen är olja och gas viktiga, men de är inte allt. Azerbajdzjan har åtagit sig att arbeta för ett demokratiskt och pluralistiskt samhälle, vilket ingår i partnerskaps- och samarbetsavtalet och den östliga partnerskapspolitiken, i vilka Azerbajdzjan har för avsikt att delta fullt ut. Vi bör uppmuntra de steg i rätt riktning som president Ilham Aliyev har tagit, t.ex. då han i slutet av 2007 frigav 119 fångar, däribland fem journalister.

För mediefriheten blir situationen dock allt sämre. Det finns ett antal fall som kan stödja vårt påstående, t.ex. bloggarnas situation, licenserna för BBC och Radio Free Europe etc. Vi får inte dra oss för att påminna Azerbajdzjan om att människor måste ha rätt att yttra sig fritt även om det innebär att de har kritiska synpunkter på sin regering. Detta är grundprincipen i ett demokratiskt samhälle och ett demokratiskt Azerbajdzjan måste vara ett lika viktigt mål som ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Vilija Blinkevičiūtė, för S&D-gruppen. – (LT) Yttrandefrihet är en grundläggande mänsklig rättighet och en demokratisk hörnsten. Azerbajdzjan har ratificerat Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och har förbundit sig att iakttä bestämmelserna i artikel 10 i denna konvention, vilken handlar om yttrandefrihet och information. I denna artikel fastställs varje människas rätt att fritt uttrycka sin åsikt och att ta emot och sprida uppgifter utan inblandning från offentliga myndigheter. Azerbajdzjan har också åtagit sig att inte åsidosätta de mänskliga rättigheterna, att inte inkräkta på de individuella friheterna och att skydda de demokratiska principerna i landet genom att delta i genomförandet av den europeiska grannskapspolitiken och det östliga partnerskapsinitiativet. Yttrandefrihet och föreningsfrihet har på senare tid blivit alltmer hotade i Azerbajdzjan och mediernas aktiviteter begränsas. Det finns ett växande våld mot journalister och samhällsaktivister. Jag vill uppmana Azerbajdzjan att beakta Europaparlamentets förslag och uppmaningar om att förbättra skyddet av de mänskliga rättigheterna och se till att mediefriheten respekteras.

Ryszard Czarnecki, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Azerbajdzjan dyker återigen upp på Europaparlamentets föredragningslista. Vi talade om Azerbajdzjan förra mandatperioden då vi antog tre resolutioner, bl.a. en om mediefriheten i landet. Vi diskuterade också Södra Kaukasus och även då ingick Azerbajdzjan.

Vi intresserar oss för Azerbajdzjan och har en välvillig inställning till landet. De håller på att hitta sin väg lite i taget och rör sig helt klart mer och mer mot västvärlden än mot öst. Det borde vi uppskatta. Jag anser att vi ser på Azerbajdzjan och landets myndigheter med stor välvilja, men det får inte hindra oss att tala öppet om saker som vi inte tycker om. Händelsen med de två bloggarna som blir inlåsta därför att de säger vad de tycker om myndigheterna är definitivt något som vi inte kan tillåta.

Vi måste stödja Azerbajdzjans myndigheter när de närmar sig Europa eftersom det pågår en ständig politisk diskussion i landet om huruvida man ska närma sig EU eller Ryssland. Genom att göra det stöder vi alla som vill närma sig västvärlden. När vi stöder dem måste vi emellertid tala om de värderingar som västvärlden bygger på – pressfrihet och yttrandefrihet är grundläggande värderingar, det måste vi göra helt klart.

Azerbajdzjan befinner sig i en svår situation i och med att Ryssland försöker återta sitt område med politiskt och ekonomiskt inflytande, men när vi hjälper Azerbajdzjan att närma sig EU måste vi också öppet tala om landets brister.

Jaroslav Paška, för EFD-gruppen. – (SK) Yttrandefrihet är ett mycket viktigt kännetecken för ett demokratiskt samhälle. Därför är det rätt att EU mycket noggrant övervakar varje handling som syftar till att skrämma dem som öppet kritiserar misstag gjorda av regeringstjänstemän.

I detta perspektiv förstår jag Europaparlamentets protest mot Azerbajdzjans regering, där man uttrycker sin oro över resultatet av en polisundersökning som handlar om unga människor som gör satiriska anspelningar på uppenbara brister i landets politik. Jag håller med om att vi inte kan bortse från uppenbart negativa signaler från Azerbajdzjan och jag tror på kritiken av de politiska förhållandena i landet. Samtidigt tycker jag inte att det har varit någon skarpare kritik från Europaparlamentet när det gäller de aktuella händelserna på Filippinerna, där 57 personer som tagits som politisk gisslan har mördats. Jag anser att vi ska agera i alla frågor som försvagar den demokratiska världen.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Efter det första EU-valet 1979 hade jag nöjet att tillsammans med Otto von Habsburg, som nu är allvarligt sjuk, arbeta med att fastställa Europaparlamentets principer för de mänskliga rättigheterna, och även dessa aktuella och viktiga debatter på torsdageftermiddagarna. Jag valdes in i Europaparlamentet 1994 och hade då nöjet att arbeta med bl.a. Martin Schulz för att ytterligare utveckla principerna för de mänskliga rättigheterna som vi, med rätta, är stolta över. Därför blev jag chockad när Fiorello Provera hänvisade till Martin Schulz, som inte förtjänar detta, och sade att fallet inte borde tas upp. Han återupprepade i princip det som Azerbajdzjans regim hotat medborgarrättsaktivisterna i landet med, nämligen att de helt enkelt är tvungna att acceptera faktum.

Sacharovpriset har redan nämnts här i dag. När vi stödde Andrej Sacharov, Vytautas Landsbergis och andra medborgarrättskämpar fick vi höra att vi inte skulle lägga oss i, att vi gjorde mer skada än nytta och att det var bättre att använda de diplomatiska kanalerna. Nu vet vi att det var avgörande för dessa personer att parlamentet tydligt tog ställning för dem. Låt oss därför fortsätta med vår tradition att vara oberoende på torsdagseftermiddagarna. Jag vill be ordförandena för grupperna att ge oss en viss rörelsefrihet.

Det här handlar inte om partipolitik. Vid det förra sammanträdet sade en ledamot att eftersom vi snart skulle ha möten med Kina kunde vi inte diskutera Kina. I dag var det ett annat ämne, Västsahara. Detta kanske går att motivera i enskilda fall, men jag är allvarligt oroad över vårt arbete med de mänskliga rättigheterna. Fallet Azerbajdzjan visar hur viktigt det är att ha en viss urskillningsförmåga här. Landet var en sovjetisk satellitstat. Monokulturer utvecklades och landet förstördes och underkastades en brutal regim. Nu börjar det långsamt bli mer demokratiskt. Som medlem av Europarådet har landet åtagit sig att följa de mänskliga rättigheter och vi måste hjälpa dem på vägen.

(Applåder)

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Även jag instämmer i Bernd Posselts tidigare uttalande. Samtidigt vill jag uppmana Azerbajdzjans regering att respektera yttrandefriheten för alla medborgare och att omedelbart lägga ned anklagelserna mot de två unga män som anklagas på basis av fabricerade bevis, vilket Ulrike Lunacek tidigare nämnde. Jag anser att denna åtgärd brådskar eftersom situationen när det gäller pressfrihet i landet har försämrats avsevärt, vilket också framgår av den senaste rapporten från Europarådet och OSSE (Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa).

Jag anser också att Azerbajdzjans regering måste agera snabbt eftersom de måste respektera de åtaganden som gjorts, både avseende den europeiska grannskapspolitiken och det östliga partnerskapet.

Jag avslutar med att säga att även jag blev chockad av händelseutvecklingen i dag när det gäller Aminatou Haidar, särskilt som det lidande som hon genomgår kunde ha undvikits genom ett gott samarbete mellan de marockanska och spanska myndigheterna.

Jag menar att vår resolution inte skulle ha skadat utan snarare gjort en hel del nytta.

Tadeusz Zwiefka, (PPE). – (PL) Herr talman! Jag vill citera artikel 47 i Azerbajdzjans författning: "Alla har rätt till tanke- och yttrandefrihet." Detta är tyvärr bara tomma ord eftersom författningen inte respekteras.

I mer än fem år har jag varit ledamot i parlamentariska samarbetskommittén EU–Södra Kaukasus. Jag besökte Azerbajdzjan vid varje gemensam parlamentarisk församling. Det finns en punkt i dokumentet som handlar om kränkningar av yttrandefriheten och om att journalister och publicister hamnar i fängelse, ofta genom påhittade anklagelser. De får inte medicinsk hjälp när de blir sjuka och det finns ett fall där en journalist dog eftersom han inte fick vård.

Jag hade möjlighet att besöka azeriska fängelser. Standarden skiljer sig mycket från vad vi är vana vid i Europa. Därför är det bra att vi håller fast vid att Azerbajdzjan måste respektera de principer i författningen som de har införlivat.

Paweł Samecki, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Azerbajdzjan är viktigt för EU som energiproducent och transitland och är också en regional stabiliserande faktor i Södra Kaukasus. Azerbajdzjan är ett av sex länder i det östliga partnerskapet och vi lägger stor vikt vid att de gemensamma värderingar som dessa förbindelser bygger på efterlevs.

Partnerskaps- och samarbetsavtalet har funnits i tio år. Azerbajdzjan har visat intresse för att skapa ett ännu närmare samarbete med EU genom att sluta ett associeringsavtal som ersätter detta.

Enligt beslut av EU: s utrikesministrar i september håller man just nu på att diskutera förhandlingsdirektiven för att kunna sluta ett sådant avtal med länderna i Södra Kaukasus, däribland Azerbajdzjan.

I linje med rådets beslut krävs det att samtliga länder i Södra Kaukasus gör tillräckliga framsteg för att uppfylla de nödvändiga politiska villkoren, nämligen rättstatsprincipen, respekt för de mänskliga rättigheterna, marknadsekonomicprincipen, hållbar utveckling och god samhällsstyrning. Innan detta är uppnått kan inga förhandlingar inledas.

Vi gör varje år en grundlig och välavvägd bedömning och fastställer varje lands framsteg när det gäller att genomföra sin handlingsplan enligt den europeiska grannskapspolitiken. Vi har precis inlett det förberedande arbetet inför 2009 års rapport.

Jag ska inte föregripa vår rapport, men vill ändå gärna ta upp några punkter, särskilt de grundläggande friheterna och de mänskliga rättigheterna. I rapporten för 2008 konstaterade vi att Azerbajdzjan hade gjort stora framsteg när det gäller ekonomisk utveckling, men fortsätter att visa dåliga resultat i respekten för mänskliga rättigheter, grundläggande friheter, demokrati och rättsstatsprincipen.

Tyvärr har den negativa utvecklingen fortsatt bland annat genom förändringar av författningen, avskaffade begränsningar av statsöverhuvudets mandat, såväl som gripandet av och domen mot de två bloggarna.

Den negativa utvecklingen innebär också att människorättskämpar, oppositionella aktivister och journalister fortfarande förföljs. Dessutom försämras mediefriheten alltmer.

EU har tagit upp dessa frågor på alla nivåer i sina kontakter med myndigheterna och kommer att fortsätta att göra det. Samtidigt tar kommissionen fram en lång rad verktyg för att hjälpa Azerbajdzjan att klara av de utmaningar som ett nytt avtal innebär.

Vi använder oss av hjälp som erbjuds via det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet (ENPI). Vi erbjuder målinriktat stöd inom det heltäckande programmet för institutionell uppbyggnad. Detta kommer att innehålla viktiga delar som handlar om rättsstatsprincipen och domstolsväsendets oberoende.

Azerbajdzjan kommer också att dra nytta av hjälp från Europeiska initiativet för demokrati och mänskliga rättigheter.

Slutligen föreslår vi att det inrättas ett underutskott i enlighet med det befintliga partnerskaps- och samarbetsavtalet. Detta utskott ska hantera frågor som rör rättvisa, frihet och säkerhet samt mänskliga rättigheter och demokrati. Det kommer att bli ytterligare ett viktigt forum genom vilket vi kan förmedla våra budskap.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum efter debatten.

13. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

13.1. Uganda: Förslag till lagstiftning mot homosexualitet (omröstning)

13.2. Azerbajdzjan: Yttrandefrihet (omröstning)

– Före omröstningen om punkt 7:

Laima Liucija Andrikiienė, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag företräder PPE-gruppen och jag vill föreslå följande muntliga ändringsförslag av punkt 7. Orden "beklagar djupt de azerbajdzjanska myndigheternas beslut att" bör ersättas av orden "uppmärksammar de azerbajdzjanska myndigheterna". Texten ska lyda som följer: "uppmärksammar de azerbajdzjanska myndigheterna att förnya FM-radiolicenserna för ett antal internationella radiostationer ..." och så vidare.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

14. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

15. Begäran om upphävande av parlamentarisk immunitet: se protokollet

16. Valprovning: se protokollet

17. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

18. Genomförandeåtgärder (artikel 88 i arbetsordningen): se protokollet

19. Beslut om vissa dokument: se protokollet

20. Skriftliga förklaringar för införande i registret (artikel 123 i arbetsordningen): se protokollet

21. Översändande av texter som antagits under sammanträdesperioden: se protokollet

22. Datum för nästa sammanträdesperiod: se protokollet

23. Avbrytande av sessionen

Talmannen. – Mina damer och herrar, vi har kommit till slutet av vårt sista sammanträde för i år. Det gläder mig att de nya ledamöterna har funnit sig så väl till rätta under de sista månaderna. Jag önskar alla en god jul och en lyckad start på 2010 och jag hoppas att alla vid slutet av 2010 kommer att kunna säga att det har varit ett bra år.

Jag förklarar Europaparlamentets session avbruten.

(Sammanträdet avslutades kl. 16.20.)

BILAGA (Skriftliga svar)

FRÅGOR TILL KOMMISSIONEN

Fråga nr 20 från Nikolaos Chountis (H-0432/09)

Angående: Översyn av den nationella strategiska referensramen i kristider

Den globala krisen har skapat nya behov och prioriteringar både i finanspolitiken och i utformningen av medlemsstaternas tillväxtpolitik.

Därför behöver vissa medlemsstater omforma sina program och åtgärder liksom finansieringsplanen i sina nationella strategiska referensramar.

Jag vill fråga kommissionen följande:

Vilka förslag tittar kommissionen på för att de medlemsstater som så önskar lättare ska kunna uppdatera program som samfinansieras tillsammans med EU? Överväger kommissionen att ändra i finansieringsramen för de nationella strategiska referensramarna för att underlätta för medlemsstaterna, som i flertalet fall har väldiga finansproblem på grund av krisen?

Svar

För att möta den ekonomiska krisen antog kommissionen i november 2008 en global strategi⁽²⁾ där man upprepar betydelsen av att fokusera återhämtningsåtgärderna på vissa förutbestämda prioriteringar för att stimulera tillväxt och sysselsättningsrelaterade mål. Dessa mål, att investera i människor, företag, forskning och infrastruktur, är till stor del gemensamma för prioriteringarna inom sammanhållningspolitiken och de utvecklingsprogram för enskilda medlemsstater som följer av dessa prioriteringar.

Med det övergripande målet att påskynda genomförandet av dessa program, öka finansieringen till mottagarna och förenkla tillämpningen av reglerna har därför sammanhållningspolitikens svar på de nya behov och prioriteringar som har uppstått på grund av krisen baserats på två pelare.

För det första infördes ändringar i ramlagstiftningen om strukturfonderna för att påskynda investeringar och förenkla genomförandet. Tack vare dessa förändringar kunde extra förskott på över 6 miljarder euro betalas ut till medlemsstaterna under 2009, och därmed hanterades deras budgetbegränsningar till följd av krisen. De har också i hög grad förenklat gällande regler, underlättat tillgången till strukturfonderna och möjliggjort nya riktade satsningar. Kommissionens kompletterande förslag för att ytterligare anpassa reglerna till krisens effekter och medlemsstaternas ekonomiska behov genomgår för närvarande den rättsliga processen med sikte på ett antagande i början av 2010.

För det andra har icke-rättsliga förslag och rekommendationer till medlemsstaterna om att påskynda genomförandet utarbetats av kommissionen. De inbyggda funktionerna i ramlagstiftningen om strukturfonderna möjliggör anpassningar av (operativa) utvecklingsprogram eller formella ändringar av dessa för att återspegla och reagera på de förändrade villkoren.

I detta sammanhang uppmanade kommissionen medlemsstaterna att utforska möjligheterna till eventuella förändringar av prioriteringar och mål för att fokusera utgifterna till de tillväxtområden som identifierats i den europeiska återhämtningsstrategin. De befintliga programmens strategiska inriktning och breda tillämpningsområde ger redan stor flexibilitet för anpassning av befintliga operativa program (OP) för att lösa specifika behov. Medlemsstaternas operativa program inom ramen för strukturfonderna fokuserar redan i stor utsträckning på de prioriterade områdena i unionens förnyade Lissabonstrategi för tillväxt och sysselsättning: människor, företag, forskning och innovation samt grönare ekonomi. I stället för att försvinna under finanskrisen har de mål som dessa prioriteringar är avsedda att uppfylla nu blivit ännu mer angelägna. Genom att upprätthålla ett strategiskt fokus på överenskomna prioriteringar kommer medlemsstaterna att få bättre förutsättningar för att stärka klara sig ur den nuvarande krisen.

Sammanhållningspolitiken kan ge ett viktigt stöd och stabil finansiering till offentliga institutioner och lokala och regionala strategier för återhämtningsplan. I princip kan programförvaltarna anpassa den relativa utgiftstakten och genomförandet för de olika prioriteringarna och kategorierna av stödmottagare, eller ersätta program

⁽²⁾ En ekonomisk återhämtningsplan för Europa, KOM(2008)800

med kompletterande åtgärder som är anpassade till omedelbara behov. Utrymmet för flexibilitet bör utnyttjas fullt ut i den rättsliga ramen för att se till att alla sammanhållningspolitiska resurser till fullo mobiliseras för att stödja återhämtningsinsatserna på medlemsstatsnivå och regional nivå.

Dessutom skulle det rådande ekonomiska läget kunna användas som ett argument för att ändra de operativa programmen. Kommissionen samarbetar med medlemsstaterna för att undersöka eventuella tidiga ändringar av de operativa programmen i syfte att hantera nya behov, förenkla genomförandet och påskynda fullbordandet av fastställda prioriteringar. Om så sker kräver den nuvarande lagstiftningen en formell programöversyn enligt artikel 33 i förordning (EG) nr 1083/2006. I enlighet med denna bestämmelse kräver därför alla ändringar av texten i det operativa programmet eller i kommissionens beslut om det operativa programmet ett formellt ändringsbeslut som träder i kraft vid dess antagande. Om ändringen gäller nya utgifter är den dock tillämplig med retroaktiv verkan från och med den dag då en begäran om revidering av det operativa programmet läggs fram för kommissionen.

I enlighet med den nuvarande artikel 48 i förordning (EG) nr 1083/2006 ska en ändring av ett operativt program dessutom föregås av en utvärdering som visar på behovet av att revidera det operativa programmet. Denna del omfattas dock av kommissionens förslag till ändring av förordning (EG) nr 1083/2006. I den föreslagna ändringen av artikel 48 klargörs att det i stället för en utvärdering kan räcka med andra informationskällor för att motivera en översyn av ett operativt program. För översynen införs genom förordningen en tre månaders tidsfrist för kommissionen att fatta beslut.

Eftersom översynen av operativa program inte kommer att kräva någon översyn av kommissionens beslut om nationella strategiska referensramar enligt bestämmelserna i artikel 33.3 i förordning (EG) nr 1083/2006, finns det slutligen ingen anledning att ändra dessa strategier.

Alla större förändringar i den strategi som medlemsstaterna följer ska dock tas med i deras strategiska rapportering enligt bestämmelserna i artikel 29 i förordning (EG) nr 1083/2006.

*
* *

Fråga nr 21 från Georgios Papanikolaou (H-0429/09)

Angående: Lissabonfördraget och EU:s kommunikationspolitik

Lissabonfördraget innebär drastiska förändringar, inte bara i EU:s struktur och funktionssätt utan även i människors liv. Korrekt information till medborgarna är tveklöst en grannliga uppgift. Värdet av detta blir extra tydligt när man betänker den oro som uttrycks över att medborgarinformationen i EU-frågor släpar efter. Denna brist på effektiv information innebär att EU-medborgarna tycks okunniga om bestämmelserna i det nya fördraget och att de inte fullt ut inser vilka följder fördraget får för deras vardagsliv.

Anser den ärade kommissionsledamoten att vi ur kommunikationssynpunkt har lyckats göra EU-medborgarna tillräckligt delaktiga i den strukturförändring av EU som är på gång? Är den information som har gått ut till EU-medborgarna tillräcklig, och vad finns det för kvantitativa uppgifter som talar för detta? Behövs det i annat fall ytterligare åtgärder, och vilken typ av åtgärder bör detta vara?

Svar

Kommissionen håller med parlamentsledamoten om de stora effekterna av Lissabonfördraget. För att ge saklig och tydlig information om det nya fördraget har kommissionen lagt ut frågor och svar samt den konsoliderade texten till det nya fördraget på webbplatsen Europa.⁽³⁾ Dessutom har kommissionen utarbetat en "medborgarsammanfattning" av det nya fördraget, som heter "Din guide till Lissabonfördraget", där förändringarna i det nya fördraget förklaras på ett enkelt och sakligt sätt. Guiden finns tillgänglig på alla 23 officiella språk i EU och den har delats ut i alla medlemsstater. Dessutom svarar Europa Direkts kontaktcenter dagligen på medborgarnas frågor om Lissabonfördragets innebörd och hur medborgarna kan delta i processen. Till exempel har 2 814 medborgarfrågor som rör Lissabonfördraget besvarats sedan det undertecknades i december 2007.

Nu när Lissabonfördraget har trätt i kraft fokuserar vi på att få Lissabonfördraget att arbeta för medborgarna. Och det är precis en av de interinstitutionella kommunikationsprioriteringar för 2010 som har diskuterats i bred enighet av den interinstitutionella gruppen för information (den 24 november 2009). Förutom

⁽³⁾ http://europa.eu/lisbon_treaty/index_sv.htm

ovannämnda kommunikationsmaterial förbereder kommissionen ett nytt paket med multimedieprodukter, bland annat en modulär audiovisuell dokumentär, didaktiskt material för lärare och studenter samt en verktygslåda för kommunikatörer och en åtföljande ny mediekampanj. EU:s grundläggande kommunikationsprodukter om unionens funktionssätt och politik kommer också att uppdateras för att återspegla de förändringar som Lissabonfördraget har inneburit.

Kommissionen fortsätter sitt arbete för att på ett effektivt sätt engagera medborgarna i genomförandet av fördraget. En konkret möjlighet är det offentliga samrådet om medborgarinitiativ, som kommer att göra det möjligt för en miljon medborgare att be kommissionen att lägga fram vissa politiska förslag. För närvarande har medborgarna möjlighet att uttala sig om hur medborgarinitiativen bör fungera i praktiken. Kommissionen kommer att beakta dessa förslag när den föreslår en förordning om medborgarinitiativ som ska antas av Europaparlamentet och rådet.

*
* *

Fråga nr 22 från Gay Mitchell (H-0437/09)

Angående: Information till medborgarna om stöd från Europeiska kommissionen

Människor i min valkrets frågar mig ofta om Europeiska kommissionen kan stödja dem eller ett projekt som de håller på med, antingen finansiellt eller logistiskt. Trots att det finns mycket bra information för medborgarna på kommissionens webbplats, är det svårt att få reda på exakt vad kommissionen kan eller inte kan göra när det gäller att stödja medborgarna på detta sätt.

Vad kan kommissionen göra för att förbättra informationen till människorna i Europa om detta område? Finns det möjligheter till en webbplats och personal som är specialinriktade på sådana förfrågningar och som skulle göra det så enkelt och okomplicerat som möjligt att ansöka om stöd från kommissionen?

Svar

EU ger stöd och bidrag till en rad olika projekt och program. Frågor och svar om hur man ansöker om bidrag samt information om EU:s finansieringsmöjligheter finns tillgängliga för allmänheten på webbplatsen Europa:

http://europa.eu/policies-activities/funding-grants/index_sv.htm

EU-medborgare kan ansöka om bidrag enligt det officiella förfarandet, och de kan söka hjälp om hur man gör detta på kommissionens representationskontor i respektive land. Informationen om de bidrag som för närvarande kan sökas publiceras också på webbplatsen för kommissionens representationskontor i medlemsstaterna:

http://ec.europa.eu/represent_sv.htm

*
* *

Fråga nr 23 från Hans-Peter Martin (H-0456/09)

Angående: Informationskampanjer och PR-arbete

Kommissionsledamot Margot Wallström kommer snart att lämna sitt uppdrag. Jag skulle därför vilja be henne att utifrån sin omfattande erfarenhet göra följande uppskattningar:

Vilka misstag skulle hon vilja varna sin efterföljare för?

Inom vilka områden anser hon att det föreligger störst behov av åtgärder under de närmaste åren?

Inom vilka områden skulle hon ha agerat annorlunda i dag, och var Lissabonkampanjen i Irland hennes största framgång?

Svar

Ledamoten ombeds att hitta svaren på sina frågor i den senaste publikationen "Att engagera människor i EU – Margot Wallströms fem år som vice ordförande i EU-kommissionen 2004–2009", där de viktigaste strategierna kan sammanfattas på följande sätt: att lyssna bättre på medborgarnas synpunkter och problem, att bättre förklara hur beslut och initiativ påverkar människorna i deras vardag samt att förankra politiken lokalt, genom att möta människor i deras lokala miljö.

http://ec.europa.eu/commission_barroso/wallstrom/pdf/engaging-citizens_sv.pdf

*
* *

Fråga nr 24 från Bernd Posselt (H-0426/09)

Angående: Energiberoende av Ryssland

Hur bedömer kommissionen resultatet av EU:s ansträngningar att minska sitt energiberoende av Ryssland, och hur ser de konkreta utsikterna ut för den närmaste tiden?

Svar

Den gaskris som uppstod när flödet från Ryssland via Ukraina avbröts i januari 2009 visade sårbarheten inom EU i allmänhet, och i vissa medlemsstater i synnerhet, när det gäller energitrygghet och externt energiberoende. Sedan dess har det gjorts framsteg när det gäller utveckling av energinfrastruktur och sammankopplingar av energinät samt krismekanismer. Kommissionen har uppmanat berörda parter att snarast genomföra de åtgärder som krävs för att gå vidare.

Den 16 november 2009 undertecknade EU och Ryssland ett memorandum om en mekanism för tidig varning inom energisektorn, som föreskriver en tidig utvärdering av potentiella risker och problem i samband med tillgång och efterfrågan på naturgas, olja och el, samt förebyggande och snabba insatser i händelse av en nödsituation eller ett hot om en nödsituation. I detta avseende bör man genom mekanismen för tidig varning försöka undvika en upprepning av den gaskris som inträffade i januari 2009 genom att arbeta förebyggande och för att lösa nödsituationer med ett eventuellt deltagande av tredje part. Dessutom anser kommissionen att det är mycket viktigt att ha en öppen och förutsägbar rättslig bilateral ram för förbindelserna mellan EU och Ryssland på energiområdet, och avser därför att lägga till konkreta bestämmelser om detta i det nya avtal som är under förhandling.

Kommissionen fortsätter att mycket noggrant övervaka utvecklingen av förbindelserna mellan Ryssland och Ukraina i fråga om gasbetalningar. När det gäller infrastrukturen konstaterar kommissionen att vissa framsteg har gjorts i genomförandet av den gemensamma förklaring som antogs vid den internationella investeringskonferensen om moderniseringen av Ukrainas gastransitsystem i mars 2009. Kommissionen har haft en rad möten med de ukrainska myndigheterna, och de internationella finansinstituten diskuterar för närvarande detaljerna i de prioriterade projekt som har fastställts i den övergripande planen för Ukrainas gastransitsystem. Samtidigt har kommissionen ett nära samarbete med de ukrainska myndigheterna för att se till att de nödvändiga reformer som framhålls i det gemensamma uttalandet från konferensen genomförs så att de internationella finansinstituten ska kunna tillhandahålla det ekonomiska stöd som krävs.

När det gäller infrastruktur har de senaste månadernas viktiga utveckling bland annat inneburit:

Undertecknandet av samförståndsavtalet om planen för sammanlänkning på den baltiska energimarknaden (BEMIP) i juni 2009 av kommissionen och de åtta baltiska medlemsstaterna, vilket är ett stort steg för att förbättra förbindelserna mellan Östersjöområdet och övriga EU.

Undertecknandet av det mellanstatliga Nabuccoavtalet i juli 2009, vilket är ett viktigt steg mot mer diversifierade gasleveranser från området kring Kaspiska havet via den södra korridoren.

Det pågående genomförandet av förordningen om inrättande av ett program för hjälp till ekonomisk återhämtning genom finansiellt stöd från gemenskapen till projekt på energiområdet, där EU anslår nästan 4 miljarder euro till särskilda projekt inom sektorerna för sammankoppling av gas- och elnät, vindkraft till havs samt avskiljning och lagring av koldioxid. Kommissionen hoppas kunna underteckna de första bidragsavtalen i slutet av 2010.

Arbetet med sammankopplingen av gas- och elnät i Medelhavsområdet har gått framåt, och målet är att konkreta initiativ ska tas under 2010.

I juli 2009 lade kommissionen fram ett förslag till förordning om en tryggad gasförsörjning, vilken syftar till att ge en effektiv ramlagstiftning för krisituationer. Detta förslag diskuterades vid det senaste mötet i rådet (energi), och kommissionen hoppas på att nå en politisk överenskommelse om förslaget under det kommande spanska ordförandeskapet i EU.

EU intensifierar förbindelserna med viktiga partner på energiområdet. Exempelvis har ett energiråd för EU och USA nyligen inrättats på ministernivå, och kommissionen hoppas på att underteckna samförståndsavtalet om energi med Irak före utgången av detta år, vilket bör omfatta viktig infrastruktur.

Naturligtvis kommer energitryggheten fortfarande att stå högt upp på dagordningen och utgöra en viktig utmaning för nästa kommission.

*
* *

Fråga nr 25 från Marian Harkin (H-0428/09)

Angående: EU:s mål för förnybar energi

EU:s lagstiftning om användningen av energi från förnybara energikällor är en viktig åtgärd som EU infört för att se till att medlemsstaterna verkar för att skapa en stabil politisk ram för användningen av förnybar energi. Av kommissionens senaste lägesrapporter framgår emellertid att en del medlemsstater kämpar för att uppnå det fastställda målet att 5,75 procent av energin i transportsektorn ska utgöras av förnybar energi senast 2010. Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att öka produktionen av hållbara biobränslen i EU? Vilka åtgärder kommer kommissionen särskilt att vidta för att se till att länder som Irland, som för närvarande släpar efter när det gäller att uppfylla målet på 5,75 procent, inför nya incitament för att främja produktionen av biodrivmedel, som skulle göra det ekonomiskt attraktivt för mindre företag och jordbrukssektorn att medverka?

Svar

Kommissionen kan bekräfta att det vägledande målet att 5,75 procent av energin i transportsektorn ska utgöras av förnybar energi, vilket ställdes upp genom direktiv 2003/30/EG om främjande av användningen av biodrivmedel eller andra förnybara drivmedel, troligen inte kommer att nås på EU-nivå. Detta trots det faktum att konsumtionen av biobränsle i EU ökar snabbt och uppgick till cirka 3,3 procent under 2008 jämfört med 0,5 procent under 2003. Den nuvarande rättsliga ramen ger dock inte Europeiska kommissionen några kraftfulla verktyg för att se till att medlemsstaterna når sina mål. Kommissionen har sedan 2005 inlett 62 överträdelseförfaranden mot medlemsstaterna för bristande efterlevnad av direktivet, men majoriteten av fallen handlar om underlåtenhet att uppfylla rapporteringskraven eller fastställa nationella mål i överensstämmelse med direktivets referensvärden.

Detta var ett av skälen till att kommissionen föreslog rådet och parlamentet att anta ett nytt direktiv om främjande av förnybara energikällor och därigenom fastställa rättsligt bindande mål för förnybar energi och förnybar energi i transportsektorn. Detta nya direktiv 2009/28/EG ger därmed en starkare rättslig ram för att främja användningen av förnybara energikällor för transporter genom att målets karaktär ändras från ett vägledande till ett bindande mål genom att direktivets tillämpningsområde vidgas från att endast gälla biobränslen till att omfatta all förnybar energi, inklusive el, och genom att målet höjs till 10 procent fram till 2020.

Dessutom fastställs hållbarhetskriterier för biobränslen i direktivet. Dessa måste uppfyllas för att biodrivmedel ska kunna tillgodoses för uppnåendet av det obligatoriska målet och bli föremål för stödsystemen. Hållbarhetskriterierna innebär t.ex. att en obligatorisk miniminivå för minskningarna av utsläppen av växthusgaser måste uppnås genom biobränslen, att mark med stor biologisk mångfald måste skyddas och att avskogning måste förebyggas.

Kommissionen är medveten om att många medlemsstater släpar efter med att uppfylla 5,75-procentmålet. Det är emellertid medlemsstaternas ansvar att införa de incitament som krävs för att uppmuntra produktionen eller användningen av förnybar energi. Det ligger i medlemsstaternas intresse att införa lämpliga stödåtgärder på nationell nivå för att bana väg för att nå målet att 10 procent av energin i transportsektorn ska utgöras av förnybar energi fram till 2020.

Det nya direktivet för förnybar energi måste införlivas av medlemsstaterna senast i december 2010. Men redan den 30 juni nästa år måste medlemsstaterna till kommissionen överlämna sina nationella handlingsplaner för energi från förnybara energikällor, där medlemsstaterna i detalj ska förklara hur de avser att uppfylla sina mål, inklusive målet att 10 procent av energin i transportsektorn ska utgöras av förnybar energi. Kommissionen kommer att utvärdera dessa planer och vidta lämpliga åtgärder genom att exempelvis inleda överträdelseförfaranden mot medlemsstater som underlåter att överlämna planer i enlighet med kraven i direktivet.

*
* *

Fråga nr 26 från Silvia-Adriana Tîcău (H-0441/09)**Angående: Genomförandet av de åtgärder som fastställs i energi/klimatpaketet**

Energi/klimatpaketet, som antogs i december 2008, tvingar medlemsstaterna att minska sina förorenande utsläpp med 20 procent fram till 2020. Om ett uppföljningsavtal till Kyotoavtalet ingås ska denna procentandel vara 30 procent. Fram till 2020 ska 20 procent av den energi som förbrukas komma från förnybara energikällor. Dessa mål kräver en minskning av de förorenande utsläppen inom industrisektorer med hög energiintensitet, men också inom sektorer såsom transport- och byggnadsindustrin. De mål som fastställs i energi/klimatpaketet innebär en modernisering av de europeiska företagen och en ökning av energieffektiviteten inom transport- och byggnadssektorerna, liksom en geologisk lagring av koldioxid.

Kan kommissionen ange hur genomförandet av de åtgärder som fastställs i energi/klimatpaketet fortskrider och om man har konstaterat förseningar i förhållande till den ursprungliga tidsplanen?

Svar

Direktivet om förnybar energi⁽⁴⁾ som utgör en del av energi/klimatpaketet ska vara införlivat senast den 5 december 2010. Enligt artikel 4 måste varje medlemsstat anta en nationell handlingsplan för energi från förnybara energikällor och anmäla denna till kommissionen senast den 30 juni 2010. Dessa nationella handlingsplaner för energi från förnybara energikällor måste utarbetas med hjälp av den mall som kommissionen antog den 30 juni 2009 såsom anges i artikel 4.1 och bilaga VI i direktivet. För att hjälpa medlemsstaterna att utarbeta sina nationella handlingsplaner för energi från förnybara energikällor krävs också enligt direktivet att varje medlemsstat offentliggör och överlämnar ett dokument till kommissionen om den avsedda användningen av direktivets samarbetsmekanismer senast den 31 december 2009. Ingen avvikelse från denna tidsplan planeras av kommissionen. Dessutom håller ett antal genomförandeåtgärder när det gäller systemet för hållbara biobränslen på att utarbetas.

Det omarbetade utsläppshandelsdirektivet⁽⁵⁾ innehåller bestämmelser om ett stort antal genomförandeåtgärder, varav många är föremål för det föreskrivande förfarandet med kontroll. Kommissionen började arbeta med genomförandet omedelbart efter antagandet av klimat- och energipaketet i december 2008. Den första åtgärden, nämligen beslutet om förteckningen över vilka sektorer och undersektorer som anses vara utsatta för en betydande risk för koldioxidläckage kommer att antas som planerat före slutet av december 2009. Det förberedande arbetet för kommissionens övriga delegerade beslut har inletts.

Beslutet om fördelning av insatserna⁽⁶⁾ innehåller bestämmelser om fyra genomförandeåtgärder, varav samtliga är föremål för det föreskrivande förfarandet med kontroll. Kommissionen började arbeta med genomförandet omedelbart efter antagandet av klimat- och energipaketet i december 2008, och det förberedande arbetet har inletts.

CCS-direktivet⁽⁷⁾ innehåller inte några genomförandeåtgärder, men här uppmanas kommissionen att utarbeta vägledning i tre frågor. Arbetet med vägledning har inletts.

(4) Direktiv 2009/28/EG om främjande av användningen av förnybar energi, EUT L 140/16, 5.6.2009.

(5) Direktiv 2009/29/EG om ändring av direktiv 2003/87/EG i avsikt att förbättra och utvidga gemenskapssystemet för handel med utsläppsrätter för växthusgaser, EUT L 140, 5.6.2009.

(6) Beslut nr 406/2009/EG om medlemsstaternas insatser för att minska sina växthusgasutsläpp i enlighet med gemenskapens åtaganden om minskning av växthusgasutsläppen till 2020, EUT L 140, 5.6.2009.

(7) Direktiv 2009/31/EG om geologisk lagring av koldioxid och ändring av rådets direktiv 85/337/EEG, Europaparlamentets och rådets direktiv 200/60/EC, 2001/80/EG, 2004/35/EG, 2006/12/EG, 2008/1/EG och förordning (EG) nr 1013/2006, EUT L 140, 5.6.2009.

När det gäller energi/klimatpaketets energieffektivitetsmål har byggnadsdirektivet⁽⁸⁾, direktivet om energitjänster⁽⁹⁾, kraftvärmedirektivet⁽¹⁰⁾ och (genomförandeåtgärderna för) ekodesigndirektivet⁽¹¹⁾ och direktivet om energimärkning⁽¹²⁾ antingen genomförts eller så håller de på att genomföras. Alla dessa direktiv ställer krav på medlemsstaterna att offentliggöra och meddela kommissionen om sin relevanta lagstiftning i enlighet med de fastställda datumen för införlivande. Ingen avvikelse från denna tidsplan planeras av kommissionen. Som en uppföljning av den integrerade energi- och klimatpolitikens 20-20-20-mål⁽¹³⁾ innehöll den andra strategiska energiöversynen⁽¹⁴⁾ en rad nya initiativ från kommissionen om energieffektivitet, t.ex. den föreslagna omarbetningen av direktiven om energimärkning och byggnaders energiprestanda samt ett förslag om märkning av däck. Förslaget till omarbetning av byggnadsdirektivet har tidigare lagts med ett år jämfört med kommissionens tillkännagivande i handlingsplanen för energieffektivitet för 2006⁽¹⁵⁾ för att garantera att energi/klimatpaketets mål nås så snabbt som möjligt. De senaste politiska överenskommelserna om de två omarbetade direktiven och antagandet av förordningen om märkning av däck är en verklig framgång och visar att det finns en stark politisk vilja för en ambitiös politik för energieffektivitet.

*
* *

Fråga nr 27 från Brian Crowley (H-0464/09)

Angående: Förnybar energi

Vilka initiativ för förnybar energi söker kommissionen följa för att möta Europas klimatmål så att det skapas fler jobb inom den effektivare och grönare ekonomin?

Svar

Direktivet om främjande av användningen av förnybar energi⁽¹⁶⁾, som utgör en del av energi/klimatpaketet som antogs tidigare under 2009, ska vara införlivat i medlemsstaterna senast den 5 december 2010. Efter att direktivet har antagits ligger nu tonvikten på ett fullständigt och korrekt genomförande av medlemsstaterna. Enligt artikel 4.1 i direktivet måste varje medlemsstat överlämna en nationell handlingsplan för energi från förnybara energikällor till kommissionen senast den 30 juni 2010. Den 30 juni 2009 antog kommissionen en bindande mall⁽¹⁷⁾ som medlemsstaterna måste följa när de utarbetar sin plan. När de nationella handlingsplanerna har lämnats in kommer kommissionen att utvärdera dem och kontrollera att de är förenliga med de nationella och europeiska mål som fastställs i direktivet.

För att stödja de energitekniska framsteg som är nödvändiga för att nå målen för 2020 och fokusera de samlade europeiska insatserna innehåller energi/klimatpaketet även krav på ett genomförande av den

(8) Direktiv 2002/91/EG om byggnaders energiprestanda, EUT L 1, 4.1.2003.

(9) Direktiv 2006/32/EG om effektiv slutanvändning av energi och om energitjänster, EUT L 114, 27.4.2006.

(10) Direktiv 2004/8/EG om främjande av kraftvärme på grundval av efterfrågan på nyttiggjord värme på den inre marknaden för energi, EUT L 52, 21.2.2004.

(11) Direktiv 2009/125/EG om inrättande av en ram för att fastställa krav på ekodesign för energirelaterade produkter, EUT L 285, 31.10.2009.

(12) Direktiv 92/75/EEG om märkning och standardiserad konsumentinformation som förbrukning av energi och andra resurser från hushållsapparater, EGT L 297, 13.10.1992, s. 16–19.

(13) Meddelande från kommissionen – En energipolitik för Europa (KOM(2007)1), offentliggjort den 10 januari 2007.

(14) Meddelande från kommissionen – Andra strategiska energiöversynen: en handlingsplan för energitrygghet och energisolidaritet (SEK(2008)2870, SEK(2008)2871, SEK(2008)2872 och KOM(2008)0781), offentliggjort den 13 november 2008.

(15) Meddelande från kommissionen – Handlingsplan för energieffektivitet: att förverkliga möjligheterna (SEK(2006)1173, SEK(2006)1174, SEK(2006)1175 och KOM(2006)0545), offentliggjort den 19 oktober 2006.

(16) Direktiv 2009/28/EG, EUT L 16, 5.6.2009.

(17) Kommissionens beslut av den 30 juni 2009 om fastställande av en mall för nationella handlingsplaner för energi från förnybara energikällor i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG [delgivet med nr K(2009)5174], EUT L 182, 15.7.2009.

strategiska planen för energiteknik (SET).⁽¹⁸⁾ Ett av de viktigaste framstegen inom ramen för denna åtgärd har varit förberedelserna tillsammans med industrin och medlemsstaterna av Europeiska näringslivsinitiativ för teknik med låga koldioxidutsläpp (t.ex. vindkraft, solkraft, bioenergi och smarta nät) med fastställda mål, åtgärder, nödvändiga resurser och en precis tidsram, fram till år 2020 i form av tekniskplaner. Under 2010 kommer man att lansera dessa initiativ och inleda det praktiska genomförandet. I sitt förslag om att investera i utvecklingen av teknik med låga koldioxidutsläpp⁽¹⁹⁾ uppskattar kommissionen att en ytterligare investering på 50 miljarder euro i forskning om energiteknik kommer att behövas under de kommande tio åren. Detta innebär nästan en tredubbling av de årliga investeringarna inom EU, från 3 miljarder till 8 miljarder euro.

Prioriteringarna inom temaområdet för forskning som finansieras inom ramen för det sjunde ramprogrammet (2007–2013), med en total budget på 2 350 miljoner euro, håller på att anpassas till målen och planerna i SET-planens näringslivsinitiativ.

Programmet Intelligent energi för Europa⁽²⁰⁾ stöder användning av hållbar energi och fokuserar på att avlägsna marknadshinder och skapa ett mer gynnsamt företagsklimat för marknader för förnybar energi. Programmet omfattar många olika åtgärder, bland annat projekt för marknadsföring och spridning. I detta sammanhang är The Covenant of Mayors ett ambitiöst initiativ från Europeiska kommissionen för att mobilisera lokala myndigheter och deras medborgare till att vidta åtgärder i kampen mot den globala uppvärmningen.

Dessutom vill kommissionen hänvisa parlamentsledamoten till sitt tidigare svar på fråga H-0208/09⁽²¹⁾ om gröna jobb.

*
* *

Fråga nr 28 från Pat the Cope Gallagher (H-0465/09)

Angående: Konsekvenser för Irland av Storbritanniens överföringsavgifter

Det brittiska avgiftssystemet för överföring snedvrider elhandeln, särskilt mellan Storbritannien och Irland, genom att öka både transportkostnaderna för exporter från Irland och prisrisken vid import av billig energi under vintern. Denna metod för att ta ut avgifter förhindrar att den ekonomiska potentialen av Irlands förnybara energiresurser utnyttjas på bästa sätt och kan orsaka att producenter av billig energi från förnybara källor stängs av oftare och ökar därmed beroendet av konsumentfinansierade stödmekanismer.

Håller kommissionen med om att Storbritanniens metod för att ta ut avgifter för överföring orsakar betydande snedvridning av handeln mellan Irland och Storbritannien? Anser kommissionen att Storbritanniens metod för att ta betalt för överföring följer bestämmelserna i förordning (EG) nr 714/2009⁽²²⁾ om villkor för tillträde till nät för gränsöverskridande elhandel? Vilka konkreta åtgärder kan kommissionen vidta för att förhindra sådana handelshinder?

Svar

Förordning 714/2009 antogs som en del av det tredje energipaketet för den inre marknaden och kommer att gälla från 3 mars 2011. Fram till dess fortsätter förordning 1228/2003⁽²³⁾ att gälla. Det finns dock inga större skillnader mellan de två förordningarna vad gäller denna fråga.

Varje nätanvändare måste betala de systemansvariga för det överföringssystem användaren är ansluten till. Dessa avgifter godkänns i förväg av de nationella tillsynsmyndigheterna och återspeglar kostnaderna för driften av överföringssystemet. Det är inte tillåtet att ta mer (eller mindre) betalt av användare som importerar eller exporterar el än av användare som köper el från producenter inom medlemsstaterna.

⁽¹⁸⁾ En europeisk strategisk plan för energiteknik – mot en framtid med låga koldioxidutsläpp (KOM(2007)723).

⁽¹⁹⁾ KOM(2009)519.

⁽²⁰⁾ Europaparlamentets och rådets beslut (EG) nr 1639/2006 av den 24 oktober 2006 om att upprätta ett ramprogram för konkurrenskraft och innovation (2007–2013)

⁽²¹⁾ Tillgänglig på <http://www.europarl.europa.eu/QP-WEB>

⁽²²⁾ EUT L 211, 14.8.2009, s. 15.

⁽²³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1228/2003 av den 26 juni 2003 om villkor för tillträde till nät för gränsöverskridande elhandel, EUT L 176, 15.7.2003.

Inom medlemsstaterna kan nätavgifterna anpassas för att uppmuntra producenterna att ta reda på var de kostnader som läggs på hela överföringsnätet är minst. Sådana så kallade lokaliseringssavgifter är uttryckligen tillåtna enligt elektricitetsförordningen. Storbritannien tillämpar ett sådant system. Kommissionen har inte anledning att tro att de resulterande avgifterna inte återspeglar kostnaderna.

Förordning 1228/2003 (och 714/2009) innehåller också föreskrifter om inrättandet av en mekanism för kompensation mellan systemansvariga (ITC) för kostnader som uppstår till följd av överföring av gränsöverskridande elflöden. Alla ITC-betalningar sker till och från systemansvariga, och ingår sedan i överföringstarifferna för systemets användare i medlemsstaterna.

Hittills har ITC-mekanismen fungerat på frivillig basis. Kommissionen avser att lägga fram förslag till bindande riktlinjer för ITC som ska antas enligt kommittéförfarandet. Förslagen kommer också att innehålla riktlinjer för harmonisering av överföringsavgifter för elproducenter. Detta kommer att grundas på de förslag till riktlinjer som har utarbetats av Europeiska gruppen av tillsynsmyndigheter för el och gas under 2005.

*
* *

Fråga nr 29 från Cristina Gutiérrez-Cortines (H-0430/09)

Angående: Avskrivningen av klagomålet mot basprojektet för vattenförsörjning från Cenajo-dammen till Taibilla-kanalerna (Mancomunidad de Canales del Taibilla)

Kan kommissionen ange vilka rättsliga skäl och vilka kriterier som ligger till grund för beslutet att avskriva det klagomål (SG/CDC(2008)A/822) som Isidoro Ruiz Gabaldón – representant för användarorganisationerna för konstbevattning Regantes de Segura och Norte de la Vega del Rio Segura – lämnat in mot basprojektet för vattenförsörjning från Cenajo-dammen till Taibilla-kanalerna? Klagomålet stöds av kommunledningarna i Cieza, Blanca och Abarán, användarorganisationen för konstbevattning Comunidades de Regantes och av 11 000 underskrifter från allmänheten.

Enligt klagomålet så kommer utgrävningarna av floden att leda till direkt förstörelse av floden och dess strandområden och till försämrad vattenkvalitet, vilket strider mot direktiv 2000/60/EG⁽²⁴⁾. Projektplanen innehåller inte några alternativa tillvägagångssätt eller någon omfattande miljökonsekvensanalys och saknar åtgärder för att kompensera för projektets följder. Man har dessutom inlett anbudsförfaranden utan att ha tagit med lösningar på dessa problem i projektplanen. Projektet kan även leda till att fridlysta djur, som uttern, försvinner.

Svar

Syftet med projektet är att säkerställa vattenförsörjningen till en befolkning på över 700 000 invånare (som kan öka till över en miljon under sommarsäsongen) i regionen Murcia i Spanien. Den nuvarande vattenförsörjningen uppfyller inte en del av kraven i direktivet om dricksvatten⁽²⁵⁾ på grund av höga halter av sulfat och magnesium. Projektet, som medfinansieras av EU via sammanhållningsfonderna, ersätter ett tidigare projekt ("Conexión Embalse de la Fuensanta-río Taibilla"), som förkastades på grund av sin höga miljöpåverkan.

Kommissionen fick under 2005 ett klagomål om detta projekt, där flera frågor väcktes om sannolika brott mot EG:s miljölagstiftning, särskilt direktiven om miljökonsekvensbedömning⁽²⁶⁾ och naturskydd⁽²⁷⁾⁽²⁸⁾. Klagomålsärendet avslutades i oktober 2005 sedan en grundlig granskning av fallet inte kunde påvisa något brott mot EU:s miljölagstiftning.

⁽²⁴⁾ EGT L 327, 22.12.2000, s. 1.

⁽²⁵⁾ Rådets direktiv 98/83/EG om kvaliteten på vatten avsett att användas som livsmedel, EGT L 330, 5.12.1998.

⁽²⁶⁾ Rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, i sin ändrade lydelse, EGT L 175, 5.7.1985.

⁽²⁷⁾ Rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar, EGT L 103, 25.4.1979.

⁽²⁸⁾ Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av naturliga livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

Den 8 januari 2008 mottog kommissionen ett nytt klagomål – från en annan klagande – som registrerades i EU Pilot. Ärendet blev föremål för en fullständig bedömning, och ett utbyte av information om projektet mellan de spanska myndigheterna och kommissionens tjänsteavdelningar ägde rum.

Kommissionens tjänsteavdelningar informerade den klagande om sina slutsatser, att ingen överträdelse hade skett, genom en skrivelse av den 29 juni 2009 (och en ytterligare bekräftande skrivelse av den 13 oktober 2009).

Sammanfattningsvis grundades nedläggningen av ärendet på följande skäl:

Många av de frågor som togs upp gällde möjliga överträdelser av nationella förfaranden, där kommissionen inte har några befogenheter att ingripa.

Projektet var vid den tiden föremål för en miljökonsekvensbedömning som utfördes av den behöriga miljömyndigheten. Hänvisningar till bland annat alternativ som beaktades samt frågor om natur- och vattenskydd görs i själva bedömningen.

Eftersom ovanstående förfarande är det lämpligaste instrumentet för att fastställa sannolika effekter på miljön, och projektet inte hade godkänts, kunde inget brott mot EU:s miljölagstiftning fastställas.

Att inleda anbudsförfarandet innan miljökonsekvensbedömningen hade slutförts är visserligen inte ett exempel på bästa praxis, men MKB-direktivet innehåller inga särskilda krav i detta avseende. Den enda skyldighet som följer av direktivet är att projektet inte kan godkännas innan bedömningsförfarandet är klart.

*
* *

Fråga nr 30 från Frank Vanhecke (H-0433/09)

Angående: Turkiet och Sudan

Sudans president Omar al-Bashir lär ha deltagit i ett sammanträde för Islamiska konferensorganisationen (IKO) som hölls i Istanbul från den 9 november 2009. Internationella brottmålsdomstolen har utfärdat en häktningsorder mot al-Bashir, som misstänks för krigsförbrytelser och brott mot mänskligheten som ska ha begåtts i Darfur.

FN:s säkerhetsråd, där Turkiet sitter med som tillfällig medlem under perioden 2009–2011, uppmanade i sin resolution nr 1593 samtliga stater att samarbeta med Internationella brottmålsdomstolen. Turkiet är visserligen inte medlem av Internationella brottmålsdomstolen, men det är samtliga EU-länder.

Om det stämmer att Omar al-Bashir befann sig i Istanbul utan att bli gripen, hur ser kommissionen i så fall på Turkiets agerande med hänsyn till målen för EU:s gemensamma utrikespolitik på området för mänskliga rättigheter? Vilka följder får detta för anslutningsförhandlingarna?

Svar

Sudans president Omar al-Bashir kom inte till Turkiet för att närvara vid mötet i Islamiska konferensorganisationens ständiga kommitté för ekonomiskt och kommersiellt samarbete.

*
* *

Fråga nr 31 från Seán Kelly (H-0435/09)

Angående: Varumärkesdirektivet (2008/95/EG) och Googles annonssystem Adwords

Generaladvokat Poiares Pessoa Maduro förespråkar, i sitt senaste förslag till avgörande till EG-domstolen om målen som gäller Googles annonssystem Adwords, att ett företag ska ges rätten att mot betalning länka sin annons till ett sökord som är varumärkesskyddat av ett annat företag, på grundval av artikel 5 i varumärkesdirektivet (2008/95/EG⁽²⁹⁾).

Varumärken är avgörande för skyddet för immateriella rättigheter. Det kan ta ett företag många år att bygga upp ett anseende som ett varumärke är grundat på. Det gäller för alla företag oavsett storlek. Att ett företag på detta sätt kan använda ett annat företags varumärke i sin marknadsföring är klart orättvist.

⁽²⁹⁾ EUT L 299, 8.11.2008, s. 25.

Kan kommissionen därför säga om den är beredd att tidigare än planerat lägga fram ändringsförslag som syftar till att uppdatera varumärkesdirektivet om domstolen dömer till Googles fördel i sinom tid?

Svar

Kommissionen inser betydelsen av skyddet av de rättigheter som är knutna till ett varumärke och de olika tolkningarna av artikel 5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/95/EG av den 22 oktober 2008 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar, vilket ersätter rådets tidigare direktiv 89/104/EEG⁽³⁰⁾ av den 21 december 1988. Yttrandet från generaladvokat Poiares Pessoa Maduro från den 22 September 2009 avser de förenade målen C-236/08, C-237/08 och C-238/08, vilka alla berör Google. Innan EG-domstolen har fattat sitt beslut i dessa mål är det för tidigt för kommissionen att överväga att vidta åtgärder för att ändra direktivet.

*
* *

Fråga nr 32 från Eleni Theocharous (H-0438/09)

Angående: Förstörelse av ett kulturarv

Frågan om hur kulturarvet i den norra ockuperade delen av Cypern förstörs är av allra största betydelse med tanke på hela Europa. Det faktum att 2 miljoner euro har avsatts för Panagia Odigitria-kyrkan, av ett sammanlagt stödbelopp på 259 miljoner för den ockuperade delen, är positivt. Eftersom det finns ett stort antal ortodoxa (och andra kristna) kyrkor i den ockuperade delen av Cypern som, ifall de inte renoveras omedelbart, kommer att rasa samman och sedan vara borta för alltid, frågar vi om ni har för avsikt att fortsätta att anslå resurser ur stödbeloppet om 259 miljoner euro? Vi undrar också om ni tänker skynda på det här förfarandet, eftersom det handlar om att rädda ett europeiskt kulturarv – ett kulturellt världsarv?

Svar

Kommissionen håller fullständigt med ledamoten om betydelsen av att bevara kulturarvet på Cypern som helhet. EU-medel har öronmärkts för detta ändamål sedan 2001, särskilt för flaggskeppsprojekt i den muromgärdade staden Nicosia inom ramen för den styrningsplan för Nicosia som rör båda befolkningsgrupperna. Två större EU-finansierade projekt, återställandet av Ömeriye-baden och Bedestan har båda fått Europa Nostra-priset. Andra EU-stödda projekt har slutförts i den muromgärdade staden Famagusta.

På begäran av parlamentet är dessutom en kulturarvsundersökning värd 800 000 euro planerad att genomföras under 2010. Denna undersökning kommer bland annat att resultera i en detaljerad beskrivning av varje monument av betydande kulturellt värde (kompletterad med fotografier och skisser), en redogörelse för de skador som har uppkommit och en förteckning över de reparationer som är nödvändiga för att bevara de drabbade kulturella monumentens ursprungliga status. När undersökningen är färdig kommer den att ligga till grund för kanaliseringen av ytterligare EU-medel till restaureringsprojekt.

*
* *

Fråga nr 33 från Ernst Strasser (H-0439/09)

Angående: Intryck av ökad ekonomisk brottslighet på grund av EU:s expansion i österled

Enligt senaste Top Manager Index (TMI) som publiceras varje år visar en studie, som utförts av konsultföretaget AT Kearney och Wiens universitet för ekonomi och företagsförvaltning, att 88 procent av de österrikiska företag som intervjuats uppfattar det som högst troligt att den ekonomiska brottsligheten ökar till följd av Europeiska unionens expansion österut.

Procenttalet för företag som uppfattar detta som en risk har sedan 2003 varit stabilt (2008: 87 procent).

Motsvarar ovan nämnda uppfattning hos de österrikiska företagen kommissionens uppfattning av/kännedom om detta fenomen? Om svaret är jakande – kommer kommissionen då att utarbeta ett förslag om hur fenomenet och dess underliggande orsaker ska bekämpas?

⁽³⁰⁾ EGT L 40, 11.2.1989.

Svar

Kommissionen har inte tillräcklig information för att kunna bekräfta eller vederlägga de åsikter som uttrycks av österrikiska företagsledare i den undersökning som nämns av parlamentsledamoten. Kommissionen är inte heller medveten om de metoder som har använts för att mäta uppfattningarna i denna undersökning.

Europols rapport om hotbilda-bedömningen avseende den organiserade brottsligheten (Octa) och andra källor kopplade till brottsbekämpning belyser en ökande verksamhet bland organiserade kriminella grupper i Östeuropa, bl.a. inom ekonomisk brottslighet. De få statistiska uppgifter som finns tillgängliga räcker dock inte för att konstatera något samband mellan utvidgningen av unionen och ökningen av den ekonomiska brottsligheten. Samma undersökning som parlamentsledamoten hänvisar till visar att de österrikiska företagsledarnas uppfattning har varit stabil sedan 2003 (dvs. innan länder från Östeuropa anslöt sig till unionen).

Kommissionen är redan mycket aktiv när det gäller att förebygga och bekämpa ekonomisk och finansiell brottslighet i unionen, och har föreslagit att ytterligare stärka de befintliga åtgärderna inom ramen för Stockholmsprogrammet, där unionens prioriteringar för de kommande fem åren kommer att fastställas. De viktigaste planerade åtgärderna syftar till att föreslå straffrättsliga åtgärder mot varumärkesförfalskning, att utvidga möjligheterna att förverka vinning av organiserad brottslighet genom att ändra den befintliga rättsliga ramen och förbättra verktygen för att spåra kriminella tillgångar, att bättre förebygga och bekämpa korruption samt att stärka medlemsstaternas förmåga att genomföra finansiella utredningar.

När det gäller länder utanför EU är stärkandet av de brottsbekämpande myndigheternas möjligheter en viktig del av kandidatländernas arbete inför anslutningen. I dessa länder har den organiserade brottsligheten dragit fördel av de statliga institutionernas otillräckliga kapacitet för att bekämpa brottslig verksamhet, kontrollera sina gränser och samarbeta med sina motsvarigheter i andra länder i regionen och i EU. En hotbilda-bedömning avseende den organiserade brottsligheten har gjorts för den sydösteuropeiska regionen av det sydösteuropeiska samarbetsinitiativets regionala centrum för bekämpande av gränsöverskridande brottslighet i samarbete med Europol. Några av länderna har slutit samarbetsavtal med Europol, och liknande avtal håller på att förberedas för andra länder. Kommissionen ger ekonomiskt stöd både på regional och nationell nivå till förbättring av kapaciteten hos de brottsbekämpande myndigheterna i de nya medlemsstaterna, så att de ska kunna bekämpa organiserad brottslighet på ett mer effektivt sätt.

*
* *

Fråga nr 34 från Jürgen Klute (H-0442/09)**Angående: Det tillfälliga stoppet för kommissionens samarbete med Nicaragua**

Trots att Nicaragua är ett av världens fattigaste länder beslöt kommissionen att ställa in utbetalningen på 60 miljoner euro för perioden 2008–2009 på grund av påstått valfusk. Summan var avsedd att användas till utbildnings- och vårdprogram, diversifiering av produktionen och andra utvecklingsändamål. Kommissionens beslut har därför slagit mycket hårt mot Nicaraguas fattigaste.

Kommissionen var nyligen redo att häva det tillfälliga stoppet och frigöra 10 miljoner euro, men beslöt att fortsätta sanktionerna mot Nicaragua till följd av beslutet vid landets högsta domstol gällande omvalet av presidenten och borgmästarna.

Varför vidtog kommissionen dessa åtgärder mot Nicaragua och inte mot regeringarna i Colombia eller Costa Rica, där liknande beslut tagits?

Avser kommissionen att häva sanktionerna mot Nicaragua och dess demokratiskt valda regering?

Har kommissionen utvärderat vilka konsekvenser de vidtagna åtgärderna får för Nicaraguas fattigaste?

Svar

Kommissionen har under många år aktivt engagerat sig i Nicaragua. EG:s utvecklingssamarbete är inte förbundet med några villkor. Men respekten för demokrati, rättssäkerhet och goda styrelseformer är grundläggande villkor som ingår i alla finansieringsöverenskommelser som undertecknas av myndigheterna i detta land.

Efter fusket i de kommunala valen i november 2008 beslutade kommissionen, efter samråd med rådet, att budgetstöd inte var ett lämpligt medel för utvecklingssamarbetet med Nicaragua.

Sedan dess har kommissionen inlett en dialog med Nicaragua för frågor om val och styrelsesätt, vilket har lett till ett partiellt återupptagande av budgetstödet för utbildning.

Kommissionen kommer att fortsätta med denna kritiska dialog och hoppas kunna göra ytterligare utbetalningar så snart de nödvändiga villkoren är uppfyllda.

Kommissionen samordnar noggrant all verksamhet med EU:s medlemsstater och andra givare, och är väl medveten om de resolutioner som Europaparlamentet antog den 18 december 2008 och nu senast den 26 november 2009.

På det hela taget är kommissionen fast besluten att upprätthålla nivån på stödet till Nicaragua, vid behov genom att ändra inriktningen på samarbetsprogrammen.

Slutligen är det värt att nämna att alla andra metoder för tillhandahållande av bistånd förutom budgetstödet har bibehållits, och samarbetet, bland annat godkännande av nya projekt och halvtidsöversynen av bistånd till landet, har utvecklats normalt under 2009.

*
* *

Fråga nr 35 från Anna Hedh (H-0443/09)

Angående: Alkoholreklam

I våras presenterades en rapport av den vetenskapliga gruppen, på uppdrag av forumet för alkohol och hälsa som heter "The impact of marketing communication on the volume and patterns of consumption of alcoholic beverages, especially by young people".

I rapporten framgår det att tolv av tretton granskade studier visar att alkoholreklam påverkar ungdomars alkoholdebut och får de ungdomar som redan dricker att öka sin konsumtion. Studierna visar också att det finns ett direkt samband mellan hur mycket reklam ungdomarna utsätts för och hur mycket de ökat sin konsumtion. Dessutom visar också en rapport framtagen av kommissionen att den självreglering när det gäller alkoholreklam som alkoholindustrin förespråkar inte visar på särskilt goda resultat. Strikta regleringar är effektivare.

De regler som idag redan finns om att alkoholreklam inte får rikta sig direkt till ungdomar är i praktiken verkningslösa. Totalförbud mot alkoholreklam är det bästa sättet att minska supandet bland unga, det visar också en studie som publicerats i den vetenskapliga tidskriften "The Lancet".

Med anledning av ovanstående undrar jag om kommissionen kan tänka sig att förbjuda alkoholreklam precis som man gjort med tobaksreklam av hälsoskäl?

Svar

Parlamentsledamoten tar upp en viktig och relevant fråga.

Det nuvarande svenska ordförandeskapet har gjort mycket för att hålla de alkoholrelaterade frågorna högt uppe på EU:s dagordning. I rådets slutsatser, som antogs tidigare denna månad, uppmanades både medlemsstaterna och kommissionen att göra mer för att skydda barn mot påverkan från reklam och marknadsföring.

I enlighet med EU:s första alkoholstrategi stöder kommissionen en bättre lagstiftning om alkoholdrycker i två viktiga avseenden. För det första genom direktivet om audiovisuella medietjänster⁽³¹⁾ som innehåller en ram för miniminormer för audiovisuella kommersiella meddelanden för alkoholhaltiga drycker vilka förekommer i TV-sändningar och audiovisuella medietjänster på begäran. Enligt direktivet får audiovisuella kommersiella meddelanden för alkoholhaltiga drycker inte vara särskilt riktade till minderåriga och TV-reklam får inte skildra minderåriga som dricker alkoholhaltiga drycker.

⁽³¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/65/EG av den 11 december 2007 om ändring av rådets direktiv 89/552/EEG om samordning av vissa bestämmelser som fastställts genom lagar och andra författningar i medlemsstaterna om utförandet av sändningsverksamhet för television (Text av betydelse för EES), EUT L 332, 18.12.2007.

För det andra genom två nya organisationer som inrättats för att stödja genomförandet av EU:s alkoholstrategi. Den första är kommittén för nationell alkoholpolitik och alkoholrelaterade åtgärder, där medlemsstaterna kan utbyta och jämföra metoder på nationell nivå.

Den andra är det europeiska forumet för alkohol och hälsa som samlar olika aktörer från hela samhället som engagerar sig för att utveckla frivilliga metoder för att minska alkoholrelaterade skador. Alla delar av alkoholens värdekedja är företrädna i detta forum (från producenter till återförsäljare och hotell och restauranger.)

Alkoholreklam är ett viktigt ämne för forumet, och en särskild arbetsgrupp för marknadskommunikation inrättades för att undersöka de olika frågorna och för att stödja utvecklingen av en gemensam uppfattning.

Under de kommande åren kommer det att bli viktigt att utvärdera dessa åtgärder och bedöma om de tillsammans är tillräckliga för att skydda barn och ungdomar. I synnerhet måste man också bedöma om de befintliga rättsliga ramarna på EU-nivå och nationell nivå i kombination med frivilliga åtgärder från berörda parter fungerar eller om denna "mix" måste balanseras på nytt. Inte förrän denna bedömning har gjorts kommer det att bli möjligt att överväga om det krävs kraftigare åtgärder på EU-nivå när det gäller alkoholreklam.

Kommissionens uppfattning är dock att det nu är viktigt att hålla fast vid den kurs som stakades ut i och med antagandet av EU:s alkoholstrategi, och som det finns en bred enighet om.

*
* *

Fråga nr 36 från Jim Higgins (H-0444/09)

Angående: Torvtäkt och fossila bränslen - energiproduktion

Skulle kommissionen, mot bakgrund av artikel 6.3 och 6.4 i livsmiljödirektivet (bedömning av planer eller projekt som kan påverka Natura 2000-områden på ett betydande sätt) vara beredd att tillåta ytterligare torvtäkt på sådana irländska högmossar där tillståndet för torvtäkt upphör att gälla den 31 december 2009?

Irlands ekonomi är nästan helt beroende av fossila bränslen som förorsakar utsläpp av koldioxid och är skrämmande dyra. Skulle kommissionen kunna tänka sig ett undantag för ytterligare en tidsbegränsad period, framför allt mot bakgrund av att det statsägda bolaget Bord Na Mona fått producera torv och torv fått användas för elproduktion i två stora torvkraftverk i mellersta Irland, vilka EU gått med på att de fungerat?

Svar

Genom rådets direktiv 92/43/EEG om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽³²⁾ är medlemsstaterna rättsligt förpliktigade att skydda livsmiljötyper av gemenskapsintresse, bl.a. högmossar och täckmossar, vars aktiva former är av prioriterat intresse enligt direktivet. Detta ska främst uppnås genom inrättande, skydd och förvaltning av särskilda bevarandeområden. Irland har särskilt ansvar inom EU för skydd av dessa livsmiljöer.

Det åligger de berörda irländska myndigheterna att vidta nödvändiga skyddsåtgärder. Planer eller projekt som negativt kan påverka ett Natura 2000-område får endast utföras om de är helt i enlighet med de villkor som anges i artikel 6.3 och 6.4 i livsmiljödirektivet. Detta kräver en lämplig bedömning av den verksamhet som ska godkännas med avseende på områdets bevarandemål. Om det konstateras att verksamheten kommer att skada området får planen eller projektet endast fortsätta i avsaknad av alternativa lösningar om planen eller projektet är av väsentligt allmänintresse och om skadorna på området helt uppvägs av kompensationsåtgärder. Eftersom aktiva högmossar och täckmossar är prioriterade livsmiljötyper, krävs också ett formellt yttrande från kommissionen om de tvingande orsaker som har ett allt överskuggande allmänintresse.

Natura 2000 omfattar endast en del av Irlands torvmarker. Irland skyddar också vissa torvmarker som naturminnesområden enligt nationell lagstiftning. Det finns fortfarande stora torvmarker utanför dessa områden där torvutvinningen är opåverkad av de skyddsåtgärder som gäller för dessa områden. Såvitt kommissionen känner till ägnar sig inte Bord na Mona åt att utvinna eller samla in torv från Natura 2000-områden eller andra skyddade områden, och därför kan deras fortsatta drift av torvkraftverk inte utgöra en förevändning för underlåtenhet att vidta åtgärder för att skydda de utsedda torvmarkerna.

⁽³²⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

Den senaste bedömning av bevarandestatus som offentliggjorts av de irländska myndigheterna är särskilt oroväckande, särskilt för aktiva högmossar. Intakta högmossar på Irland är nu ytterst sällsynta och har minskat i området med över 35 procent under de senaste tio åren.⁽³³⁾ Om den pågående försämringen av de hydrologiska förhållandena av livsmiljön fortsätter i samma takt till följd av torvtäkt, skogsbruk och bränning kommer livsmiljöns livskraft att hotas på de flesta platser.

Kommissionen har redan förklarat sin uppfattning för ledamoten i sitt svar på den skriftliga frågan E-3449/08⁽³⁴⁾ att det finns ett brådskande behov av att införa effektiva förvaltnings- och skyddsåtgärder för Irlands Natura 2000-torvmarker, bland annat genom förbud mot torvtäkt om denna inte är förenlig med bevarandet av områdena.

Kommissionen vill klargöra för parlamentsledamoten att inget "tillstånd" för fortsatt skadlig torvutvinning på Natura 2000-områden har getts av kommissionen för den nämnda perioden.

*
* *

Fråga nr 37 från François Alfonsi (H-0446/09)

Angående: Bonifaciosundet öppet för internationell sjöfart

Bonifaciosundet, som ligger mellan Korsika och Sardinien, är ett farligt sjöfartsområde.

Sedan 1993 har Frankrike och Italien förbjudit fartyg med fransk eller italiensk flagg att transportera farlig eller förorenande last i området. Trafiken är alltså obetydlig idag, även ur ekonomisk synvinkel. Men det skulle räcka med en enda olycka, om en båt från något annat land än Frankrike eller Italien råkade lida skeppsbrott där, som till exempel Erika (maltesisk flagg) eller Prestige (bahamansk flagg).

Bonifaciosundet är ett sund som är öppet för internationell sjöfart där alltså handelsfartyg obehindrat får passera. Följaktligen har vi en potentiellt mycket farlig situation utan att få någon verklig ekonomisk nytta i gengäld. Det är fel och oförenligt med det stora marina skyddsområdet Parc Marin International corso-sarde.

Kan kommissionen ansluta sig till Frankrike och Italien och försöka få IMO att omklassificera Bonifaciosundet?

Svar

Kommissionen har inte fått information om några initiativ från Frankrike och Italien i Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) för att återkalla klassificeringen av Bonifaciosundet som ett "sund som används för internationell sjöfart". Utan några detaljer om de två medlemsstaternas planerade åtgärd kan kommissionen inte ta ställning i denna fråga.

Däremot vill kommissionen betona att karakteriseringen av sund som används för internationell sjöfart och de bestämmelser som är tillämpliga på dessa områden härrör från Förenta nationernas havsrättskonvention (UNCLOS).

Med tanke på parlamentsledamotens oro när det gäller förebyggande av sjöfartsolyckor och förorening från fartyg vill kommissionen betona det viktiga arbete som har utförts av EU på sjösäkerhetsområdet under de senaste tio åren, däribland antagandet av tre sjöfartspaket, varav det senaste, som godkändes av parlamentet och rådet i april 2009, innehöll åtta lagstiftningsåtgärder. Med detta regelverk på plats har EU onekligen höjt sin kapacitet för att bekämpa undermålig sjöfart, garantera sjösäkerhet och förebygga föroreningar från fartyg i europeiska vatten.

*
* *

⁽³³⁾ <http://www.npws.ie/en/PublicationsLiterature/HabitatsDirectiveReport07/>

⁽³⁴⁾ <http://www.europarl.europa.eu/QP-WEB/home.jsp?language=sv>

Fråga nr 38 från Gesine Meissner (H-0448/09)**Angående: Handelsavtalet EU-Venezuela**

I förslaget till ny venezuelansk lag om "social egendom" anges att det ska bli möjligt för regeringen att kunna bestämma om tvångsinlösen, mot rimlig ersättning, av sådana tillgångar vars produktivitet inte motsvarar de nationella intressena och den samhällsproduktiva modellen.

Anser kommissionen att tillämpningen av denna lag skulle kunna stå i vägen för relationerna mellan EU och Venezuela? Om så inte är fallet, varför inte?

Fråga nr 39 från José Manuel García-Margallo y Marfil (H-0452/09)**Angående: Handelsavtalet mellan EU och Venezuela**

Har kommissionen granskat bestämmelserna i det venezolanska lagförslaget om offentligt ägd egendom och fastställt om dessa bestämmelser är förenliga med principerna om fri och rättvis handel som måste utgöra grunden för framtida handelsavtalet mellan EU och Venezuela? Om inte, varför?

Gemensamt svar

EU har inget handelsavtal med Venezuela, och inget avtal håller på att föreslås. Eftersom denna lag fortfarande är ett utkast och ännu inte har antagits eller genomförts är kommissionen inte i stånd att undersöka huruvida den föreslagna venezuelanska lagen är förenlig med några konkreta eller föreslagna rättsliga skyldigheter för EU:s del eller bedöma dess exakta inverkan på förbindelserna mellan EU och Venezuela.

Kommissionen kommer dock att noga analysera och följa denna lags konsekvenser för EU:s ekonomiska intressen i Venezuela så snart den träder i kraft och, om lämpligt, uttrycka sina farhågor om eventuella negativa konsekvenser till de venezuelanska myndigheterna.

*
* *

Fråga nr 40 från Liam Aylward (H-0450/09)**Angående: En tryggad global livsmedelsförsörjning**

Över 40 miljoner människor dör av hunger och fattigdom varje år, och var sjätte sekund dör ett barn till följd av detta. Vid toppmötet i FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation nyligen konstaterades att antalet hungrande i världen nu är över en miljard. Den globala livsmedelskrisen är ett av de största hoten mot fred och säkerhet i världen.

Vilka åtgärder kan kommissionen vidta för att bemästra problemen med hunger och en osäker livsmedelsförsörjning i världen?

Vilka åtgärder kan kommissionen vidta för att se till att EU:s politik, särskilt jordbruks- och utvecklingspolitiken, inte bidrar till ökad hunger och livsmedelsbrist i världen?

Svar

Parlamentsledamoten hänvisas till kommissionens svar på frågorna nr P-5506/09⁽³⁵⁾ från Mario Guerrero Salom och H-0416/09 från Debra McGuinness⁽³⁶⁾.

*
* *

Fråga nr 41 från Ryszard Czarnecki (H-0454/09)**Angående: Internationella valutafondens rapport**

Jag skulle vilja att kommissionen kommenterar Internationella valutafondens rapport (Global Financial Stability Report). Diplomatskt och utan att nämna några namn pekar IMF på att italienska banker inte genomför någon fullständig konsolidering av de förluster som de ådragit sig i sina utländska filialer och dotterbolag.

⁽³⁵⁾ <http://www.europarl.europa.eu/QP-WEB/home.jsp>

⁽³⁶⁾ Skriftligt svar av den 24 november 2009

IMF grundar sina reservationer på det faktum att förlusterna som drabbar finansinstitut utanför EU är högre än finansiella förluster för banker som verkar inom euroområdet. IMF menar att ju lägre grad av konsolidering i räkenskaperna, desto lägre blir också de förlustindikatorer som rapporteras.

Bara en italiensk bank har expanderat i utlandet och det är bara gentemot denna bank som IMF kan tänkas ha reservationer. Utgör inte ett sådant sätt att rapportera ett hot mot det finansiella systemets stabilitet, med tanke på att det gör IMF:s ordförande orolig? Unicredits dotterbolag i Ukraina, Rumänien, Bulgarien och i de forna Sovjetstaterna behöver stöd för att kunna upprätthålla likviditeten. Den polska banken Pekao SA har exempelvis stött Unicredit i Ukraina med kontantinjectioner på tiotals miljoner euro under flera kvartal, men till skillnad från andra banker i regionen skapar Pekao SA inte några reserver för sin investering i Ukraina. Jag skulle vilja fråga kommissionen om den här typen av agerande i räkenskaperna och en sådan "kreativ bokföring" kan tillåtas? Säkerställer detta likviditeten i banksystemet på medellång och lång sikt? Vad kan detta få för finansiella följder för finanssystemen i Polen, Rumänien, Bulgarien och i staterna i det forna Sovjetunionen?

Svar

När det gäller frågan om vissa italienska bankers tillämpning av olämpliga redovisningsmetoder måste det påpekas att italienska banker, liksom alla andra europeiska börsnoterade banker, sedan 2005 utarbetar sina koncernredovisningar enligt de internationella redovisningsstandarder (IFRS) som antagits av EU inom ramen för förordning nr 1606/2002.

Enligt IFRS ska bankerna inkludera alla sina dotterbolag i sin koncernredovisning, oberoende av var de befinner sig, och transaktioner mellan närstående parter inom en och samma koncern ska inte tas med i denna redovisning. Enligt direktiv 2006/43/EG måste dessutom den finansiella rapporteringen granskas av en auktoriserad extern revisor.

Enligt dess reviderade koncernredovisning för 2008 har Unicredit tillämpat de internationella redovisningsstandarder som antagits av EU och således inkluderat alla sina dotterbolag, bland annat i Rumänien, Ukraina och Bulgarien. Detta innebär att de kreditförluster som tagits upp i de finansiella rapporterna för Unicredits ukrainska, rumänska och bulgariska dotterbolag också har tagits upp i Unicredit-gruppens koncernredovisning.

Kommissionen har därför inga särskilda kommentarer om de bestämmelser och förfaranden för bokföring som tillämpas av Uncredit Group.

När det särskilt gäller de farhågor som framförts är det värt att notera att IMF i sin rapport verkar beskriva täckningen för de statistiska uppgifter som används av IMF i rapporten när det står att "Italien, Nederländerna och Spanien inte rapporterar förluster för varken utländska filialer eller utländska dotterbolag".

*
* *

Fråga nr 42 från Kathleen Van Brempt (H-0457/09)

Angående: Billiga leksakers säkerhet

En ny undersökning som har genomförts av kvalitetskontrollorganet TÜV visar att två av tre undersökta leksaker inte uppfyller dagens kvalitetskrav. En tredjedel av dem innehåller till och med förbjudna mjukgörare (ftalater). Eftersom testet var specifikt inriktat på billiga leksaker finns det även en viktig social dimension på detta problem.

Är kommissionen väl insatt i problemet? Hur tänker kommissionen se till att de hårdare kraven i det nya leksaksdirektivet följs, när man uppenbarligen inte ens kan åstadkomma en efterlevnad av det tidigare direktivet? Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att alla barn ska kunna växa upp med säkra leksaker?

Svar

Kommissionen känner till det pressmeddelande som nämns av parlamentsledamoten och är medveten om de leksaker som inte uppfyller kvalitetskraven, särskilt på grund av för stora mängder av ftalater, förekomsten av kemiska ämnen eller små delar, men har dock ännu inte blivit officiellt informerad av den tyska regeringen.

När leksaker som släpps ut på marknaden kan äventyra säkerheten för barn enligt det nuvarande eller nya direktivet om leksakers säkerhet, är medlemsstaterna skyldiga att vidta alla lämpliga åtgärder för att återkalla,

förbjuda eller begränsa utsläppandet på marknaden. Medlemsstaterna ska omedelbart underrätta kommissionen om denna åtgärd, i första hand inom ramen för systemet för snabbt informationsutbyte (Rapex) och i vissa fall också i enlighet med de så kallade skyddsklausulförfarandena. Samtliga medlemsstater informeras och är skyldiga att vidta lämpliga uppföljningsåtgärder mot samma leksak.

Kommissionen vill betona att barns säkerhet redan står i centrum i det nuvarande direktivet 88/378/EEG om leksakers säkerhet vilket innehåller obligatoriska säkerhetskrav för leksaker som ska släppas ut på marknaden. Dessa krav har förstärkts genom det nya direktivet om leksakers säkerhet som träder i kraft från och med januari 2011. Dessa nya bestämmelser är bland de strängaste i världen. De är resultatet av flera undersökningar, en omfattande konsekvensbedömning, ett brett offentligt samråd och en intensiv diskussion i Europaparlamentet och i rådet under lagstiftningsprocessen. I det nya direktivet om leksakers säkerhet fastslås dessutom att andra rättsakter i gemenskapslagstiftningen såsom till exempel bestämmelserna om allmän produktsäkerhet och om klassificering, förpackning och märkning av farliga preparat, ämnen och blandningar, måste respekteras. Således måste leksakerna också uppfylla bestämmelserna i förordning 1907/2006 (Reach) och i synnerhet i dess bilaga XVII om begränsning av användningen av ftalater i leksaker och barnvårdsartiklar. I mitten av januari 2010 kommer Europeiska kemikaliemyndigheten (ECHA) att lägga fram en rapport om översynen av de befintliga begränsningarna av ftalater.

Leksaker står redan i fokus för medlemsstaternas marknadsövervakning och kommissionen samfinansierar sådana åtgärder när de samordnas mellan flera länder. Kommissionen är glad över att kunna informera ledamoten om att de marknadsövervakande myndigheterna 2009 har genomfört en gemensam åtgärd som syftar till att testa leksaker som släpps ut på EU-marknaden med fokus på smådelar, magneter och tungmetaller. Denna gemensamma åtgärd, som medfinansieras genom kommissionens konsumentpolitiska åtgärder, förväntas vara slutförd i mitten av 2010.

Dessutom kommer det nya direktivet också att innebära en ökning av marknadsövervakningen. Det är det första sektorsdirektivet som införlivar och anpassas till den allmänna ramen för saluföring av produkter i EU, det så kallade "varupaketet" (Europaparlamentets och rådets förordning nr 765/2008 av den 9 juli 2008 om krav för ackreditering och marknadsövervakning i samband med saluföring av produkter och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93, och Europaparlamentets och rådets beslut nr 768/2008/EG av den 9 juli 2008 om en gemensam ram för saluföring av produkter och upphävande av beslut 93/465/EEG). Det strängare bestämmelserna om marknadsövervakning och kontroll vid yttre gränser i den nya övergripande förordningen nr 765/2008 ska tillämpas på marknadsövervakningen av leksaker.

Kommissionen uppmuntrar också förbättrad kontroll vid produktionslinjen, och arbete pågår också med leksakssektorn för att utarbeta vägledning till föräldrar och andra som köper leksaker för barn.

*
* *

Fråga nr 43 från Proinsias De Rossa (H-0459/09)

Angående: Arbetstagarna vid SR Technics och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter

Skulle kommissionen kunna ange om någon ansökan om finansiering från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter lämnats in av de irländska myndigheterna för att hjälpa de före detta anställda vid SR Technics i Dublin? Om så är fallet, kan kommissionen ange i vilket skede denna ansökan befinner sig?

Svar

En ansökan från Irland om stöd till de före detta anställda vid SR Technics i Dublin lämnades in till kommissionen den 9 oktober 2009. Ansökan grundas på artikel 2.a i förordning (EG) nr 1927/2006 (EGF-förordningen)⁽³⁷⁾, enligt vilken det krävs att minst 500 arbetstagare sägs upp på ett företag i en medlemsstat under en period på fyra månader, inklusive arbetstagare som sägs upp hos underleverantörer och producenter i efterföljande produktionsled.

Ansökan avser uppsägning av 910 arbetstagare på företaget, varav 800 sades upp under den fyra månader långa referensperioden och ytterligare 110 arbetare senare. De irländska myndigheterna planerar att hjälpa

⁽³⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1927/2006 om upprättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter EUT L 406, 30.12.2006.

838 arbetstagare genom aktiva arbetsmarknadsåtgärder, inklusive vägledning, utbildning och stöd till egenföretagande.

Kommissionens avdelningar håller för närvarande på att granska ansökan och har begärt kompletterande uppgifter från de irländska myndigheterna om vissa delar av ansökan. När kommissionen har mottagit den begärda informationen kommer den att besluta om huruvida ansökan ska godkännas och rekommenderas till budgetmyndigheten för ett ekonomiskt bidrag.

Kommissionen har vid denna tidpunkt ännu inte slutfört sin bedömning och kan därför ännu inte uttala sig om huruvida ansökan har blivit godkänd eller ej.

*
* *

Fråga nr 44 från Ádám Kósa (H-0460/09)

Angående: Rättigheter när det gäller språk och teckenspråk

Hittills har 9 av EU:s medlemsstater erkänt teckenspråk på lagstiftningsnivå eller konstitutionell nivå, och just i Ungern skedde detta den 9 november 2009. Europaparlamentet har behandlat frågan om teckenspråk två gånger i sina resolutioner, nämligen 1988 och 1998, men få konkreta resultat har hittills uppnåtts.

2007 gjorde högnivågruppen om flerspråkighet flera rekommendationer om flerspråkighet. Den betonade att flerspråkighet också omfattade teckenspråk.

Den 26 november 2009 nådde rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) en överenskommelse om ratificeringen av FN:s konvention om rättigheter för funktionshindrade personer, vars artikel 30 innehåller följande bestämmelse: "Personer med funktionsnedsättning ska ha rätt på samma villkor som andra till erkännande av och stöd för sin särskilda kulturella och språkliga identitet, däribland teckenspråk och dövas kultur".

Vad kommer kommissionen att göra, med beaktande av rekommendationerna från Flensburg från 2000, som bland annat hänvisar till teckenspråk, för att främja erkännandet av teckenspråk och deras korrekta användning i EU-institutionerna

Svar

Kommissionen är medveten om rekommendationerna från Flensburg om genomförandet av politiska åtgärder för landsdels- eller minoritetsspråk, vilka antogs den 22–25 juni 2000 vid den internationella konferens som anordnades av Europeiska centrumet för minoritetsärenden (ECMI). Dessa rekommendationer innehåller krav på ett vederbörligt erkännande av teckenspråk. Enligt artikel 165 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt åligger det medlemsstaterna att vidta konkreta åtgärder på nationell och regional nivå för att främja språkpolitik, och detta gäller även erkännande av teckenspråk.

Om användningen av teckenspråk blir nödvändig för att döva ska kunna få tillgång till anställning, karriärutveckling eller utbildning, kan dock frågan möjligen omfattas av rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling.⁽³⁸⁾

Dessutom lade kommissionen den 2 juli 2008 fram ett förslag till direktiv (KOM(2008)426), som i ett vidare perspektiv syftar till att genomföra principen om likabehandling även inom andra områden än sysselsättning. Grunderna för diskriminering ska enligt förslaget vara religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning, dvs. de (tillsammans med kön och ras, som redan behandlats i tidigare EU-direktiv) som räknas upp i artikel 19 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

Kommissionen utvecklar också en politik för att främja språkinläring och språklig mångfald vilken omfattar alla språk som finns i EU, det vill säga även teckenspråk. Genom sina finansieringsprogram samfinansierar kommissionen projekt och nätverk för att främja språkinläring och språklig mångfald. Under 2008 prioriterades i förslagsinfordran inom ramen för programmet för livslångt lärande 2007–2013 projekt och nätverk för att främja språk för personer med särskilda behov. I förslagsinfordran 2009 var återigen en av

⁽³⁸⁾ EGT L 303, 2.12.2000.

prioriteringarna att "identifiera, utbyta och vidareutveckla god praxis om språkundervisning för personer med särskilda behov".⁽³⁹⁾ Under 2008 blev tre projekt som rör teckenspråk utvalda, och de pågår ännu.

Dessutom vill kommissionen uppmärksamma att alla medlemsstater och Europeiska gemenskapen undertecknade FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning den 30 mars 2007 i den utsträckning som deras befogenheter medger. I flera artiklar (9, 21, 24 och 30) anges skyldigheter för de stater som är parter i konventionen att vidta lämpliga åtgärder rörande teckenspråk, att ge bistånd samt att acceptera och underlätta användning och utbildning i teckenspråk. Särskilt i artikel 21 nämns erkännande och främjande av användningen av teckenspråk som en sådan åtgärd.

Slutligen påminner kommissionen om att språkordningen för EU:s institutioner regleras av rådets förordning nr 1/1958.⁽⁴⁰⁾ Den första artikeln i denna förordning innehåller en förteckning över de språk som är institutionernas officiella språk och arbetsspråk. Det krävs enhällighet för antagande eller ändring av rådet och det krävs inget förslag från kommissionen för en ändring av direktivet. Varje införande av särskilda bestämmelser om teckenspråk kommer att bli föremål för detta förfarande. När det gäller dess egen praxis tillhandahåller kommissionen tolkning till flera olika teckenspråk och har också finansierat ett projekt för att utbilda tolkar i teckenspråk.

*
* *

Fråga nr 45 från Charalampos Angourakis (H-0461/09)

Angående: Nedmontering av de sociala trygghetssystemen

EU och medlemsstaternas regeringar bedriver ideologisk terrorism i sin syn på utlandsskulden och det offentliga underskottet när de, under förevändning att socialförsäkringssystemen riskerar att braka samman på grund av en åldrande befolkning och ogynnsamma demografiska förändringar, gör gemensam sak med kapitalet och går till frontalangrepp mot arbetstagarnas rättigheter. Pensionerna sänks, vård- och trygghetsförmånerna sänks, och pensionsåldern höjs. Ett typexempel kan hämtas från Grekland, där Pasok- och Ny demokrati-regeringarna, i maskopi med kommissionen och EG-domstolen, höjer pensionsåldern för offentliganställda kvinnor med mellan 5 och ända upp till 17 år och samtidigt ifrågasätter försäkringssystemets offentliga och sociala karaktär.

Tänker kommissionen fortsätta bedriva samma politik med nedmontering av de sociala trygghetssystemen, trots de tragiska konsekvenser detta får för arbetstagarna?

Svar

Kommissionen är medveten om behovet av att garantera ett lämpligt socialt skydd. Den påpekar att socialt skydd enligt fördraget om EU:s funktionssätt tillhör medlemsstaternas befogenhetsområde. Följaktligen arbetar kommissionen tillsammans med medlemsstaterna inom ramen för den öppna samordningsmetoden för socialt skydd och social integration. De gemensamma mål för den öppna samordningsmetoden på pensionsområdet som medlemsstaterna har kommit överens om är inriktade på tre huvudpunkter: För det första bör ålderspensionerna vara tillräckliga. För det andra bör pensionssystemen vara ekonomiskt hållbara. För det tredje bör pensionssystemen anpassas till kraven i det moderna samhället. En viktig del av arbetet med den sociala öppna samordningsmetoden är kommissionens och rådets gemensamma analys och bedömning av nationella strategier för socialt skydd och social integration i form av gemensamma rapporter.

I 2009 års gemensamma rapport fokuserade man på främjandet av arbetslivet som en viktig faktor för att se till att pensionssystemen förblir hållbara och att den ekonomiska utmaningen inte förvandlas till en social utmaning med tanke på åldrandet i våra samhällen. I rapporten betonades att det krävs fortsatta insatser för att uppnå Lissabonmålet på 50 procent sysselsatta äldre arbetstagare, trots den ekonomiska nedgången, för att säkerställa tillräckliga pensionssystem på lång sikt. I rapporten betonades också betydelsen av att övervaka pensionssystemens täckning av sårbara arbetstagare.⁽⁴¹⁾

Dessutom bedömer kommissionen och medlemsstaterna gemensamt den långsiktiga ekonomiska och budgetmässiga utmaning som pensionssystemen innebär, med tanke på den åldrande befolkningen.

⁽³⁹⁾ http://ec.europa.eu/education/llp/doc/call09/prior_sv.pdf

⁽⁴⁰⁾ EGT 17, 6.1.1958.

⁽⁴¹⁾ <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=757&langId=sv>.

Uppdateringar av bedömningen enligt åldranderapporten och hållbarhetsrapporten offentliggjordes 2009.⁽⁴²⁾ I åldranderapporten konstaterades att de offentliga pensionsutgifterna i medlemsstaterna som en följd av demografiska förändringar kommer att öka från 10,1 procent av BNP 2007 till 18,8 procent 2060. I rapporten kom man dock fram till att de offentliga utgifterna år 2060 skulle uppgå till endast 12,5 procent av BNP tack vare reformer som genomförts i medlemsstaterna och en beräknad ökning av sysselsättningen. En ökning av yrkeslivets längd kan således bidra till att pensionssystemen blir tillräckliga och stabila.

När det gäller den situation som parlamentsledamoten nämner rörande domstolens dom av den 26 mars 2009 i målet kommissionen mot Grekland vill kommissionen påpeka att domstolen dömde Grekland för underlåtelse att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 141 i EG-fördraget (artikel 157 i FEUF), där principen om lika lön för kvinnor och män fastställs. I det aktuella målet konstaterade domstolen att pensionen, som utbetalades i enlighet med grekisk lag, uppfyllde de kriterier som fastställts enligt EG-domstolens rättspraxis och därmed gjorde det möjligt att betrakta den som lön i den mening som avses i fördraget.

Domstolens dom avser endast frågan om skillnader i pensionsålder för män och kvinnor.

*
* *

Fråga nr 46 från Georgios Toussas (H-0467/09)

Angående: Jordbruksstöd

Den digitalisering av jordbruksskiftena som skulle ha genomförts 2008 i Grekland har inte lyckats, och det tycks tekniskt problematiskt att den skulle kunna bli klar till slutet av året. Det finns därför en risk att jordbrukarna inte kommer att få det stöd de har rätt till. Marknadspriserna på nästan alla vegetabiliska och animaliska produkter har rasat för andra året i rad, och en del av produktionen förblir osåld och ligger och ruttnar bort på fälten trots att både arbetstid och pengar lagts ned på den. Jordbrukarna har i stor utsträckning inte fått marknadsmässigt betalt för de produkter de säljer till handlare och kooperativ (persikor, vin, spannmål m.m.). Samtidigt kommer närmare hälften av jordbruksinkomsterna från bidrag, som man nu riskerar att gå miste om. Särskilt jordbrukare på små och medelstora bruk är dessutom skuldsatta och befinner sig i en prekär ekonomisk situation där de tvingas kämpa för sin överlevnad.

Kan kommissionen med tanke på ovanstående meddela om alla bidrag som jordbrukarna har rätt till omedelbart kommer att utbetalas, vare sig digitaliseringen har genomförts eller inte, så att de kan överleva och fortsätta med sin jordbruksverksamhet?

Svar

För det första vill kommissionen påpeka för parlamentsledamoten att den ekonomiska förvaltningen av den gemensamma jordbrukspolitikens delas mellan medlemsstaterna och kommissionen i enlighet med förordning 1290/2005.⁽⁴³⁾

Utbetalningarna till jordbrukarna görs av de utbetalande organ som godkänts av de enskilda medlemsstaterna. Medlemsstaterna ersätts därefter av kommissionen.

Den slutliga tidsfristen för att lämna in ansökningar om bidrag för 2009 i Grekland löpte ut den 15 maj 2009 (tidsfristen kan förlängas till 9 juni 2009 om än med påföljd). Eftersom de digitaliserade jordbruksskiftena enligt det grekiska systemet utgör en del av jordbrukarnas ansökningar (tillsammans med den alfanumeriska informationen) är detta datum också den dag då tidsfristen går ut för att slutföra digitaliseringen.

Jordbrukarna gavs tillsammans med jordbrukarföreningarna ansvaret för digitaliseringen. Problem i jordbrukarföreningarna har dock lett till allvarliga förseningar i digitaliseringsprocessen. Det bör noteras att jordbrukarnas medverkan är nödvändig för att detta arbete ska kunna utföras.

⁽⁴²⁾ http://ec.europa.eu/economy_finance/thematic_articles/article14761_en.htm. Åldranderapporten och hållbarhetsrapporten är stöddokument till KOM(2009)180 och KOM(2009)545, och båda har publicerats av kommissionens generaldirektorat för ekonomiska och finansiella frågor i European Economy nr 2/2009 och 9/2009.

⁽⁴³⁾ Rådets förordning (EG) nr 1290/2005 av den 21 juni 2005 om finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitik, EUT L 209, 11.8.2005.

Enligt lagstiftningen om direktstöd och av uppenbara skäl i fråga om sund förvaltning måste kontrollerna utföras innan betalningarna effektueras av de utbetalande organen. Detta kräver att alla jordbruksskiften digitaliseras.

Det är upp till de grekiska myndigheterna att påskynda digitaliseringsprocessen och slutföra den för att kunna betala jordbrukarna så snart som möjligt.

*
* *

Fråga nr 47 från Iliana Malinova Iotova (H-0468/09)

Angående: Överträdelseförfarande mot Bulgarien på grund av den bristfälliga tillämpningen av EU:s avfallslagstiftning

Kommissionen anser att man inte har vidtagit några lämpliga nödgärder för att komma till rätta med de avfallsproblem som man sedan flera år tillbaka brottas med i Sofia, Bulgarien. Samtidigt hävdar bulgariska myndigheter och huvudstadens kommunförvaltning att de har vidtagit flera åtgärder som kommissionen är medveten om.

Av vilken anledning har kommissionen bestämt sig för att inleda överträdelseförfaranden mot Bulgarien?

Känner kommissionen till de åtgärder som Bulgarien har vidtagit för att få bukt med avfallsproblemen i Sofia?

Är de bevis som man från bulgarisk sida har lagt fram för kommissionen övertygande?

Finns det uppgifter från bulgariska experter, och har dessa beaktats?

Vilka åtaganden har kommissionen gjort efter samtalen med den bulgariske premiärministern Bojko Borisov om hur Bulgarien har tänkt lösa avfallsproblemen?

När förväntar sig kommissionen att man från bulgarisk sida ska leverera resultat?

Svar

Kommissionen har beslutat att väcka talan vid domstolen för Bulgariens underlåtenhet att genomföra artikel 5 i direktivet om avfall⁽⁴⁴⁾ (ramdirektivet om avfall), där medlemsstaterna åläggs att upprätta ett gemensamt och ändamålsenligt utformat nätverk av anläggningar för bortskaffande av avfall.

Vid utgången av den två månader långa tidsfristen för att svara på det motiverade yttrande som överlämnades den 1 december 2008 fortsatte åsidosättandet av direktivet, vilket bland annat åskådliggjordes av flera hundra tusen ton hushållsavfall från Sofia som lagrades i balar under förhållanden som strider mot gemenskapslagstiftningen, eftersom Suhodoldeponins kapacitet höll på att tömmas ut, utan att några andra befintliga anläggningar hade möjlighet att ta hand om det avfall som producerades.

Kommissionen har tagit hänsyn till alla uppgifter som Bulgarien har lämnat om avfallssituationen i Sofiaområdet, och har på grundval av denna information dragit slutsatsen att även om vissa framsteg har gjorts när det gäller hanteringen av avfallsbalar och inledandet av nödvändiga åtgärder för att skapa ett gemensamt system för avfallshantering för Sofia, det så kallade "avfallsprojektet för Sofia", har problemet med bristen på en ändamålsenlig och hållbar infrastruktur för avfallshantering fortfarande inte lösts.

Kommissionen välkomnar Bulgariens åtgärder för att skapa infrastruktur för avfallshantering, och man hoppas och förväntar sig att dessa åtgärder ska ge en långsiktigt hållbar lösning för den bulgariska huvudstaden Sofia. Eftersom tidsfristen för upprättande av den nödvändiga infrastrukturen redan har löpt ut förväntar sig kommissionen att Bulgarien skapar denna infrastruktur inom kortast möjliga tid och ser till att de nya anläggningarna är helt förenliga med all relevant gemenskapslagstiftning, särskilt kravet att använda bästa tillgängliga teknik enligt artikel 5 i direktivet om avfall. Kommissionen vill också nämna det akuta behovet av en ny infrastruktur för avfall utanför Sofia.

*
* *

⁽⁴⁴⁾ Direktiv 2006/12/EG, EUT 114, 27.4.2006.

Fråga nr 48 från Ivo Belet (H-0469/09)**Angående: Framtiden för elbilar**

En av den nya kommissionens uppgifter blir att fortsätta arbeta för en ekonomi med minskade koldioxidutsläpp, genom att i synnerhet begränsa utsläppen från elproduktionen och transportbranschen, samt genom att utveckla rena elbilar.

Vilka åtgärder planerar kommissionen för att uppfylla dessa ambitioner?

Planerar kommissionen några initiativ för att skynda på införandet av elbilar?

Vilka åtgärder planerar kommissionen för att snabbt kunna inrätta ett nät med laddningsstationer för elbilar?

Hur ser kommissionen på batteriernas roll i elbilarna för att skapa jämvikt mellan utbud och efterfrågan på elektricitet?

Anser kommissionen att även Europeiska investeringsbanken kan spela en roll på detta område?

Svar

EU måste utveckla en vision för ett energisystem med koldioxidutsläpp nära noll fram till år 2050.

Låga eller inga koldioxidutsläpp för elproduktion, ren fordonsteknik samt miljöeffektiv uppvärmning och kylning av byggnader måste stå i centrum i en agenda för minskad kolanvändning. Kommissionen har därför under de senaste åren föreslagit en lång rad initiativ för att öka användningen av förnybara energikällor, fastställa standarder för energieffektivitet och främja teknik för hållbar användning av fossila bränslen och ny teknik för förnybar energi och energieffektivitet. Samtliga åtgärder som håller på att antas och som kommer att antas i en nära framtid har beskrivits utförligt i de strategiska energiöversyner som kommissionen antog i december 2007 och 2008.

I meddelandet "En hållbar framtid för transporter" som offentliggjordes i juni 2009, har kommissionen identifierat utmaningar, instrument och prioriteringar för transportsektorn fram till 2050. Nästa år kommer kommissionen att offentliggöra en vitbok om transportpolitiken som kommer att innehålla politiska åtgärder som ska antas på transportområdet för den kommande tioårsperioden. Den nya vitboken kommer att fokusera på att kombinera rörlighet och minskad kolanvändning för att främja ekonomisk tillväxt och sociala framsteg samt framsteg mot ett hållbart transportsystem. I detta sammanhang kommer "elektromobilitet" utan tvekan att spela en viktig roll även om detta inte bör utesluta alternativa lösningar.

Kommissionen har stött utvecklingen av alternativ fordons- och drivmedelsteknik under många år. Projekt för biobränsle, naturgas, vätgas och elbilar har fått stora anslag från ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling. Ett gemensamt teknikinitiativ för bränsleceller och vätgas med en gemenskapsfinansiering på 470 miljoner euro har skapats under 2008. Mål för biobränslen och förnybara energikällor på drivmedelsmarknaden har fastställts, hållbarhetskriterier för biobränslen är under utveckling och skattelättnader för alternativa bränslen har möjliggjorts. Enligt direktivet om rena fordon, som antogs i mars 2009, måste energiförbrukning, koldioxidutsläpp och utsläpp av föroreningar att beaktas vid beslut om inköp av fordon för kollektivtrafiktjänster. Detta kommer att främja marknadsinförandet av rena och energieffektiva fordon. Lagstiftning har införts för att minska koldioxidutsläppen från nya personbilar till 130 gram per kilometer i genomsnitt (fasas in från 2012 till 2015) och vidare till 95 g/km 2020 (förordning (EG) nr 443/2009), och liknande lagstiftning har föreslagits för lätta kommersiella fordon (KOM(2009)593).

2. I återhämtningsplanen som antogs i november 2008 föreskrivs tre offentlig-privata partnerskap. Ett av dem är initiativet för miljövänliga bilar. Initiativet för miljövänliga bilar (totalt 5 miljarder euro, varav 1 miljard för forskning och utveckling inom ramen för FP7 och 4 miljarder i lån från Europeiska investeringsbanken) kommer att stödja utvecklingen av nya och hållbara former av vägtransporter. En prioritering kommer att vara elektrifieringen av vägfordon (elektromobilitet). Europeiska kommissionen kommer att tillhandahålla finansiering för forskning och utveckling, standardisering och underlättande av marknadsinförande, och 2010 kommer 108 miljoner euro att ställas till förfogande.

Förutom dessa åtgärder till stöd för industrin inleder kommissionen en undersökning för att utreda miljömässiga och andra konsekvenser av ett eventuellt omfattande marknadsinförande av el- och hybridfordon.

Under 2010 kommer kommissionen också att föreslå harmoniserade krav för typgodkännande av elbilar, både rena elfordon och hybridfordon. Enligt förslaget ska särskilda krav införas med avseende på elektrisk säkerhet i Europeiska gemenskapens system för typgodkännande av fordon genom att göra UNECE:s förordning nr 100 obligatorisk.

Dessutom har Europeiska kommissionen för avsikt att uppdraga åt de europeiska standardiseringsorganen att utarbeta eller se över befintliga standarder för att garantera driftskompatibilitet mellan laddningssystemen för de olika batterier som används i elfordon. På detta sätt kommer användarna att kunna använda samma laddare för en rad olika bilar och behöver således inte köpa en ny laddare varje gång de köper en ny bil eller ett nytt batteri. Det skulle också ge konsumenterna möjlighet att ladda sina bilar lättare om de kör över gränserna eller vid resor inom den egna medlemsstaten. Det skulle också underlätta laddning vid offentliga åtkomstställen och underlätta utbyggnaden av infrastruktur för laddning. Slutligen skulle det avskräcka medlemsstaterna från att vidta åtgärder individuellt eftersom detta kan leda till överlappande lösningar.

Antagandet av harmoniserade regler kommer att möjliggöra ett enkelt, okomplicerat och billigt godkännandeförfarande och därmed uppmuntra ett snabbt marknadsinförande av fordon med låga koldioxidutsläpp i EU. Ett sådant förenklat nytt system för elfordon kommer i sin tur att öka konkurrenskraften hos den europeiska industrin och påskynda utfasningen av fossila bränslen inom vägtransporterna.

3. Uppbyggnaden av infrastrukturnät för laddning är en fråga som övervägs inom ramen för initiativet för miljövänliga bilar. Ett stort europeiskt elektromobilitetsprojekt, för vilket en inbjudan att lämna förslag är öppen till och med den 14 januari 2010, kommer att omfatta fordon, infrastruktur och utveckling av gemensamma koder, standarder och regler. Man kan förvänta sig ytterligare FoU-arbete i kommande förslagsinfordringar inom ramen för initiativet för miljövänliga bilar för att optimera prestandan och sänka kostnaderna samt utveckla tillämpningar för smarta nät för detta ändamål (att optimera belastningen på näten, stödja olika affärsmodeller och betalningssystem osv ...)

4. Elfordonsbatteriernas potential att fungera som energilager för elnätet undersöks i nyligen utvalda projekt som kommissionen redan finansierar genom ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling. Ytterligare forskning om och demonstration av elbilsbatteriernas roll när det gäller balanseringen av tillgång och efterfrågan på el är en fråga som diskuteras inom ramen för initiativet för miljövänliga bilar och kommer att dra nytta av resultaten av de pågående projekten.

5. Europeiska investeringsbankens lånemekanismer kommer att utgöra en viktig del av finansieringen inom ramen för initiativet för miljövänliga bilar. Det finns två tillgängliga instrument:

finansieringsfaciliteten med riskdelning och

den europeiska resursen för rena transporter, en resurs som har utformats särskilt för att stödja miljövänlig forskning, utveckling och innovation inom transportindustrin.

Finansieringsfaciliteten med riskdelning är ett innovativt system för att underlätta tillgången till lånefinansiering för mer riskfyllda investeringar inom forskning, utveckling och innovation, medan den europeiska resursen för rena transporter utgjorde en del av det krisbekämpningspaket som EIB lade fram hösten 2008, med särskild inriktning på forskning för att minska utsläppen från transportsektorn. Inom ramen för den europeiska resursen för rena transporter har 4 miljarder euro anslagits till initiativet för miljövänliga bilar.

*

* *

Fråga nr 49 från Mairead McGuinness (H-0471/09)

Angående: Inspektioner av godstransportfordon i Calais hamn

Åkare som kör till Storbritannien via hamnen i Calais har under senare tid stött på problem med franska och brittiska myndigheter som genomsöker deras fordon på jakt efter olagliga invandrare. De brittiska myndigheternas kontroller av fordon som anländer till deras territorium tycks vara strängare än de inspektioner som görs av deras franska motparter. Åkare får böter på plats när olagliga invandrare som inte upptäckts av de franska myndigheterna sedan upptäcks vid den brittiska gränsförvaltningens obligatoriska inspektioner.

Kan kommissionen kommentera det aktuella läget? Anser kommissionen att det måste finnas större enhetlighet mellan de kontroller som görs av de franska myndigheterna (som tillhör Schengens gränskontrollsystem)

och den brittiska gränsförvaltningens kontroller? Tycker kommissionen att det är rättvist att åkarna får bära ansvaret för brister i inspektionerna?

Svar

Kommissionen är medveten om den svåra situationen i områdena kring Calais hamn med avseende på förekomsten av tredjelandsmedborgare som försöker komma in i Storbritannien på olagligt sätt. Kommissionen är också medveten om nivån på de kontroller och fordonsinspektioner som genomförs av de franska myndigheterna vid utresa. Denna nivå kan anses vara hög, särskilt med tanke på den tekniska utrustning som används.

De brittiska myndigheterna genomför inresekontroller på franskt territorium på grundval av ett bilateralt avtal mellan Frankrike och Storbritannien. Kommissionen kan inte uttala sig om nivån på de gränskontroller som utförs av Storbritannien, varken på landets eget territorium eller i Frankrike, eftersom Storbritannien inte är bundet av de relevanta bestämmelserna i Schengenregelverket.

Olika nivåer av upptäckt måste inte nödvändigtvis bero på olika tillvägagångssätt eller utrustning utan kan ha andra orsaker, till exempel de tekniska begränsningarna av sådan utrustning eller dess användning: slumpmässig, baserad på underrättelser eller baserad på riskanalyser. Enligt kommissionens uppfattning hålls inte åkare ansvariga för brister i kontrollsystemet; påföljder för åkare är kopplade till den aktsamhet som de brittiska myndigheterna förväntar sig av dem enligt Storbritanniens nationella lagstiftning om transportörers ansvar för att hålla uppsikt över sitt fordon (till exempel när det gäller att välja en parkeringsplats eller att låsa sitt fordon).